

VZPOMÍNKY

B. JEHLIČKOVÁ

VZPOMÍNKY

NA ZAČÁTKY

SIROTČINCE

SPOLKU

«KŘEŠŤANSKÁ SLUŽBA

VE CHVALECH»

NÁKLADEM

KŘEŠŤANSKÉ SLUŽBY ŽIŽKOV.

PODĚBRADOVA 24

Tiskl V. Horák a spol.. Praha II., Soukenická 15.

Vzpomínky! Vzpomínky na začátky naší práce mezi opuštěnými dětmi. Vzpomínati mohu ovšem jen na těch prvních patnáct let, které jsem v sirotčinci ve Chvalech prožila. Těžké to byly začátky, ale vzácné zkušenosti s Bohem, Otcem sirotků, usnadňovaly vše.

Přisvědčuji přátelům naší práce, kteří praví, že by to byla škoda, aby to, co o těch začátcích vím, mělo zaniknouti se mnou.

A tak k slávě Boží a k posilnění víry každého, kdo čísti bude, vše to, co jsem v zápiskách i paměti shledati mohla, zde podávám.

Horní Počernice, 5. května 1939.

Božena Jehličková.

ZAČÁTEK

práce naší mezi sirotky vůbec byl velmi skrovný. Záležel v tom, že jsme přijali jednoho osiřelého chlapce a umístili ho v dobré rodině. To bylo v lednu 1905. Pokračovali jsme tímto způsobem, ale neosvědčil se. Proto pomýšleli jsme na vlastní dům na venkově, kde by několik sirotek pospolu mohlo býti vychováváno. Myšlenka stala se skutkem zakoupením starého mlýna ve Chvalech. Stavení sice nevyhovovalo, ale pro věc samu zamlouval se veliký dvůr, zahrada, oddělenost od obce a stodola, kteráž přestavěním slibovala pěkný příbytek, což se později také stalo.

Tak vznikla naše *první rodina sirotek ve Chvalech*, kdež jsme 2. října 1908 začali se čtyřmi dětmi, snažíce se nahraditi jim ztracený domov teplem rodinného uspořádání denního života, při kterémžto zařízení jsme setrvali až do dnešního dne.

Během času naše místnosti ve Chvalech nestačovaly a ježto přihlášky sirotek se množily, byla nám nabídnuta pěkná vila u lesa zdarma k obývání, což jsme přijali 3 radostí. A tak vznikla naše *druhá rodina*

sirotků v Horních Černošicích, kdež jsme 2. listopadu 1913 započali se dvěma dětmi, přibírajíce pozvolna osiřelá děvčátka i hochy, až jsme i tam vzrostli v zástup.

Mezitím vypukla válka, a ježto nebylo lze stavěti, my pak na nové přihlášky museli jsme odpovídati záporně právě v době, kdy počet osiřelých dětí se množil, přistoupili jsme na vyzvání, umístiti jistý počet sirotků v domě, kdež nám bylo nabídnuto k tomu účelu celé poschodí, rovněž zdarma. Tak vznikla naše *třetí rodina sirotků v Bolevci v Plzně*, kdež jsme začátkem dubna 1916 začali se čtyřmi dětmi v přenesnadné době válečné, což však nezabránilo ani na tom místě našemu vzrůstu.

V roce 1911 jsme podnikli ve Chvalech přestavbu stodoly v obytné stavení a r. 1920 přestavbu bývalého chléva rovněž v obytné stavení, takže jsme potom úkon čili v Černošicích i v Bolevci a všecku práci soustředili ve Chvalech.

Od počátku přibírali jsme k dětem sirotkům i malé děti z obce, děti matek, které pracovaly v polích. Tyto děti v počtu až i 15 jsme opatrovali od časného rána až do večera a matky byly vděčné.

V roce 1913, kdy autem byl přejet a usmrcen malý hošík u Chval, pomýšlela obec na zřízení opatrovny, ale nebylo možno nikde získati dostatečnou místnost. Uvolili jsme se zřídit opatrovnu v sirot-

činci, ale úřady ze zdravotních ohledů se postavili proti. Konečně jsme dostali přece svolení, začali jsme a počet přihlášených dětí toho roku dostoupil čísla 65. Tato opatrovna se udržela i v letech válečných, ovšem s menším počtem dětí. Později, soustředěním naší práce ve Chvalech, což znamenalo umístiti 60 dětí, nebylo již místa pro malé děti z obce.

Také jsme přijímali o prázdninách děti z Prahy na zotavenou. Byla tedy naše služba rozmanitá, tak, jak toho které dítě potřebovalo, a díky velikému příteli dítek, Pánu Ježíši, že ráčil naší snaze žehnat.

B. J.

Z DENÍKU SIROTČINCE

1908

ŘÍJEN.

»Kdož by pohrdal dnem malých začátků?* Zach. 4, 10. Toto slovo můžeme vším právem si zde připomínati. Všecko naše jmění přivezli dva bratři na ručním, dvoukolovém vozíku. Potom byla ze Žižkova vypravena furka darovaných věcí. Dojemné bylo, jak chudí chudým ochotně vypomáhali. V posledním okamžiku ještě jedna paní volala: »Počkejte, počkejte!« a přinesla dva hrnečky. — Díky Pánu za vše! On mocen jest to málo rozhojnit.

Náš příbytek. Sestává ze tří místností. Bude potřebí z té největší udělati dvě přepažení. Použijeme k tomu záclony. Tak budeme míti kuchyň, pokoj, za záclonou ložnici a vedle kuchyně komoru, kterou však zoveme pokojíčkem. Až si to uspořádáme, bude to pěkné, ale žel, že ne dost suché. Také z věncí fičí, neboť ani okna ani dveře nepřiléhají. Všecko vyžaduje

oprav, na které zatím nemáme prostředků. Ale vzhlížíme k Otci nebeskému, Jenž jest pánem stříbra i zlata. On opatří!

Děti. Zatím jsou zde jen čtyři děvčátka, ale máme s nimi těžkostí dost. Než zvyknou na sebe, než zvyknou práci a pořádku, než pochopí, že musí na slovo poslechnouti. Potřebujeme zvláštní milost Boží k tomu, abychom je dovedli správně vychovávat.

Švestky obzvláště dobré a v hojně míře vykazuje naše zahrada. Též víno budeme kliditi, jestli obstojí. Zeď jest totiž na mnoha místech pobořena a pozorujeme, že přes dvůr a zahradu vede jakoby obecní cesta, což bude nutno zameziti.

Nemáme, ač bychom nutně potřebovali. I což pak? Nemáme spíž, nemáme koupelnu, jsme bez prádelny, bez půdy nad naším stavením, neboť strop není dodělán, jsme i bez pořádné plotny, ano i bez studně. Vodu musíme nositi z dosti daleké studánky, ó, mnoho jest toho, co nemáme, ale máme Boha všemohoucího, kterýž nám jistě všecky potřebné věci Jeho časem daruje.

LISTOPAD.

Drobečky. Prosili jsme naše přátele o věci, které odkládají, aneb si s nimi nevědí rady. Máme zkušenost, že malá správka stačí a nám to ještě zde koná výbornou službu. Mezi jiným poslal nám br. S. z Prahy ne drobeček, ale bochník v podobě regulačních kamen, která tak hřejí, že vytopí obývací místnost. Vřelé díky!

*

Dříví jsme měli nedostatek. Ale ta Boží péče! Otevřela se jednoho dne vrata a vjela fůra dříví, poslaná jedním přítelem. Měli jsme radost. Ježto však to byly tvrdé klády, jak na to stačíme s naší chabou ženskou silou? I nabídl se jeden člověk z obce a dříví pěkně rozřezal za nepatrnou odměnu. Tak jsme zásobeni na dlouhý čas.

Dvojí pomoc nám prokázala společnost mladých bratří a sester ze sboru žižkovského. Přispěchali a statečně pustili se do správký zdi v její největší trhlině nad stavením k rybníku, kudy nám vesničtí hoši lezou na víno. Spravili to pomocí prken. Estetické to není, ale dobré. — Při tom nás zbavili kocoura, jehož zde nechali dřívější majitelé. Byl tak líný, že se neměl k žádnému dílu, jen k jídlu a tu ještě če-

kal, abychom ho krmili. Předali jsme ho v pytli ukrytého této veselé společnosti, která ho dopravila na Zizkov a kdesi na Ohradě vpustila do vrat hospodářského stavení. Prý cestou ještě mnoho zábavy s tímto břemenem užili.

Šicí stroj bychom velice potřebovali. Patří jistě k chlebu vezdejšímu, za který smíme Otce našeho prositi.

Těžký den jsme prožili. Kamna v kuchyni neslouží. Je třeba důkladné opravy. Zjednali jsme kamnáře. Slíbil, že zcela jistě v ten určitý den přijde. Zařídili jsme se podle toho, ani jsme ráno nezatopili a on — nepřišel. Bylo nám všem zima, dýchali jsme si na ruce a od nepřítele satana musili jsme vyslechnouti otázku, zdali prý i v tomto dopuštění jest Boží láska? Ale ten tichý Boží hlas nás upokojil. Jak zněl? Že chceme-li býti šťastni a vždy okoušeti pokoj i za těch nejtěžších okolností, pak musíme štěstí i pokoj míti v Pánu Ježíši a nikoliv ve věcech neb osobách kolem nás. Ani v tom, když se práce daří, ani když kamna slouží, ani když děti jsou poslušně. Jedině v Pánu Ježíši, neboť On jest pokoj nás.

PROSINEC.

Chvála Bohu! Dozvěděli jsme se, proč Haše obec se jmenuje Chvála. Je to zajímavé, co stará pověst vypráví. Prý za dávných časů utíkal z Prahy člověk pronásledovaný nepřáteli. Na místě, kde jsou nyní Hrdlořezy, byl v nebezpečí, že mu uříznou hrdlo. Od toho prý se zachovalo to jméno: Hrdlořezy. Pronásledovaný však utekl dále. Na místě, kde jsou Kyje, chtěli ho zbítí kyji. Od toho prý jen ten název: Kyje. Utekl i tomu nebezpečí a utíkal k místu, kde jsou nyní Chvála. Vyběhl na kopec, ohlédl se a hle! Nepřátelé zůstali tak daleko zpět, že již je ani neviděl. A tak si pronásledovaný z hluboká oddechl a zvolal: *»Chvála Bohu, jsem zachráněn!** A proto prý se tato obec jmenuje: Chvála. Těšíme se z tohoto názvu. Je případný pro naši práci. Toužíme zde dětem i dospělým posloužití zvěstí evangelia, o té dokonalé pomoci v Pánu Ježíši, aby každý, nepřitelem satanem pronásledovaný, unikl jeho spárům a mohl zvolati: *»Chvála Bohu, jsem zachráněn!«*

Padoucnici stížené jest to naše nejmenší děcko. Má časté záchvaty. Musili jsme je na noc umístiti do pokojíčku vedle kuchyně, aby ostatní děti nerušilo. Cítíme,

že zde pomoci může jen Pán Ježíš a tak se modlíme za to.

*

Vánoce jsou za námi. Okusili jsme laskavou Boží péčí o nás. Nedostatku nemáme, ježto jest Hospodin náš pastýř. Potřebovali bychom ovšem ještě mnohé a mnohé věci zde, ale i toho se dočkáme, ne časem naším, ale Božím časem.

**Dobrořeč duše má Hospodinu,
a nezapomínej se na všechna dobrodíní jeho.**

2alm 103, 2.

Foto: Lubert.

Archiv: Křesťanská služba.

ZAKOUPILI JSME PRO SIROTCINEC STARÝ MLÝN
VE CHVALECH.

1909

LEDEN.

Bydlíme ve Chvalech, vlastně ve Chválách a vždy tak bydleti chceme, totiž v ustavičných chválách Otce nebeského, který, když nám Syna dal, jakž by nám s ním všech ostatních věcí nedal? Tak nám v těžkostech pomáhá, že každý den zpěvem začínáme a zpěvem končíme. Máme zajisté k tomu mnoho příčin.

Pes Alík. Dostali jsme ho darem a ježto jest rodem z města, nechtěl dlouho zvyknouti na venkovskou stravu, proto měl často půst. Stýskáme si na něho, neboť všecko trhá. Již nám způsobil mnoho nepříjemností. Ale jinak jest dobrý a na pohled pěkný pes. Štěká zuřivě na cizí lidi. A domnívá se, že musí pro nás sbírat. Často z rána najdeme u dveří nějaký jeho noční lup. Přitáhl odkudsi se smetiště starý kabát, roztrhanou čepici, ulomené bičičště, shnilý koňský postroj, hůl, starý deštník. A čeká na pochvalu. Na svátky, právě, když jsme si povídali, že budeme bez

masa, pes Alík se nám o maso postaral. Vyběhl totiž ven a zakousl napolo sousedovu slepici. Musili jsme ji zaplatiti a tak jsme měli maso. Místo díky jsme však Alíka uvázali a omezili i jeho noční svobodu.

Uhlí černé jest zde velice drahé. Řekli jsme si, že budeme topiti jen hnědým. Ale onen přítel, který nás zásobil dřívím, přivezl nám v těchto dnech i fůrku koksu, který velice dobře hoří a vydá teplo. Tato péče Boží o nás v srdci hřeje.

ÚNOR

Mouky konečně dostatek, neboť br. H. z Pecek poslal včera celý pytel. To byl já-sot! Děti tak rády jedí pečivo. Bud' milému dárci i Pánu našemu vřelý dík!

Žalost nad žalost. Zajíci nám okousali v zahradě celou řadu malých stromků. Nevěděli jsme, že je máme slámou ovázati. Vinu má hlavně to nedostatečné ohrazení našeho hospodářství. Dlouho bude tato škoda boleti.

Bláto. Nepříjemná těžkost. Dvůr má svah od vrat dolů ke stavení a není dlážděn. I voda se silnice při dešti stéká na náš

dvůr. Tak máme bláto na dvoře, bláto ve světnici, ačkoliv to dětem ustavičně připomínáme, aby se vyhýbaly blátu. Potřebujeme milost od Pána, neztrácti hlavu a zachovati si veselou mysl i uprostřed takového bláta.

BŘEZEN.

Dobří susedé. Ze prý tou prosbou v Otčenáši: »Chléb náš vezdejší dejž nám dnes« jsou míněni i dobří susedé. I po této stránce má Bůh péči o nás. On rač odplatiti všem v obci, kteří jsou k nám přívětiví.

*

Kamení je tu dost a dost. Před okny stojí velká hromada. Uvažovali jsme, že by se dala odkliditi tak, aby se rozbořená zeď na terase vyspravila. Tuto práci svěřili jsme jednomu mladíkovi ze vsi. Pracoval na tom tři dny a požádal si 11 K. Zdálo se nám to příliš mnoho, neboť šetříme s každým haléřem. Tak máme dvůr uklizený, ale ještě to dlouho potrvá, než vše bude našim účelům vyhovovati. Trpělivě a důvěrně vzhlížíme vzhůru.

Zahrada. Co jsme se nastarali, **jak** to zařídit se zahradou, že na to nestačíme, že tomu ani dobře nerozumíme. Ale když

jsme tuto těžkost začali předkládati Pánu, kde se vzal, tu se vzal jeden bratr, jehož ochotná pomoc byla právě ta, jakou jsme potřebovali. Mohli jsme si tedy to starání ušetřiti.

DUBEN.

Díky Bohu, již máme před vraty příkop a můstek. Cestář uspořádal to právě včas, takže nám poslední přival dešťové vody již neuškodil.

Jedna z velikých výhod, kterou čítáme také k Boží milosti, jest ta, že ačkoliv bydlíme v obci, přece jsme úplně odděleni. S jedné strany máme rybník, s druhé strany silnici, s třetí strany nadační pole a se čtvrté strany cestu. Nemáme tedy a nebudeme míti nikdy souseda v bezprostřední blízkosti. Proto naše děti a vůbec všechny děti, které k nám přijdou, smí zde býti pravými dětmi. Mohou si vykřiknouti i poskočiti podle libosti.

Stůl, který jsme v začátcích dostali, byl sice dubový, ale již přes padesát let starý. Žádali jsme, aby nám ještě sloužil, což mu přicházelo za těžko, neboť měl jednu nohu velice rozviklanou. Lepili jsme, přibíjeli, vázali, spravovali, nic plátno, při jídle

bylo potřebí vždy onu nohu držeti. Dnes však máme již jiný stůl. Díky Bohu za každou dobrou náhradu. — Dlouho jsme místo valu při zadělávání těsta užívali starého kreslicího prkna, ale dnes již máme dva vály. Není to pokrok?

KVĚTEN.

Boží ochrana. Ptají se nás hosté i lidé z vesnice při pohledu na nedostatečné ohrazení našeho dvora i zahrady: »A nebojíte se tu?« Ne, nebojíme. Cítíme se pod Boží ochranou v úplném bezpečí. Nikdo ještě nám neučinil návštěvu v zlodějském úmyslu, vždyť nic na nás a kolem nás neukazuje, že by tu byl přebytek zlata a stříbra. Tážeme se často večer: »Děti, zastrčily jste dvířka?« A ony na to: »Ano, ano!« Tedy jest všecko v pořádku. A několik kroků od dvířek zeje ve zdi veliká díra a kus dále opět a opět. Ale jen když jsou dvířka zastrčená. Často se tomu zasmějeme. Myslíme si: »To je tak s naší lidskou opatrností« a jak by to dopadlo, kdyby nebděl ten milý Strážce na nebi.

Misijní strom. Vybrali jsme spolu s dětmi ten nejkrásnější z celé zahrady, jehož užitky chceme věnovati na šíření království Božího mezi pohany. Jsme rádi, že můžeme také něco dáti a okusiti pravdi-

vost slova Božího, že »blahoslaveněji jest dáti než bráti*.

Malé děti z obce jsou tu. Zatím jen čtyři, ale bude jich časem jistě více. Batolí se na dvoře i na zahradě a jest jim tu dobře. Jejich matky jsou velice vděčné. Rády by se nám všelijak odsloužily za to, že mohou na poli klidně pracovati. My toužíme sloužiti jim ku poznání pravdy Boží. Denně se modlíme za tuto krajinu.

Bolestná událost. Poskytli jsme přístřeší jedné starší dívce, mrzákovi. Ale nevážila si dobrodiní. Vzpornou povahou pohoršovala děti, proto musila pryč. Připomínáme si slovo Písma svatého: »Budete-li povolní a poslušní, dobré věci země jísti budete«, Izai. 1, 19 — a »Zpurní pák bydleti musí v zemi vyprahlé*. Zalm 68, 7.

ČERVEN.

Nedělní besídka. Máme tuto vzácnou chvílku s dětmi každou neděli, ale včera se náš počet rozmnožil. Přišly z Počernic tři děti z rodiny Justovy, která se tam přistěhovala. Těšíme se z toho, neboť to znamená víc Božího světla do té zdejší tmy.

Vzácné upozornění. Navštívila nás sestra K. Royová ze Staré Turé. Postřehla, že mi v tomto zaměstnání málo času zbývá k odpočinku a že zemdlívám. I upozornila mne v lásce, zdali vše to, co konám, mi nakládá Pán? Zdali to často není nepřítel satan, aneb lidé, kteří tuze rádi zaměstnávají, aneb zdali si mnohé břímě nenakládám sama? Ujasnila se mi při tom slova Pána: *»Postavili mne, abych ostrihala vinic a vinice své nehlídala jsem.«* Pis. Sal. 1, 6.

Tři Marie. Není to zajímavé, že tři naše děvčátka se stejně jmenují? I říkáme jedné Mařenka, druhé Mánička, třetí Márinka. To jedno děcko z obce, které máme zde na opatrování, jest také Marie. Říkáme jí Maruška. A včera jsme se dověděli, že přijde k nám nový sirotek a zase to bude Marie. Přijde-li, budeme jí říkati Madlenka.

Třešně. Máme jich na třech stromech a jsou již téměř zralé. Zelenina se nám též daří a i ostatního ovoce bude dost. Ale jsme odkázáni na Boží ochranu. Jestliže On Svou bázní nenaplní srdce vesnických rozpuště, všechno nám otrhají.

Sestra Vrbová odjela právě na čas domů. Pokusíme se zastati tu práci bez ní. Děti

pomohou v tom, v čem mohou. Ale hlavní naše pomoc jest v Bohu. Na Něho očekáváme den co den.

*

Prázdniny již týden trvají. Měla jsem plno obav, jak to půjde s dětmi. Nabírám každé chvíle sílu, trpělivost, lásku z Božího zdroje. A jde vše dobře s Jeho pomocí.

Maliny. Z jara jsme je zasadili a již nám nesou užitek. Vaříme z nich šťávu, kterou míníme zpeněžit. Snad by bylo lépe, kdyby se dostaly za podíl našim dětem. Ale děláme to jako chudí lidé, jimž jest vzácná koruna. Však z ostatního ovoce děti hojně okusí. Dojemné jest, že šetří zákazu a nic bez dovolení netrhají.

Lenka Steinová má název povídka, která jest u našich dětí ve veliké oblibě. Jakmile se rozmnožíme o někoho nového, tu žádají, abych jim předčítala, ač to již několikrát slyšely. V těchto dnech přišla dvě nová děvčátka a tak jsme zase četly o Lence Steinové.

SRPEN.

Královská neděle, tak ji děti nazvaly. Měli jsme zde milou návštěvu sestry Š. z Nymburka. Sloužila nám slovem Božím

v Besídce: »Vjezd Pána Ježíše do Jeruzaléma.* Potom jsme hráli několik tichých her k upokojení dětských srdcí. A zase jsme zpívali a poslouchali vyprávění. Bylo to všecko velmi pěkné.

Úspěch lze pozorovati při dětech. Jsou poslušné. Je to vlivem slova Božího, které každodenně rozjímáme a i vlivem modliteb. Bud' Pánu dík!

Na měsíc k zotavení přijali jsme devítiletou dívku. Žádala nás o to slečna K., učitelka ze Žižkova. Přišla ji navštívit matka ještě s dvěma dětmi, všichni ve velice ubohém stavu těla i duše. Otec prý jest v ústavu choromyslných. Měli jsme příležitost nakrmiti hladové a poukázati na pomoc v Ježíši Kristu.*

Hrušky. Ach, co nám trápení přinesly! Mnoho chlapců z vesnice snažilo se okusiti jejich dobrotu a ani dospělí lidé zde nečiní rozdíl mezi mým a tvým. Ale přece i našim dětem dosti zbylo a ještě jsme mohli i maličko odprodati.

ZÁŘI.

Chlapci. Nemysleli jsme, že je přijmeme, nejsme ani pro ně zařízení, ale již jsou tu.

Dva bratři, oba již starší, jak to asi půjde s poslušností?

Zachráněný život: Jenom život malé kachny, která uvázla v rouře vedoucí z rybníka do naší zahrady, ale i toho života bylo by škoda. Všechny naše děti se usilovně namáhaly pomoci a neustaly, dokud kachna nebyla na svobodě. U všech se projevovalo srdce plné citu a milosrdenství. Bůh jim ho zachovej!

Veliké potěšení máme z toho, že naše nejstarší děvčátko se odevzdalo Pánu Ježíši. Jaká milost, když takto ruka sirotka spočine v ruce Boží, Jenž jest Otec sirotků. Tu jest konec opuštěnosti.

Začátek školy. Vítáme ho, ačkoliv prázdniny nebyly nikterak bouřlivé. Jde nám 5 dětí do školy. Nejsou nijak zvláště nadané a mají z učení dost strachu. Kéž by mezi ostatními aspoň mravně vynikaly.

Škubánky jsou jídlem, které uvádí naše děti v nadšení. Díky Otci nebeskému, že mají chuť výbornou a nejsou v jídle vybíravé. Ráčil se zase milostivě o nás postarati. Právě, když nám docházely bram-

bory, tu milí přátelé z Počernic nám přivezli tři pytle. To je bohatství, při kterém mohou šhubánky často býti na stole k potěšení dětí.

*

Sici stroj, tak nutně potřebný, jsme obdrželi. Pán žehnej milé dárkyni!

Výlet do Prahy se nám zdařil. Šli jsme s dětmi pěšky až do Libně a pak tramvají na Žižkov do shromáždění. Obědvali jsme v rodině "pana kazatele a po dětské Besídce jsme jeli vlakem zpět. Děti byly nadšeny a nejraději by takto cestovaly každou neděli.

ŘÍJEN.

Dílna, může-li se totiž nazvati tak ve chlívě, který, nám slouží za dřevník, upravený koutek pro naše hochy. Mají také několik, nástrojů a slibují, co všecko zhotoví. Jeden chce býti zámečnickem a druhý truhlářem. Míváme všichni vespolek zde veselé chvílky, neboť chlapci velice milují zpěv. Ó, by z nich vyrostli rytíři Boží.

Olga. V neděli k večeru přinesla ji její matka všelijak chudě zavinutou s prosbou, abychom ji zde alespoň několik dní ne-

chali. Droboučké, roztomilé nemluvně. Bylo nám ho líto a vyhověli jsme té prosbě. Dnes však víme, že jsme bez souhlasu výboru toto učiniti neměli a tak nás to rmoutí. Pán Bůh sám rač pomoci chybu napravit.

*

Pokrok: Při kom? Při psu Alíkovi. Tak, jak dříve všecko trhal, tak nyní vše nechá na pokoji. Odměnili jsme ho tak, že jsme mu darovali svobodu.

»**Půjdu spát**, dej mi vstáti, o můj Bože, z mého, lože, v ranním čase, zdrávu zase.«
Kdosi napsal: »Byl večer. Děti i velcí seděli kolem stolu. Tu byl dán pokyn, aby šly spát. Zmizely, aniž kdo od stolu se hnul.«
— Touto poznámkou byla asi odsouzena netečnost těch dospělých, že nešli se podívat, kterak se děti k spánku uložily. — My považujeme večerní ukládání dětí za důležitý akt života. Jednak proto, že s pomíjejícím dnem mizí poněkud rozptýlenost dětské mysli a srdce zdá se býti otevřenější pro přijetí dobrého slova, jednak i proto, že natřesení podušky, zabalení v peřinu, pohlazení hlavy připomíná matku. A my bychom ji zde alespoň částečně chtěli nahraditi. — Také ty modlitby dětí, pronášené vlastními slovy, mnohdy dost nesouvislé, ale jestliže

upřímné, jsou nezřídka pro nás osvěžujícím vánkem po celodenním, často těžkém s nimi pochodu. I uznání a vyznání chyb před tváří Boží slýcháváme. A posléze stisk drobných rukou na dobrou noc! Tak jest vše dobré zase, den pěkně skončen, což má jistě nepopiratelný vliv na začátek dne druhého.

LISTOPAD.

Naše prázdniny. Teď v zimě? Ano. Ukončili jsme hlídání těch maličkových dětí z obce. Odevzdali jsme je matkám, které si zamlouvají, abychom je z jara opět přijali. Dali jsme každé matce slovo Boží, zákonek. Kéž to přinese užitek!

Nedělní hosté. Vítáme je. Jsou to školní děti z obce, které přicházejí do naší nedělní Besídky. Jaký to krásný úkol, že můžeme dětem zvěstovati o lásce Boží, že je můžeme vésti k Pánu Ježíši.

Dvě strany. Chlapci drží spolu a dívky rovněž spolu. Musíme je často rozsuzovati. Kéž by u dívek byla ochota k službě chlapcům a se strany chlapců vůči dívkám přívětivost a uznání. Zatím to není. Jistě jest jim potřebí výchovy i po této stránce.

Matka malé Olgy nedržela slovo. Nejráději by nám děčko vůbec ponechala. Dny se protahují v týdny. To robátko není dost zdravé. Vyrušuje v noci. Nejsme pak dost odpočinuty pro službu denní. Naše dívky mají radost z malé sestřičky, ale chlapci bručí. Pozdvihujeme oči svých k horám, odkudž nám jistě přijde pomoc.

PROSINEC.

Led a sníh. Napadlo ho mnoho. Způsobilo nám to velkou práci s umetením cest, ale děti měly radost. Hned se na dvoře objevil veliký sněhulák. S ledem se ukázala nesnáz. Rybník vedle jest velikým pokušením. Nebylo by o to klouzání, jestliže jest led pevný, ale o tu společnost rozpustilých chlapců. Dovolili jsme těm našim alespoň na chvíli se sklouznouti a tak jsou spokojeni.

Vánoce. Měli jsme tu milou návštěvu na Štědrý večer, rodinu p. kazatele Portera. Stůl byl plný dobrých věcí a dárků. Dětem svítily oči radostí. Šli jsme potom všichni v řadě pochodem kolem stolu a zpívali jsme: »Narodil se Kristus Pán, veselme se!« Děkovali jsme Otci nebeskému, Jenž jest Dárce všeho dobrého.

Poslední večer v roce uspořádali jsme slavnostní večeři. Potom jsme měli vážnou chvíli při slově Božím, zpívali jsme několik písní a ukončili modlitebnou hodinou. Děti byly zvláště dojaty a plny dobrých předsevzetí. Kéž dojde ke skutkům.

**Nebo já, Hospodin Bůh tvůj,
ujal jsem tě za tvou pravici,
a pravím: Neboj se, já tobě
pomáhati budu.**

Izai. 41, 13.

1910

LEDEN.

Vše obsazeno. Tak tomu bývá každou neděli odpůldne při naší Besídce. Chlapci i dívky z vesnice přicházejí a ježto se jim velmi líbí naše písně, pořídili jsme několik zpěvníčků, ovšem primitivních, totiž sešitků, do kterých písně píšeme. Je to velmi milé, když z dětských rtů hlaholí vřele píseň: »Má Pán Ježíš, má mne rád.«

Kometa se objevila na obloze a rozvlnila hladinu lidstva otázkou: »Jakého zla to bude předzvěst?« I děti o tom mezi sebou hovořily a zajímavý byl jejich úsudek. Prý kdo má od Boha hříchů odpuštění, nemusí se báti ničeho, ani komety.

ÚNOR.

Dva páni z oboru stavitelského přišli a obhlíželi důkladně naši stodolu, ze které se má upravití pro nás vhodnější příbytek. Již to velice potřebujeme.

Začátek skrovný sice, ale jistě že začátek velikých věcí. Sjednotili jsme se totiž, že každou středu večer budeme mít v Hor. Počernicích v rodině Justově modlitebnou chvíli, kdež prositi budeme za království Boží v nás i kolem nás. Postavili jsme se na toto slovo v Bibli: *»Kterýž obživuje mrtvé a 'povolává i těch věcí, jichž není, jako by byly.«* Ep. k Tim. 4, 17.

Musí pryč od nás ta nejmenší, Olga. I úřady nám činí výtku, neboť podle stanov máme přijímatí děti až od tří let. Matka mezitím odejela do Uher, kterak jí děcko odevzdáme?

BŘEZEN.

Lopatky a mouka. Nejprve došly poštou lopatky až ze Slovenska od milých bratří. Jsou pěkně z jednoho kusu dřeva vyřezány a všem se líbí. Řekli jsme: *»Děti, podle všeho jest na cestě k nám pytel mouky. Neboť proč by nám Pán Bůh posílal lopatky na mouku, když jimi nemáme co nabíratí?«* A opravdu. Byl na cestě ne jeden pytel, ale dva. Jeden ze Žižkova, druhý z Pecek a jako by si řekly, přišly téměř v jednom dni. Ovšem, že vyvolaly jásos! Díky Pánu a díky těm, kdož v Jeho ruce byli nástrojové k takovému nás obveselení.

V jednom dni devatenáct hostů nás navštívilo. Přijeli z blízka i z dále a myslíme, že se jim zde líbilo, ježto jsme je obsloužili jak nejlépe jsme mohli na základě slova Pána Ježíše: »Hostem jsem byl a přijímali jste mne.«

*

Cestu do Uher podnikla sestra Vrbová s malou Olgou a odevzdala ji konečně matce. Bylo to spojeno s těžkostí a s lítostí nad dítětem, které, ačkoliv má matku, jako by ji nemělo.

DUBEN.

Síla, která ničí. Potřebovali bychom zde velice sílu tvořivou, ale zatím v tom jednom dítěti jest pravý opak. Co škody již způsobilo. Zdá se, že všechno usilování naše při něm jest daremné. Ale bráníme se pochybovati o změně, ježto věříme v pomoc Pána všemohoucího.

Do služby jsme vypravili naši nejstarší dívku. Ježto se dala Duchem Božím ovládati, měla dobrý vliv na druhé a byla nám k pomoci. Píše, že se jí stýská, ale chce všechny obtíže života statečně překonávati. Pán rač ji ode všeho zlého ochraňovati.

O tři děti více. Tak se ta naše rodina každou chvíli jinak utvoří. Musíme zvykatí těmto změnám a radovati se z toho, že Bůh nám milostivý se nikdy nemění.

KVETEN.

Naše **jabloně**. Jsou dvě hned za stavením, ta jedna zvláště rozložitá a v plném květu. Větvemi dotýká se zdi a tvoří tak besídku. Upravili jsme si tam sedátka. Je to nyní nejkrásnější koutek naší zahrady. Upomíná to na slova Bible v Pis. Šal. 2: *»Jako jabloň mezi dřívím lesním, tak přítel můj mezi mládenci.* »V stínu jeho žádostivá jsem byla seděti a sedímt'.*«

Velmi veselo tu bylo v den, kdy nás navštívilo 30 hostů. Zdá se, že musíme v každou neděli neb svátek, když slunko na obloze září, býti připraveni, že si mnohý obyvatel dusné Prahy učiní k nám výlet.

Vyspravená **zed'**. Zatím jest to jen malá její část na straně k rybníku, ale již z toho se těšíme. Však si pozvolna dáme všecko do pořádku. Osvědčí se nám Pán Ježíš jako ten, který sluje: *^Vzdělavatel zbořeniny a napravovatel stezek k bydlení.** Izai. 58, 12.

Příchod malých dětí. Tak již zde zase máme tu drobotinu z vesnice. Zase již je na dvoře čilo a veselo. Pán sám nám pomoz je přes léto přechovati, aby matky na poli mohly pracovati s klidem. Máme naději, že brzy budeme stavěti a pak bychom zde velmi rádi zařídili opatrovnu.

*

Nová tetička. To je ovšem veliká událost v naší rodině. Sestra Vrbová na nějaký čas odjíždí a milá sestra Anna jest zde náhradou. Přijímám ji s vděčností jako pomoc od Boha, abych zde nebyla sama jako loni.

ČERVEN.

Čisté ruce. Jest jich teď velice třeba, neboť na zahradě se červená rybíz a maliny, což všecko svádí naše drobné obyvatelstvo, aby okusilo sladkost prve, než docela uzraje. Ale, až na malé výjimky, všechny děti šetří zákazu.

K zotavení o prázdninách máme přihlášeny **čtyři děti.** Již loni jsme takto posloužili třem. To je opět služba jiného druhu. Obyčejně potřebují tyto děti buď se zde dobře najísti, jestliže doma trpěly nedostatkem, aneb vystřízlivěti z hojnosti, kterou doma byly zahrnuty. Jen kdyby při-

buzní byli vždy tak moudří a nezasahovali do této naší služby svým protivlivem.

ČERVENEC.

Do učení jsme vypravili našeho nejstaršího chlapce. Dali jsme si všemožnou práci, upozorniti ho na všechna úskalí na světě, aby již hned v mládí neztroskotal. Kdybychom ho propouštěli s vědomím, že svou ruku vložil již do ruky Pána Ježíše, že bude mít v Ném dobrého Vůdce, bylo by nám lehčeji. Ježto však to neučinil, máme oprávněnou obavu o něho.

Vítr severák zavanul z fary a způsobil, že naše nedělní Besídka se značně zmenšila, ježto děti z vesnice dostaly zákaz choditi mezi nás. Jen dva chlapci zůstali věrní a přicházejí i mezi týdnem k večerním pobožnostem. Prý jsme bludaři. Těch ovšem je se co báti. Ale my se snažíme v těchto místech *Boží lásku žíti*. A jsme přesvědčeni, že i ten nejprostší člověk usoudí: »Jestli toto jest blud, pak si přejeme, aby se co možno nejvíce rozšířil.«

SRPEN.

Proč? Jistě se těchto otázek vyskytne v této práci více a nebude možno vždy naléztí odpověď. Vrátila se nám naše nej-

starší dívka z místa (příčinou je, že ji jako Češku nestrpěli úřady v německém území) a vrátil se i ten nejstarší hoch z učení. Ježto máme zde za ně již jiné dvě děti, stěží se můžeme směstnati. Nezbyvá než ty dva zase znovu vypraviti se vší trpělivostí a vírou, že najdou s Boží pomocí své pravé místo, kde zakotví.

Nemocnice. Kéž bychom ji nemusili vyhledávati. Máme tam jednu z našich dívek operovanou na noze. Díky Bohu, vše se zdařilo, doufáme ji brzo doma uvítati.

Loučení, loučení to je opravdu smutná věc. Jedno za druhým z dětí, které zde byly na zotavenou, odchází. Jejich maminky jsou spokojeny a zamlouvají si pro ně místa opět na příští léto. Bude nám teskno po těchto dětech, které se velice o Boží věci zajímaly. Pán zachovej símě Jeho slova v těch malých srdečkách.

ZÁŘÍ.

Slunce spravedlnosti, na jehož paprscích jest zdraví, sviť nám, sviť! (Mal. 4, 2.) Přijali jsme dvě děti, z nichž jedno jest velmi zanedbané. Taková malá dušička a již celá nemocí hřicha zachvácená. Kéž zde ozdraví!

Veliký příval malých dětí. Celá řada kočárek stojí na dvoře. Velmi nás matky prosily, jen co prý brambory a řepa sklizena bude a my — jak odřící? A tak jsme nyní ve dne velkou rodinou a o pláč i křik není nouze. — Vzpomínáme jak na začátku našeho bydlení zde přišel zdejší mistr kovář s prosbou, abychom jeho malé děvčátko si vzali přes den k opatrování. My jsme byli překvapeni, neřekli jsme hned ano, ale uvažovali jsme. Nezdálo se nám k našim dětem sirotkům vyžadujícím tolik práce a trpělivosti přibrati si ještě malé děcko z vesnice. A dnes — toto množství. Jedenáct až patnáct jich denně opatrujeme. Pán Ježíš, Přítel dítek rač nám býti přítomen se zástupy Jeho andělů — abychom všecku práci zastati mohli.

Naše sklizeň jablek dopadla skvěle. Máme jich mnohem více než loni. Doufáme, že s nimi až do jara vydržíme.

ŘÍJEN.

Pomoc, kterou nám v pravdě Otec nebeský seslal, neboť nemáme nyní na nic čas, než jen děti opatrujeme. Říkáme si, že jsme jako hospodáři mající celé lány polí osázených řepou a bramborami a že se proto k žádné jiné práci dostati nemůžeme. Ale ta Boží péče o nás! Přišel jeden

milý bratr, který nám dal do pořádku celou zahradu, tak jak pro zimu má býti upravena. O, jak jsme vděční! Díky, díky!

Výroční slavnost dopadla pěkně, ač jsme čekali více hostů, než jich přišlo. Připomínali jsme si, že jsme zde již dvě léta a co všechno jsme za tu dobu z rukou Božích přijali. Dětem se nejvíce zamlouvalo překvapení na zahradě, kde pojednou rozkvetl strom a ihned přinesl sladké ovoce. Na každé větvi byl totiž upevněn kvítek a pod ním visel kornout cukroví. To byl jásos! Kornoutů se zmocnily a květy se ozdobily. Ukončili jsme pak písni: »Kvetoucí mládí« s vřelou touhou v srdci, aby tyto děti zasvětily květ svého mladého věku, Božskému Králi a Reku.

Ve mlýně. Tak totiž jmenují zdejší lidé naše stavení. Před mnoha lety to opravdu mlýn byl a tento název již asi nepředěláme. Pan učitel ve škole říká našim dětem »mlejnská rodina«. Nás, pracovnice zovou »slečnami ze mlýna« a sestru Vrbovou ty maličké děti onehdy oslovily: »paní mlýnová*. Při tomto názvu myslíme na přísloví: »Boží mlýny melou zvolna, ale jistě«. A tak nám naše práce zde připadá jako Boží mlýn. Pomalu, ale jistě jdeme ku-

předu. Nemáme okázalých úspěchů a přece tu úspěchy jsou. Toužíme posloužiti dětem i dospělým. Za tímto cílem jdeme s jistotou. Ale »kdo věří, nebudeť kvapiti*«. (Izai. 28, 16.) Jsme Boží mlýn!

LISTOPAD.

Neutěšená zvěst. Hoch, jemuž jsme místo k učení vyhledali, ani tam neobstál. Kde se uchytí? Vyžaduje mnoho trpělivosti a tu nemají páni mistři v zásobě. Nechceme však ztráceti naději, ale jíti kupředu přes všechna zklamání. Bůh nám zajisté i v této těžkosti pomůže.

Utěšené zvěsti dolétají k nám, že prý těm malým dětem z vesnice se u nás líbí. Jedno malé děvčátko, když chtělo hodně potěšiti svou panenku, řeklo: »Neplač panenko, půjdeš do mlýna.« A jedna z těch matek vyprávěla nám, že její malý klouček nechtěl píti kořalku, že prý jsme zde povídali, že je to hřích, že to Pán Bůh nemá rád. To vše nás potěšuje a povzbuzuje k věrné službě při těch maličkých.

Práce v polích jest tak dalece skončena, že se již zase loučíme s naší drobotinou. Poslední týden některé onemocněly a bylo to dojemné, že nechtěly stonati doma, ale

u nás. Učinili jsme, co bylo v naší moci, abychom i této touze vyhověli. Díky Bohu, že za celé léto nepřišlo zde žádné k úrazu. Matky nám vřele děkují a loučí se slovy: »Na shledanou z jara!« Bůh požehnej všem těm rodinám. Každá z nich má od nás zákonek — slovo Boží.

Dostihy, zdravé dívčím rukám. Naše děvčátka se předstihují v podplétání punčoch. Obdrželi jsme totiž zakázku v té věci a ježto při tom předčítáme pěkné knihy, máme zimní dlouhé večery dobře vyplněny. V soumraku, prve než rozsvítíme, zpíváme již vánoční písně a děti jsou plny radostné předtuchy blížících se vánoc.

PROSINEC.

Aby lopatky na mouku nezhálely, byl nám poslán pytel mouky. Nevíme, kdo tímto darem na nás vzpomněl a tak jsme zaň srdečně poděkovali Pánu.

Aby radost naše byla větší, tak v týdně nám byl doručen druhý pytel mouky a zase nevíme od koho. Tak děkujeme vroucně i za tento dar Pánu.

Syn lesů. Je to pravý, černoooký, černovlasý cikán. Objevil se zde, aby prý nám byl k pomoci a také aby jemu bylo poslouženo, neboť jest po operaci a potřebuje venkovský vzduch. Jest mu 19 let a vyznává, že uvěřil v Pána Ježíše jako svého Spasitele. Má jednu nohu dřevěnou. Nevíme, jak se mezi námi uplatní.

Vánoce byly požehnané jakož i ukončení roku. Děkovali jsme za vše toho roku přijaté dobrodiní Bohu a v Nový rok jsme vkročili s důvěrou. Nevíme co nám přinese, ale víme, že máme milujícího Otce v nebesích, z Jehož vůle a rozkazu nám všechny věci musí napomoci k dobrému. Protož u víře vpřed!

**Stálí buďte a nepohnutelní
rozhojňující se v díle Páně
vždycky, vědouce, že práce
vaše není daremná v Pánu.**

I. Korint 15, 58.

1911

LEDEN.

Výprava do služby. To ovšem není tak lehká věc, dáti dohromady výbavu čtrnáctileté dívce v těch našich chudých poměrech. A to loučení! Odcházejí takto vlastně ty, které jsou nám v domácích pracích již k pomoci a náhradou přijde obyčejně někdo docela malý. Ještě tentýž den přijali jsme šestiletou dívku, vytrženou z hrozných poměrů. Potřebujeme milost od Boha, čeliti všemu zlému, co tímto způsobem vniká mezi nás.

*

Biblický kurs v Praze, jehož se mám zúčastniti, jest jistě velmi dobrá věc. Ale kterak se vzdáliti, aby tato práce netrpěla? Vztahy mé k tomu dílu jsou mateřské. Jen u víře, že Pán zde vše dobře opatří, činím ten krok.

*

Strach, z něhož nám plyne užitek, strach z cikána, jenž tu již zdomácněl. Nebojí se ho naše děti, ale ty vesnické — ti nezbedové. Když viděli, že má jednu nohu

dřevěnou, ušklíbali se v domnění, že to nic neznamena pro jejich vpády do naší zahrady. Ale když zpozorovali, že on při té vadě dovede obratně lézt po žebříku i po stromech a že dovede velice rychle utíkat, tu zmlkli, bojí se a zůstávají v dostatečné vzdálenosti, což jest jen k našemu dobrému.

ÚNOR.

Dětská slavnost na Žižkově. Bylo umožněno i našim dětem sirotkům, aby byly přítomny. Těšily se, že mne takto v Praze navštíví a já jsem je ráda uviděla. Chovaly se vzorně, slyšela jsem je chváliti a měla jsem radost. Jím se vše líbilo, co slyšely, viděly, okoušely. Vracely se s přesvědčením, že je Praha krásná, ale Chvály prý jsou přece jen krásnější. Já mám také ten dojem.

*

Potěšení, které nám způsobil psík. Ne ten bílý, který hlídá dvůr, nýbrž ten černý, který ve dne v noci sedí na skříni a věrně střeží pokladničku, do které sbíráme příspěvky. Co učinil? Když byla na Žižkově dětská slavnost, objevil se tam pojednou i s pokladničkou, k veliké radosti malých i dospělých. A když tak seděl na vyvýšeném místě, pokladničku vedle sebe, myšlenku jednu četli jsme mu v očích i na nose a ihned bylo jeho přání splněno. **Malí**

i velcí ochotně přispěli, takže v malé chvílce bylo sebráno a do pokladničky vloženo 20 K. Prý na naši stavbu. Byli jsme tím velmi potěšeni, neboť začínáme představovati stodolu a stáj v obytné místnosti, které budou našim potřebám lépe vyhovovati. Proto každou korunu na stavbu vřele vítáme.

*

Vzácná návštěva. Slíbili a opravdu přijeli. Kdo? Několik milých bratří, účastníků biblického kursu. Líbilo se jim zde a budou nás jistě v modlitbách vzpomínati.

Naše přestavba. Ta jest již v plném proudu. Dvůr má zcela jiný vzhled. Všude plno staviva i lidí. Kéž by Pán umožnil netoliko postaviti, ale i zaplatiti.

*

Vděčnost veliká plní nám srdce, neboť okoušíme vliv našich modliteb. Přicházejí příspěvky na stavbu. Z Ameriky došlo 5 dolarů a to blaží.

Příliv a odliv. Začaly vesnické děti opět navštěvovati nedělní Besídku, tak dobře se cítily pod vlivem slova Božího, ale již zase přišel zákaz. Jestliže jest ustavičně před námi varováno, dají si zbrániti i ty

vesnické matky, aby nám nesvěřovaly své maličké? Jedné z nich bylo řečeno: »Jen dávejte své dítě do mlýna, naposledy se musíte sama k nim dáti, k bludařům.* Ale žena, vděčná za opatrování děcka, odpověděla: »Inu, co máma pro své dítě neudělá? Když to bude musit býti, tak se k nim dám.«

BŘEZEN.

Pan stavitel obdivuje pomoc, kterou máme v našem cikánovi. Usmívá se, když ho vidí při domácích pracích, jak se snaží jednat podle hesla, které často opakuje, totiž: »Vše s americkou rychlostí, ale s klidem Angličana.« — Míváme s p. stavitelem i hovory o duchovních věcech. Onehdy jsme se však nemohli shodnouti. On totiž tvrdil, že v Bibli jest slovo Boží, kdežto my jsme stáli v plném přesvědčení na tom, že Bible — *celá Bible jest slovo Boží.*

»**Hleďte nejprve** království Božího a spravedlnosti jeho« — to jest od počátku zde naším heslem. A tak jsem podnikla cestu na Moravu, ježto mne tam volala řízeň duší po slově Božím. Všude mají vřelý zájem o naši práci.

*

Tvrdeho stisknutí ruky, avšak při vřelém srdci dostává se nám od našich přátel.

Téměř vždy se totiž na dlani zaleskne nějaký peníz, prý »na stavbu«. Díky Bohu, že On takto vše, čeho jest potřebí, přidává.

Každou první neděli v měsíci máme nyní v Horních Počernicích shromáždění. Stalo se tak na prosbu jedné nemocné paní z důvodu, že prý cesta do kostela ve Chvalech jest pro ni dalekou. Necht' z jakýchkoliv důvodů, přijdou lidé pod vliv slova Božího, jen když přijdou. Tento krok kupředu vzrušil ovšem naše nepřátele. Prý nejsme katolíci, ale ani praví evangelíci. Prý nás jako církev ani císař pán uznati nechce. Ale co zmohou tyto řeči, jestliže z vůle Boží má v těchto končinách býti zvěstováno evangelium?

DUBEN.

Koutek pod jabloní. Laskavostí p. stavitele jest ono nejkrásnější místečko v zahradě nyní řádně upraveno. Máme tam lavičky, stůl z mlýnského kamene a na zdi tři verše: V čele: *»Kristus život náš«*, s jedné strany: *»Jako jabloň mezi dřívím lesní, tak Přítel můj mezi mládenců,* s druhé strany: *»V stínu Jeho žádostivá jsem byla seděti a sedím«*. Tak mluví církev v Písni Salomounově. Ano, Pán Ježíš jest život náš! Blaze, kdo sedí v Jeho stínu.

Foto: Lubert.

Archiv: Křesťanská služba.

OPATROVNA A PŘÍBYTEK UPRAVENÝ ZE STODOLY.

Alikův příbytek. Uspořádáním jámy pro odpadky poblíž dvířek dostalo se i našemu hlídači nového, zděného příbytku, který jsme mu vybilili i vystlali. Nemusil čekat ani na zdravotní komisi, ale mohl přesídliti ihned. Tak jsme ho za účasti všech dětí s velikou slávou tam převedli a usadili a on byl vpravdě spokojen a blažen, jak jen pes blažen býti může.

Jako královská rezidence, tak nám připadá nové obydlí, které se dokončuje. Budeme míti prostrannou kuchyň, jídelnu, dvě ložnice, pokojík, spíž a přes dvůr v chlévě, který nám slouží za dřevník, ještě i prádelnu a koupelnu. Do spíže si chceme pověsiti verš z Bible: *»Hospodin opatří** a upravití místo pro postavení pytlů vařiva u víře, že tam vždy nějaký bude státi. A budeme míti konečně i svou studnu. Díky, díky Bohu!

KVETEN.

Drobotina z vesnice již se ohlásila. Některé z nich cítí se hned jako doma, jiné však usedavě pláčí. To je tak vždy při začátku. Naším pracovním pláštěm v této službě musí býti trpělivost a zase jen trpělivost. Kdosi ze sousedstva, když chvíli postál u vrat a hleděl, jak ty plačící uti-

šujeme, řekl: »Tohle já bych nedělal, kdyby mi kdoví jak zaplatili.

*

Přestavba dokončena. Vše dopadlo krásně. Zbývá nyní ještě mnoho práce s úklidem. Ale s Boží pomocí všechno dokážeme.

Komise přišla. Bylo těch pánů celá řada. Nevíme, co a jak za dobré uznali, ale když máme za sebou Toho, jenž ovládá celý svět, nemusíme se báti.

ČERVEN.

Neprší, ó běda! Tak to zní v jedné básni a tak je to ve skutečnosti. Všecko volá po vláze. Děti pilně zalévají na zahradě, ale to nikterak nemůže nahradit déšť. O, přijdiž, přijdiž roso s hůry a zavláž i naše srdce! —

Stěhování. Již jsme v nové budově. Vděčnost veliká váže nás k dobrotivému Bohu našemu. Děkujeme zvláště za dvě věci, že totiž v této době sucha máme svou studnu a že v kuchyni stojí kamna, která výborně slouží. Nechtělo to hořeti, když jsme po prvé zatopili, neboť v komíně byla překážka. Teprve po řádném pročištění komína oheň vesele plápolal. Bylo nám to

kázáním. Jak často Boží lásky žár, který má planouti v nás, mění se v dusivý dým příčinou nějaké pavučiny, něčeho, co se postavilo mezi nás a Pána. Kéž v tomto novém příbytku obecenství naše s Ním jest nerušeno!

Úsudek prvního hosta, který přenocoval v našem novém příbytku, nezapomeneme. Byl to malý, devítiletý chlapec. A co řekl? Že prý v celém svém životě neviděl krásnějšího stavení. Nu a když je člověk 9 let starý a žije v Praze, v městě s nádhernými domy, tu za těch devět let života hojně z té krásy přehlédne. Ale on krásnějšího stavení neviděl nad to naše. Musí to tedy býti zde opravdu pěkné.

Olivový list. Všechny naše budovy jsou nyní natřeny olivovou barvou. Vzpomínáme při tom na holubici, která tehdy vypuštěna z korábu, přinesla Noe v zobáčku olivový lístek, což bylo znamením, že hrůzy potopy pominuly, že začíná nový život. Ale jak toto souvisí s námi? Takto: Naše domácnost zde, nábytek, nádobí a pod. sestává z 5 rozešlých se domácností. Buď úmrtí, nebo jiné okolnosti byly příčinou, že během našeho trvání zde přestalo existovati pět domácností a my jsme při tom vždy něco darem obdrželi, co jim náleželo.

A tak u nás na troskách pěti domácností vzrůstá nová rodina, nový život. Proto se nám ta olivová barva velmi zamlouvá.

ČERVENEC.

Také sirotek. Je to holub, až příliš ohočený. Dostali jsme ho darem. Vyžaduje opatrování jako jedno malé dítě, neboť nám leze všude tam, kam si nepřejeme. Ale že děti mají z něho radost, popřáváme mu místečko.

Hojnost cukrátek. To ti milí hosté nás tak zásobují, že v sladkostech nemáme nedostatku. Ale díky Boží moudrosti, kterou nám propůjčuje, skromně si počínáme a užíváme cukrátek při dětech jen jako léku a odměn.

K zamezení hádky u dětí máme nyní zvláštní prostředek. Je to hračka, kterou nám darovala milá Růženka Štíftrova z Letovic. Představuje dva kohouty. Když se pohybuje drátkem, pustí se do sebe tak zuřivě, až peří lítá. Pověsili jsme je na stěnu a dali pod ně černou tabulku. Jakmile se dvě děti začnou hádati, napíšeme jejich jména na tabulku, což znamená, že ti kohouti jsou jejich podobiznou. Tento trest nebyl by vinníkům tak krutý, kdyby k nám nepřicházeli hosté, kteří se oby-

čejně ptají, co je to na stěně za hádanku, a touží ty dva živé kohouty viděti. A tak se děti opravdu snaží předejítí tomu, aby jejich jména se neoctla na oné černé tabulce.

Ne každou stodolu lze proměnití tak, jako se to nám podařilo. — Sly kolem dvě ženy. Obdivovaly se stavbě. A ta jedna řekla: »Však mi onehdy strýc povídá: „Vy, teta, máte také starou stodolu, což abyste ji dala přestavět?“« Sly dále a my jsme se musili usmáti: »Ó, lidičky, ke zbudování takovéhoho příbytku je potřebí něčeho víc než jen mítí starou stodolu, je potřebí v prvé řadě: mítí Boha za přítele.«

Zde porostou svíčky. Uhrabovali jsme zahradu. Dalo nám to mnoho práce, neboť odkopávkou kolem stavení povstala místy navážka. A když jsme kopali a hrabali, vyhrabali jsme starý, rezavý svícen. Smáli jsme se. Nevěděli jsme, že nás se silnice pozoruje jedna stařenka. Smála se také a potom řekla: »Teď vím, proč oni to zde tak pečlivě uhrabují, vždyť tu porostou svíčky.« — Netušila, co tím vyslovila. Ano, svíčky tu budou růst, svíčky k zapuzení okolní tmy hřicha a bludu, jestliže Pán Svou milostí toto místo zavlaží. —

Jeníček se jmenuje chlapeček, který jest zde na zotavenou a liší se od druhých dětí tím, že dýchá stříbrnou trubičkou, neboť prodělal záškrt. Mysleli jsme my i jeho rodiče, že tu nezvykne a zatím se mu zde líbí.

Bůh jest Bůh pořádku, máme napsáno na dřevěné schránce, která stojí na skříni. To značí, že všude všechno musí býti na svém místě. Každé dítě má svou přihrádku pro učení i hračky. Při učení nebo hře nechť mají rozkramařeno, ale jinak musí vše býti uklíženo. Najdeme-li věc na nepravém místě, schováme ji do oné dřevěné schránky, což znamená, že jest zajata. Chce-li majitel věc zpět, musí zaplatiti pokutu.

SRPEN.

Bedřiška, sirotek. Když přišla, měli jsme obavu, zdali se srovná s ostatními při prudkosti v povaze. Ale sotva těžké začátky byly překonány, přišel úřední rozkaz, aby byla umístěna v sirotčinci na Hradčanech. Velice nerada odcházela a při tom všem ostatním dětem připadalo toto naše hnízdečko tak drahé, že jedno děvčátko se dalo do pláče nad svým odchodem odtud, ačkoliv do té doby ještě hodně vody uplyne. —

Tajemství stříbrného zámku. Na zdi jest pověšený obrázek. Představuje pěkný zámek, obklopený parkem a oblity měsíční stříbrnou září. Říkáme tomuto obrázku: Tajemství stříbrného zámku. Proč? V korunách stromu jest zastrčena malá tužka a na zadní straně obrazu je přilepen lístek se jmény všech dětí. Každé má nějakou povinnost, svou práci. Jestliže opomene to vykonati aneb vykoná nedbale, uděláme při jeho jméně čárku. Ó, tyto čárky! Děti nechtějí, aby kdo cizí je viděl, proto každý návštěvník vidí jen pěkný zámek, ale my známe jeho tajemství.

Přeměna tetiček. Letos za sestru Vrbovou jest zde sestra Blaženka. Vítám ji v své osamělosti. Výborně se hodí mezi nás. Tak Pán ví netoliko, co potřebujeme, ale i koho potřebujeme.

Sám sobě pomáhej. Předčítali jsme dětem tuto rozkošnou knihu od Nemiroviče-Dančenka. Nezůstalo to bez vlivu. Snažily se nespoléhati na pomoc druhého, ale co mohly, samy si dělaly. Ano, v jedné chvíli byly tak nadšeny, že utvořily mezi sebou spolek pod názvem: »Sám sobě pomáhej.« Nechyběl předseda ani ostatní funkcionáři, nechyběly ani odznaky. Mnoho bylo plánů, mnoho i řečí, ale my jsme vyhlíželi po

praktické činnosti. A i to se dostavilo. Ježto ona kniha jedná hlavně o práci, snaží se ten milý spolek každou práci milovat a s ochotou konat, udržuje pořádek na dvoře i v zahradě a při tom přišly na dobrý nápad, totiž, co kde zdechlého najdou, tomu vystrojí pohřeb, to zakopají.

Usmíváme se při této dětské horlivosti, ale vede nás to k hlubokým úvahám. Myslíme: Ach, co je ve světě různých spolků, funkcí, odznaků, plánů a řečí, ale zdali to dojde k tak důležité činnosti, jako jest tato: »Co kde zdechlého, mrtvého, to zakopati?« At' je čisto, at' je zdrávo kolem nás! Leč pravý opak! Sejdou se lidé, povídají, to a to objevili v minulosti toho člověka, té rodiny, té práce, věc nějakou smrdutou, něco, co má zmizeti s povrchu, co má býti pohřbeno a již nevzpomínáno, ale oni to vždy znovu roztahují. Bůh náš jestliže shladí hřích, již nevzpomíná (Izai. 43, 25). A my bychom měli činiti opačně?

Konec prázdnin. Byly velice utěšené, neboť cesta všech nás byla stoupáním vzhůru. Větší děti si zařídily i modlitebné chvílky a menší děti měly velikou zálibu v písničkách. Zvykly každou neděli ráno obcházeti naše stavení kol dokola, zpívajíce, jak dalece dovedly. Nejčastěji to byla píseň: »Poutníčkové, kam kráčíte?« Nesou-zvuků v tom bylo dost, ale uchu Otce ne-

beského to znělo jistě libě. Loučení s dětmi, které zde byly na zotavenou, se neobešlo bez slz. Zvláště jedno děvčátko velice plakalo. Odevzdala zde své srdce Pánu Ježíši a nyní měla úzkost, budou-li ji doma rozuměti. Vzhlížíme k nebeskému Pastýři s prosbou, aby se ujal této malé ovečky.

ZÁŘÍ.

Dary zvláštního druhu. Jedna přítelkyně, v té míře, jak její susedka vyhazovala peníze na rozličné třeťy a zábavy, ona schraňovala a poslala slušnou částku nám. A druhá přítelkyně začala svého muže sama holit a co tím ušetřili, poslali nám. Díky za tuto obětavou lásku!

Návštěvy, které nás velmi oblažují, jsou návštěvy těch dětí, které zde byly a nyní občas přijdou jako domů. Říkáme jim: »Když pošlete dopis, máme půl svátku a když přijdete samy, tu máme celý svátek.«

Dobrodiní jsme prokázali hned ten první rok jedné staré, churavé ženě tím, že jsme jí poskytli nocleh. A ona již dvakrát přišla za námi až z Hostivaře, kdež dostala službu. V neděli zde byla opět, aby mohla slyšeti slovo Boží v naší Besídce. Kéž duše její okřeje!

ŘÍJEN.

Bohatství nám bylo uděleno, které jest letošního roku opravdu bohatstvím, totiž: brambory. Mysleli jsme, jaké to bude s námi v této potřebě, ale Pán spomohl. Darem nám došly z Pecek 3 pytle a 1 z Vic-kovic. Ze Xaverova jsme dostali 4 pytle za sníženou cenu a ještě má přijít slíbený pytel od Něm. Brodu. Žijeme zde pravdu slov Písma: *»Já pak, ačkoliv chudý a nuzný jsem, Pán však pečuje o mne.«* (Zalm 40, 18.)

Tři léta jsme již zde. Však jsme si to zase oslavili. Dětem jsme dali hádati, který z těch zemských Božích darů, jimiž nás zde obdařil, má největší cenu? Uhodly, že je to voda. Co bychom si letos v těch vedrech a suchu byli počali bez vody? Jdeme dále s pohledem vzhůru! On jistě zase všechno opatří!

Příjemné objevení. Začíná chladno. Také větry vanou. Zrána vidíme již na střechách jinovatku. Chystáme zimní šatstvo a obuv a děti již připomínají vánoce. A tu jsme objevili něco velmi příjemného, totiž, že ta naše nynější kuchyně jest teplá. Je to veliký rozdíl od oné bývalé kuchyně, kde fičelo od oken i od dveří,

kde zábly nohy, kde nebylo možno ohrátí se. Jak jsme tam mohli trávití tři zimy? Jedině tak, že láska Boží nás zhřívála. A zhřívá nás i zde. Jsme vděční.

Nedělní Besídka se opět naplňuje posluchači. Netoliko děti z vesnice přicházejí, ale i dospělí. A v Počernicích minulou neděli byla ve shromáždění taková účast, že jsme se sotva vešli. To je to, co nás uvádí v jásoť, že v těchto končinách jest zvěstováno evangelium.

LISTOPAD.

Rozkošný pohled skýtá v naší špižirně postavený pytel mouky. Došel až od Hradce Králové. Díky zaň!
*

Dříví nám daroval jeden přítel, který přichází do naší Besídky i do shromáždění v Počernicích až ze Satalic. Jsme vděční.

Uhlí si prý máme poříditi za obnos, který nám byl dodán v bílé obálce. Je to od přátel, kteří nás tu v létě navštívili a nyní jako by tušili, že právě takovýto dar potřebujeme. To je jistě Otec náš nebeský ponuknul.

Mléko je dražší a i jiné potraviny následkem neúrody. Ale ježto nám jde o království Boží a jeho spravedlnost, smíme se nadíti, že ty věci k obživě potřebné nám budou přidány. Pán Ježíš to řekl.

Loni nás došla prosba o přijetí dítěte a z Okresní komise pro péči o mládež mezi jiným psali, že za ten malý příspěvek, který na to dítě může býti placen, není ono možno v žádném ústavě, než toliko v sirotčinci ve Chvalech. Letos jsme přijali děti za podobných okolností. Podle toho jsme my zde asi ti nejbohatší, když to, co ty veliké zpravidla fondy mající ústavy nemohou, my můžeme. Ano, můžeme, neboť Ten, Jenž dí: *»Mé jest stříbro a mé jest zlato** (Aggeus 2, 9) jest naším přítelem.

Z dovolené se vrátila sestra Vrbová a tak pamatovala na naši spíži, že jsme ji musili jeti naproti s trakařem. V tom dni přibýlo nám malé děvčátko, které si ustavičně naříká. Ostatní děti se jen diví, jak může někdo naříkati, když zde máme tolik dobrých věcí?

*

Masový týden. Začalo to ušákem, který odněkud z venkova přiběhl do Prahy k mým příbuzným, ale sotva se tam ohřál, byl expedován k nám. Uprostřed týdne obdrželi jsme uzený jazyk a nyní na konci

nás stihl déšť párků. Tak se máme jako páni. Ovšem, že hledíme těmito dary mnoho zahraditi, hospodařiti i při hojnosti s Boží moudrostí.

*

Stázička a Mařenka z nenadání rozmnožily naši rodinu. Dvě maličké děti. Matka je v nemocnici před operací a otec-dělník nevěděl, kam s dětmi. Klepal na několi-keré dveře, ale neotevřely se. Ty naše jako by neměly závory, i k slabému stisku se otevrou. Z toho buď však jen Bohu chvála!

PROSINEC.

Zásobu uhlí jsme si pořídili, protože jsme ho dostali levněji. A tak se ohřejeme. Jen aby oheň lásky Boží v našich srdcích plál.

*

V omylu jest ten náš milý cikán, neboť se domnívá, že by se měl státi kazatelem jako onen známý Gipsy Smith. Když vysvětlujeme, že k tomu úřadu je třeba zvláštního Božího povolání, potřásá hlavou. Také prý měl dobu, kde prosil Pána Ježíše, aby mu narostla uříznutá noha. Že prý by to On ve Své všemohoucnosti mohl způsobiti. Řekli jsme, že by mohl, ale že to ne-učiní. »Proč ne?« divil se a vytýkal nám naši malou víru.

Proč ne? Protože toho divu není potřebí. Když s jednou nohou na každou práci stačí, když ploty přeskakuje, po stromech leze, po silnici tak rychle běží bez berle, bez hole, až se lidé s údivem za ním ohlížejí, když jim potom svědčí, že je to jeho štěstí, že o nohu přišel, kde že prý by byl ve světě v hříších zapadlý, kdyby měl nohy zdravé — ó, pak nechť prosí, aby mu noha narostla. Věříme v divy, ale to víme, že Bůh jest moudrý hospodář. On Svou silou neplýtvá na divy nepotřebné.

Adventní doba, jak požehnaná. Ty večerní, černé hodinky jsou tak milé. Učíme se všichni písním i zaslíbením z Písma Svatého. A to dětské očekávání a těšení se na vánoce! Okoušíme mocně lásku Otce, který Syna Svého dal, aby každý, kdo v Něho věří nezahynul, ale měl život věčný.

Tak, jak jsme toužili, stalo se. Sjely se k **Štědrému večeru** i ty naše děti, které jsou ve službě a v učení a bylo nám všem velmi dobře pospolu. Byly to první vánoce v tomto novém příbytku a tak požehnané. Okamžik, kdy děti rozbalovaly své dárky, nelze popsati. Tak radovati se my velcí nedovedeme. — I zakončení roku bylo slavnostní. Cítili jsme zřejmě Boží pří-

tomnost. S díkyčiněním a chválami Jeho jména vkročili jsme do roku Nového. Hale-lujah!

**Okuste a vizte, jak dobrý
jest Hospodin.
Blahoslavený člověk, který
doufá v něho.
Žalm 34, 9.**

1912

LEDEN.

Mrazy trvají. Vzpomínáme, jak velká je to péče a láska Boží, že jsme v novém příbytku a nikoliv tam, kde jsme i při mírné zimě se stěží ohřáli.

Neznámá dívka zaklepala pozdě večer na naše dveře s prosbou, abychom jí poskytlí přístřeší, než si najde nějakou službu. Byla prý na nás upozorněna v Klatovech a přišla s důvěrou, že jí pomůžeme. Tak jsme pomohli — sirotkovi. Několik dní byla zde. Svědčili jsme jí o lásce Boží, aby se svěřila Pánu Ježíši. Tak bude nejlépe opatřena ve své opuštěnosti. Dnes má již pěkné místo na Žižkově. Chce však mítí u nás domov a tak máme o jedno velké dítě více.

Krčavčí matka. Jedno její dítě nám dala Česká zemská komise. Je to děvčátko staré 12 let, ale ach, co všecko již má za sebou. Až se lekáme, aby to nebylo pohoršením a zkázou pro ty druhé děti. Bůh rač

nám pomoci při vzdělávání dětských zbořenin.

ÚNOR.

Zima, zima — pod okny se krčí rýma. Ale my máme uvnitř teplo, neboť naše zásoba uhlí byla rozmnožena ještě o jednu řůru, kterou jsme dostali darem.

Rosteme, co do počtu. Přijali jsme zase jedno dítě. Ale tím rostou i naše potřeby. Utěchou nám jest, že Otec nebeský o tom ví.

Uzdravila se matka Stázičky a Mařenky a přijela si s mužem pro děti. Z milosti Boží, kterýž jest nám při všech našich těžkostech pomocníkem, mohli jsme obě děti odevzdati rodičům zdravé a veselé. Měli radost a my s nimi. Bůh jim žehnej!

Uprázdňené místo již jest zaplněno. Dvě děvčátka, polosírotkové, velmi velice opřené o maminku. O, než ta bolest odloučení bude překonána, co slz z očí vyplyne, co vzdechů. A nelze jinak. Nemají to lehké tyto vdovy, když musí napnouti všecky síly k uhájení potřeb životních. Ale těší-váme je slovem Božím, že jest Bůh netoliko Otcem sirotků, ale i ochráncem vdov. (Žalm 68, 6.)

BŘEZEN.

Vydatnou pomoc pro zahradu poslal nám Pán v milém otci sestry Blaženky. Tak jak budeme míti letos vše uspořádáno, dosud jsme neměli, neboť to řídí ruka, která tomu rozumí. Jsme vděční.

Jen listí máš? Kde ovoce? A protože vždy jen listí měl, tak musil býti vyřat, ten neúrodný strom před okny, jemuž jsme tak dlouho shovávali. Na pohled byl pěkný, ale bez užitku. Ano, ještě množstvím listí zacláněl vínu. Je toto pro nás kázáním. Aby v této naší práci nebylo více řečí než skutků. Jest třeba žítí opravdovým životem!

*

Veliký vítr od Hospodina. Však to jest, co udržuje v tichosti. Přijali jsme dítě, které se hned třetí den rozstonalo a zaneslo nám sem spalničky. Byl to velice těžký případ, který mohl končiti smrtí. Prosili jsme u trůnu milosti Boží tak, jak dovede prositi člověk, když mu jde o to, aby byl vyslyšen. A Pán se sklonil. Dnes jest již mimo nebezpečí. Chtěli jsme ty menší děti uchrániti nákazy a tak jsme tři odvezli k příbuzným. Moudrost v tom nebyla. Stejně je ta nemoc stihla a nepřijemností pro to bylo dost. Když se pak

zde ještě jedno dítě rozstonalo, pan doktor zakázal ostatním návštěvu školy. Však i ve vesnici děti stůňou. Tak prožíváme bolestnou kapitolu v naší domácnosti, ale věříme, že každý mrak má stříbrný okraj, že i toto nám musí posloužiti k dobrému.

DUBEN.

Netoliko nemoc, ale smrt stihla některé děti ve vesnici, mezi nimi dvě, které jsme zde vždy přes léto opatrovali. To bolí. Vidím oči toho jednoho, František se jmenoval, oči upřené na nás, když jsme při ranní pobožnosti četli slovo Boží. Pozorně naslouchal, maje ručky sepnuté a těm druhým maličkým dával znamení, aby také byly tiše. — O, kdo může vyrozuměti, co se dělo v takové malé dušičce. Pán Ježíš rozumí a dí: *»Nechte dítek jíti ke mně a nebraňte jim nebo takových jest království Boží.«* (Ev. Marka 10, 14.)

Drahý úklid přivodila nám ta nemoc. Musili jsme desinfikovati místnosti a téměř všechny vyběliti. Ale jen když jsou zase děti zdravé. Díky Bohu, modlitby vyslychajícímu.

Rozhledna. Pořídili jsme ji v zahradě na nejvyšším místě pod starou, rozložitou

hrušní tak, že jsme tam navozili kamení, udělali kopec, urovnali hlínou, obložili drnem a dali lavičku. Když vystoupíme nahoru, zdá se nám, že jsme opravdu na vysoké hoře, tak daleko jest viděti. Nemůže se naše rozhledna rovnati skutečným rozhlednám, ale nám stačí. Vidíme z ní, co viděti chceme, vidíme všecko, co již jest naše a vidíme také to, *co jednou bude naše*, totiž to sousedící pole s naší zahradou. Bude naše, až se v to vloží všemohoucí Bůh, neboť podle lidského soudu jest prý to úplně nemožné, ježto pole náleží k nějakému nadačnímu statku. Ale co se lidem zdá nemožné, není nemožné u Boha. Jen je třeba víry.

O účet se nestarejte. Potřebovali jsme pro děti prací látku na šaty a učinili jsme objednávku v jistém obchodě na Moravě se žádostí, aby nám přiložili účet. Poslali vše žádané obratem pošty s těmito slovy: »Potěšili jste nás Vaší objednávkou. Posíláme Vám zboží. O účet se nestarejte. Ten již nám Pán zaplatil.«

Hrob zde máme a to od opravdového hrobníka, totiž od otce sestry Blaženky udělaný. Hřbitovní kvítí ho pokrývá, lavička zve k posezení, jen ještě pomník

chybí. A i ten zde postavíme. A cože jsme tu pohřbili a ještě pohřbíváme? *Všecky zbytečné starosti a marná pečování.* Přiměla nás k tomu ta láskyplná slova Pána Ježíše: *»Považte kvítí polního* — »Patřte na havrany* — »Bůh živí je« — »Nepe-čujtež tedy« — Vít zajisté Otec váš nebeský, že toho všeho potřebujete*.* — Což jest to jiného, než že nás chce Pán míti důvěřivé, radostné, šťastné. Protož s marnými starostmi a pečováním jen do hrobu.

KVETEN.

Má cesta na Slovensko dopadla šťastně. Okřála jsem tělesně i duchovně. Pro tuto práci jsem dovezla příspěvky a i také nové myšlenky, neboť jsem se na Staré Ture seznámila se sestrou Evou von Thiele-Winkler a s její rozsáhlou činností mezi dětmi. V mé nepřítomnosti zde vše dobře chodilo, začezť buď Pánu čest a sláva!

Malý chlapec, celý zbitý, plný modřin a ran byl nám dodán. Je to polosirotek a ti, kteří s ním takto zacházeli, byli jeho vlastní příbuzní. Zde si oddychuje a jistě brzo bude zhojen.

Vláhy se dostalo vyprahlé zemi a všechno rostlinstvo povyskočilo. Nepřijde-li

pohroma, budeme míti hojnost zeleniny i ovoce.

*

Theodor se jmenuje naše letošní první dítě dané na zotavenou. Je to malý, rozmilý chlapeček. Ještě nikdy nebyl z domova a statečně přemáhá stesk po rodičích. Věříme, že mu pobyt zde prospěje.

ČERVEN.

Miloušek jest druhý prázdninový klouček. Doma nemohli s ním nic svěsti, ale zde dělá dobrotu. Přivyknouti však nechce. Touží, aby rychle mu tváře zčervenaly a aby se brzo naučil »způsobům«, jen aby zase mohl býti doma. Ale posloužilo by mu, kdyby zde setrval co nejdéle.

Všecko kvete, zahrada i děti a to jest oblažující pohled. Kéž všichni, malí i velcí šíříme tu vůni lásky Boží, kterou zde v tak hojně míře okoušíme.

A tak to dopadlo, jak jsme nečekali s Milouškem. Právě když jsme se těšili ze zdaru při něm, rodiče si pro něj přijeli, protože se jim prý velmi stýskalo. Škoda.

Tetička Blaženka, která se do této práce tak dobře hodila, odešla nám, provdala se. Nebude možno hned vyplniti povstalou mezeru, ale věříme, jestliže jest tato práce dílem Božím, že On to Své opatří! A tak jdeme kupředu bez té milé sestry. Byla nám vždy jako dobré, pilné ruce udržující všude vzornou-čistotu. Pán ji sprovod' na nové působiště s Jeho požehnáním.

Čeněk Ružička, náš cikán, již není naším. Dlouho si u nás pobyl, ale k posledu již nutně potřeboval změnu. Cítil to on a my též. A tak vítr od Hospodina, Otce laskavého, jehož myšlenky o nás jsou vždy o pokoji a ne o trápení, zavál ho daleko od Chval, až do Pruského Slezska do ústavu pro mrzáky. Byl nám zde jako nohy, všude došel, všecko obstaral. Vděčně vzpomínáme a on též vzpomíná.

ČERVENEC.

Slavnost svornosti. Tolik dětí, tolik hlav a přirozeně tolik různých náhledů. K bitvám nedochází, ale žalob musíme vyslechnouti více než dost. I tak jsme vyhlásili: »Jestli jeden den uplyne, aniž by se ozvala nějaká žaloba, vystrojíme »slavnost svornosti*, při které každé dítě obdrží čokoládové srdéčko ve zlatém papíře«. Vzrušení proletělo celým táborem dětí: »ach,

ach«. — Ale ta podmínka: Jeden na druhého nežalovati. Snažily se, ale dlouho se to nedařilo. Až konečně ten jeden den, myslím, že to byl den, kdy jsme tak trochu nedoslýchali, tak trochu oči přimhuřovali, nuž, v ten jeden den večer opravdu byla slavnost svornosti. Všem dětem zářily oči, usmívaly se a měly se neobyčejně rády. Zpívali jsme píseň: »Srdce k srdci spěšte spolu v srdci Páně spočinout« a každý dostal čokoládové srdéčko ve zlatém papíře.

Víra na stromě. Nejprve zpozorovaly to děti a potom i my, že na hrušce u rozhledny nám vyrostl kříž. Dvě neb tři větvičky tak zvláště se zapletly, že povstala podoba kříže zdaleka viditelná. Nejedna host se podivil této zvláštnosti a jedna slečna zvolala: »O, jim tu může býti dobře, když jim víra roste na stromech!* Usmáli jsme se. Ano, je nám tu dobře, ale k tomu přispívá víra v srdci, víra v lásku Otce zjevenou v Pánu Ježíši, kterýž *»když nám Syna dal, jak by nám s Ním všech věcí ostatních nedal?«* (Řím. 8, 32.)

Když jsme česali rybíz, ach, to bylo rozkošné. Všechny děti se zúčastnily, každé u jednoho keře tak věrně obíralo, že ani zrníčko do úst nevzalo. Rybízů jsme takto

sklidili plný veliký koš, který jsme vnesli pod hrušku, kde jsme se v chládku usadili do kruhu. Zpívali jsme píseň »Nechť nám srdce plní radost« a každý dostal hojnou porci od sbírání. Ten obrázek stál věru za ofotografování.

*

Rodina ježků a chlapci. Jde toto dvě dohromady? *Ze* zde máme i hochy cítíme velmi, cítí to dvůr i zahrada a v té zahradě to ucítili i ježci, kteří se usadili pod hruškou. Té radosti, když byli objeveni! Hoši se o ně rozdělili a tolik péče jim věnují, že milým ježkům jde z toho hlava kolem. Tak nesnadno lze děti přesvědčiti, že zvířeti nade všecko chutná svoboda.

Známky z jídla. Toto zařízení se nám osvědčuje zvláště, když dostaneme nové dítě. Každý musí řádně jísti, vše co přijde na stůl a nic nenechat na talíři. Jedná se hlavně o snídane, večere a obědy. Svačiny v to nepočítáme. Za řádné snědení jest jednička. Tedy vždy tři jedničky za den a jestliže je tak po celý týden, tak těch 21 jedniček dá v neděli římskou jedničku, která jest velice žádostivá, neboť kdo ji má, obdrží sladkost, obyčejně kousek čokolády. Ten kousek čokolády jest opravdu magnetem. Měli jsme zde děti na zotavenou, které si doma v jídle velmi vybíraly, ale

zde ten zdravý vzduch, ten pořádek v jídle, ta veselá společnost, ty nedělní odměny, vše přispívalo, že za krátký čas jedly všechno. — Zemská komise nám dodala dívku, která tam, kde byla, měla hlad. Když přišla k nám, nebylo potřebí ji nutiti, aby vyprázdnila talíř. Jedla s chutí všechno, a když v neděli dostala kousek čokolády, řekla udiveně: »Tohle jsem jakživa neviděla: Sníst a ještě za to něco dostat.*

Záškrť. Již to slovo děsí, tím větší bylo naše zděšení, když nemoc tato zachvátila jedno z dítek nám svěřených, právě toho milého malého Theodora. Lékař již jen o proříznutí krčku mluvil a my jsme marně sháněli povoz k odvezení dítěte do nemocnice. Byly to chvíle veliké úzkosti. Noc tmavá — děti spaly, jen to jedno ode všech oddělené, horečně rozpálené těžce dýchalo. O, kolikrát jsme zpívali při večerní pobožnosti v písni: »Ubírám se na své lože« onu sloku: »Umru-li však této noci, rač Ty sám mi dopomoci, do krásného Tvého nebe, s anjely bych slavil Tebe — zpívali jsme, nepomyslíce, že by smrt opravdu mohla jeden z těch mladých životů zkositi v takovou noc. — Učinili jsme při nemocném co jsme mohli a když se zdálo, že jest vše marné, toužili jsme míti víru, velikou víru, že Bůh způsobí div, že dítko nezemře. Ale v duších našich, úz-

kostmi zmítaných v tu chvíli vše jiné bylo, jenom ne dostatečná víra. I vrhli jsme se k nohám Božím tak, jak jsme byli. A přišlo spomožení opravdu zázračné, způsobené Bohem všemohoucím, láskyplným. Nemoc v okamžiku polevila — k operaci nedošlo, hošík se dokonale pozdravil. Nemůžeme jinak, než zpívati píseň díků a chval!

SRPEN.

Novinku máme a sice pěknou tabulku, na níž jest napsáno zřetelně: »*Dnes jest neděle*. Pověšena nad hromadou písku oznamuje, že písek chce míti také nedělní klid. Však se naslouží za celý týden dost a dost. Nechť se ho v neděli nikdo nedotýká! Je to opatření i vzhledem k svátečním šatům.

Zpívejme děti vesele, tak začíná naše sobotní večerní píseň. Ó, tyto soboty! Jsou vždy parným dnem! Než se takový zástup dětí vykoupá, než se všechny místnosti uklidí. A přec, milé vzpomínky nás váží právě k sobotám, neboť když úklid skončen, děti vykoupány a čistě převlečeny sedí u večere, obyčejně se zmiňujeme, jestli uvnitř, v srdci nevězí nějaká poskvrna. Zítra bude neděle a my ji chceme míti krásnou. Krásná bude, jestliže Pán Ježíš přijde mezi nás. A On přijde — nechť tedy není mezi

námi nic, co by Jeho svaté oko uráželo, žádný skrývaný hřích. A tu dochází na úklid vnitřní, dětská svědomí často v slzách odhalují vinu. A máme krásné neděle! Předzvěst cítíme již při naší sobotní písni:

Zpívejme děti vesele, že zítra
bude neděle, neděle krásná,
veselá, když se dřív všecko
udělá.

Šest dní ke práci máme jen,
ten sedmý, to je Boží den, v ten
odpočinul Pán Bůh sám, a
odpočívát káže nám.

Zpívejme proto vesele, že zítra
bude neděle; neděle krásná, Boží
den, buď Pán Bůh od nás
veleben.

V nebezpečí smrti, octlo se maličké děvčátko, protože jeho matka se pomátla a podle toho s děckem zacházela. Co všecko musila ta malá dušička prodělávat, jest z toho patrné, že má ustavičně strach, nic nemluví a nám dospělým nedůvěřuje. Ale jistě se vzpamatuje zde a bude k radosti nešťastnému otci. Byl tak vděčný, že jsme přijetím dítěte mu ulehčili.

*

Vzpomínáme na tetičku Vrbovou. Jest u rodičů, nemocná. Za ni zde pomáhá sestra Růženka. Velmi ráda zpívá. Je to přirozené mladému člověku, jehož si bez zpěvu nelze představit.

ZÁŘÍ.

Vždy veselo, ano, ta píseň se hodí pro nás. K obveselení stačí nám paprsek slunce jakmile vysvitne, neboť děti mohou na dvůr a hned máme ulehčení. A když se obloha zachmuří, déšť spustí, takže celá ta hlučná společnost naplní světnici, těšíme se opět z toho, že máme dobrou střechu nad hlavou. A tak: Vždy veselo...

Na shledanou! volají děti, které zde byly na zotavenou a odjíždí z milosti Boží zdravé a slibují, že napřesrok zase přijdou. Tedy na shledanou!

Do školy jde tentokrát i to děvčátko, které v prvních letech pobytu svého zde trpělo velmi záchvaty padoucnice. Prosili jsme za ni Boha všemohoucího, až záchvaty pominuly. Ovšem že se z toho radujeme. Vždyť ta nemoc byla pro dítě i pro nás utrpením. Ale jeden medik, pozoruje tvář dítěte zjizvenou od těch častých pádů, dokazuje nám, že prý se záchvaty zase

vrátí, až dívka povyroste. Nedáme si však kaliti radost. Věříme, že co Bůh činí, činí dokonale.

*

Cikán vzpomíná. Píše, že má potíž s němčinou, ale jinak že se dobře má. Svůj stesk po nás oděl v slova známé písně s malou přeměnou: »Ještě jednou dřív než umru, chtěl bych Chvály viděti, po té cestě nade mlýnem ještě jednou kráčeti. Ó, jak volno by mi bylo, jak by se mi ulehčilo ... Chvály krásné, Chvály mé —«

Vnuk známého lékaře-profesora octl se Božím řízením u nás. Je to malý, velice živý klouček, polosirotek, jménem Vilém. Líbí se mu zde a my se těšíme z návštěv jeho maminky, že může býti přítomna v nedělní Besídce pod vlivem Božího slova, v němž jest plno potěšení pro každou, osamocenou duši.

ŘÍJEN.

Všeho druhu ovoce máme na zahradě a letos se urodilo nad očekávání. Je to věru Boží požehnání, že naše stoly obsazené dětmi každý den předkládají ovoce, což jim ke zdraví nemálo přispívá.

Z úst nemluvnátek, mocně dokazujes síly. (Zalm 8, 3.) Plní se toto slovo v naší práci. Mohli jsme i letos sloužiti vesnici v těch nejmenších a ve zdraví je odevzdati. Přišla jsem pak do té jedné rodiny, která nám již po tři léta svěruje děvčátko. A matka mi praví: »Ach učit se musíme od toho našeho dítěte, učit.« I měla plné oči slz. Prý špatné slovo nikdo nesmí promluvit, s modlitbou musejí sedati ke stolu, a ty krásné písne, co to dítě zpívá. A ničím jiným byti nechce, než jen tetičkou ve mlýně*.

Celá rodina, která se přistěhovala do Chval a bydlí v blízkosti našeho sirotčince, rodina Bachova, jest hotova nám pomáhati. Přijímáme to s vděčností, neboť té práce je vždy víc než můžeme obsáhnouti.

LISTOPAD.

V 16ti letech se těžko zvyká poslušnosti. Přijali jsme dívku z lepší rodiny, jen na měsíc, jestli by jí to zde posloužilo, když doma nechtěla poslouchati. Ale pokus se nezdařil. Zde poslouchala, jakmile však přišla domů, zas byla neposlušnou. Zvykatí dítě poslušnosti, s tím se musí začítí hned od narození.

*

Výtěžek z Bazaru, pořádaného v Dobrušce připadl nám. Podnikla jsem cestu

v ty končiny, abych tam posloužila přednáškou o naší práci zde. Zajímavé bylo, že po přednášce vystoupil jeden přítel a učinil návrh k odřeknutí se kouření a světského strojení i zábav neužitečných, k odřeknutí se toho ve prospěch práce na opuštěných dětech. Bůh žehnej každé dobré snaze! Jistě že požehnání z takovýchto darů by vzešlo v první řadě dárcům samým.

»Co se děje na Balkáně, o tom vy ve vašem mlýně velmi málo víte,« psala jedna přítelkyně. Inu, ovšem. Ale za to lidé ve vesnici byli těch zpráv plni. A kdosi se vyjádřil, kdyby ta vojna měla dojít až sem, že prý uteče do mlýna. Ano, tam by bylo bezpečněji. Pro to ohrazení, které máme? Ale kdež pak. Naše hradby stěží odolají zajícům. Ale proto, že *hradem vysokým jest nám Pán Bůh* náš a lidé toto cítí.

PROSINEC.

Dar velice praktický a potřebný jsme obdrželi, totiž mandl na prádlo. Jsme den ze dne bohatší, laskavostí našeho Otce v nebesích.

Slávinku, která nám činila radost doma i ve škole, musili jsme odevzdati otci. Ježto jsme znali její zemřelou maminku, těžko jsme se loučili. Mimoděk se tážeme,

Foto: Lubert.

Archiv: Křesťanská služba.

ÚČASTNÍCI NEDĚLNÍ BESÍDKY VE CHVALECH.

proč? Proč? Jistě jen proto, abychom se učili bráti věci tak jak jsou, pracovati s materiálem, který nám Pán posílá a ponechává a nikoliv s tím, které bychom si sami vybírali.

Výborová schůze na Žižkově, rozhodovala tentokráte mezi jiným o zvláštní věci. Oznamili jsme totiž bratřím, že od Nového roku se chceme v této práci pustiti *zcela u víře*. Ze nám to Pán dává znáti, že jen tak půjdeme kupředu za všech okolností, když ve všech potřebách spustíme se u víře jen na Něho. Doposud jsme vždy koncem měsíce poslali bratru pokladníkovi účtov-ní knihu vydání a on přesně v prvý den měsíce knihu vrátil s přiloženým obnosem peněz na vydání nové. Pro tyto peníze užíváme zvláštní, zelený sáček. Od nás putuje vždy prázdný k bratru pokladníkovi a od něho k nám tak dalece naplněný, jak se příspěvky sehnati dají. Ale nyní ta změna. Nežádáme od bratra pokladníka nic na živobytí. Věříme, že nás Pán zde opatří! Věříme, že nám přímo do Chval pošle, co budeme potřebovati. Ovšem, že příjem i vydání budeme bratru pokladníkovi dále řádně vykazovati.

Byla jen jedna obava, totiž, aby se strany bratří nebylo námitek. Nebylo. Ticho nastalé po tomto sdělení bylo přerušeno jen otázkou bratra zapisovatele: »Mám toto dáti do protokolu?« A odpo-

věd' zněla: »Nikoliv. Tyto věci se do protokolu nedávají.« — A tak nebráníce, dobře rozhodli.

Jednalo se nám upřímně o pravou, vánoční radost. Pán opatřil nás tentokrát bohatě i těmi zemskými dary, začož jsme Mu vřele děkovali, ale pravou, vánoční radost jsme zakusili v tom, že jsme se srdečně radovali, že to drahé dítě, Spasitel náš, nám, nám narodil se. Sláva na výsostech Bohu!

Poslední večer v roce hojně se nás sešlo, neboť byly mezi námi i děti z vesnice. Co jsme si ze slova Božího předkládali, bylo velice vážné. Kéž všechna předsevzetí dětských srdcí vzrostou v skutky. Vkročili jsme v Rok nový s Pánem Ježíšem zpívající: »S Ním chci jít, nechť se co chce děje, k věčnému jenž vodí pokoji«.

O nic nebud'te pečliví, ale ve všech věcech, skrze modlitbu a poníženou žádost s díkyčinněním prosby vaše známy bud'te Bohu. A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum, hájiti bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.

Ep. k Filip. 4, 6—7.

»**Hospodin jest můj pastýř**, nebudu mítí nedostatku.« (Zalm 23.) Bratr pokladník poslal účtovní knihu jako obyčejně. Zele-
ný sáček byl přiložen, ale — *prázdný*.
A já jsem hned klekla v jídelně u okna
a prázdný sáček předložila Bohu se slovy:
»Pane Bože, kde Jsi nás chtěl mítí, tam
nás máš. Pohled', nemáme ničeho, jsme
cele odkázáni na Tebe.« — Tedy prázdný
sáček. Jak dlouho byl prázdný? Jen *hodi-
nu*, než přišel listonoš. Dobrořeč duše má
Hospodinu!

»**Tvé království jest naše sláva**« — toto
jsme zpívali na Nový rok a toužíme den
co den jítí za touto slávou. A Pán dle Svých
slibů pečuje o náš vezdejší chléb.

Pohádka o malém pidimužíkovi. Ale
není to pohádka, je to skutečnost. Přijali
jsme do služeb stařečka. Jest 60 cm vyso-
ký, vlasy i vousy má šedivé, oči modré a
ústa vždy plná úsměvu. Má nohavice za-

bíhající do žlutých střevíců, zelený kabát, čepici červenou a přes rameno na silné sukovce nese košík. O kouření neb pití není při něm ani stopy.

Napadlo nás, že by do toho košíku mohl sbíratí příspěvky hostů, kteří nás navštíví a vždy se ohlíží po nějaké pokladničce. On ihned svolil, jako by právě na takovou nabídku čekal. A tak jsme ho tedy přijali mezi sebe. Říkáme mu ve vší uctivosti k šedinám: *Pan Kulihrášek*. Zastává svůj úřad s velikou věrností, jsa ve dne, v noci na nohách, při tom vždy svěží a usmívavý. Nepochybujeme, že výborně v království Božím slouží, ačkoliv jest — z *kamene*. I myslíme si, aby tento kámen neza-hanbil nás, živé bytosti, když můžeme chápati vůli Boží všemi smysly a sloužiti Jemu všemi mocnostmi svými. *

Končíme měsíc s dobrořečením, neboť v očekávání na Pána nebyli jsme zahanbeni. Poslal nám tolik, že jsme mohli všechno uhraditi, i uhlí koupiti a ještě částku peněz poslati br. pokladníkovi na uhrazení stavebního dluhu. Zakoušíme, jak důležité jest, pracovati v souhlase s Bohem, činiti Jeho vůli podle Jeho vůle, tu pak On opatří všechno.

ÚNOR.

Přivaly, které nejsou neštěstím. To je tak. Sejdou se někdy ty Boží dary tak

zvláště, že v stejnou dobu máme plno stejných potravin. I můžeme mluvit o přívalu uzenin, o přívalu čokolády, ovoce, vajec, pomerančů a i jaternic. Hledíme s těmito dary v kuchyni co možno nejvíce zahraditi a že jest o to menší vydání, jsou nám tyto přívaly velmi vítány.

Fůra uhlí, několik pytlů koxu a k tomu ještě slušný pytlík mouky — to vše přišlo jedním dnem k naší veliké radosti. Pán hojně odplat milému bratru Kučerovi na jeho dětech.

Zed' se **zbořila** na zahradě téměř 4 m do délky. O, neveselá novina! Když jsme na začátku roku pro cestu víry tak horovali, mysleli jsme jen na vydání za jídlo, oděv, nádobí a pod., ale nikoliv, že se nám budou bořiti zdi. — I sedím, a podpírám hlavu. Ze své stráže hledí na mne pan Kulihrášek. Povídám: »Pane Kulihrášku, slyšíte, máme zed' rozbořenou.« On nic na to, jen *úsměv*. »Vy se můžete při takové zvěsti ještě usmívati? I to dokazujete, že jste opravdu z kamene.« Hledím na něj, ale v úsměvu jeho čtu řeč: »Kdybych se mohl jen trochu otočiti, jedním okem uviděl bych tamto na zahradě hrob pohřbených starostí a druhým okem bych přečetl verš zde na stěně: *»I slouti budeš*

vzdělavatel zbořeniny. « Toto dvě nic jiné ho nemůže vydati, než důvěřivý pohled vzhůru a úsměv. Zkuste to. « — I zkuším. Opravdu, lze se usmívati i když se neočekávaně zboří zeď. Vždyť ten hrob na za hradě osvědčuje věrnost Otce nebeského, že »On má péči o nás«, a ten verš na stěně připomíná Boží všemohoucnost. Vidím po jednou, že ta zkormoučující věc má i světlé stránky. Část té zdi byla tak chatrná, že to musilo spadnouti. Díky Pánu Bohu, že to spadlo v noci a nikoliv ve dne, že to spadlo v zimě a nikoliv v létě, neboť tím byl zamezen úraz. A řekněme si, že nám pro to Boží požehnání již ani vrata nestačí, že se k nám valí touto zdí. Tak — a teď místo nářku se můžeme usmívati, že máme rozbořenou zeď. Vždyť milujícím Boha, všechny věci musí napomáhati dob rému.

Všecky potřeby k živobytí jsme i tento měsíc uhradili a ještě zbylo, což věrně odvádíme s účtovní knihou v zeleném sáčku bratru pokladníkovi. Tedy ne on vydává peníze, nýbrž od nás přijímá, šťasten, že bude moci na tento způsob uhraditi dluh vážnoucí na stavení. Okoušíme, že kdokoliv počítá s Bohem, nepřeočítá se.

BŘEZEN.

Přival, nikoliv potravin, nýbrž vesnic-
kých dětí k našim večerním pobožnostem.

Jsou to většinou chlapci, rozpustové, ale při slovu Božím, modlitbě i písních tichnou. Je toto rozsévání v naději, že přijde žen. V tuto krajinu, ó Pane, přijď království Tvé!

*

Mýlka povstala ohledně našeho pana Kulihráška. Někteří přátelé totiž mysleli, že to jest živý pomocník. A tak jedna stařenka mu z hloubi duše přála, že se nemusí více světem potulovati, že našel domov u nás a kdosi, když slyšel, že jsme ho přijali do služby, prohodil starostlivě: »Jen jestli je ten děda věřící?« Inu, nám zde jde o království Boží a jeho spravedlnost a hledíme, aby všechno sloužilo tomuto vznešenému cíli a tak bychom zde ani kámen nemohli potřebovati, kdyby byl všelijaký.

Velikonoce velice radostné jsme zažili. Na Hod Boží časně zrána budili jsme děti zpíváním písně: »Vstalt' jest Kristus, vstalt' jest právě, aj, hle prázdný hrob« — a pozdravili jsme se tím krásným, ruským pozdravem: »Vstalt' jest Kristus«, »Vpravdě že vstal«. V Besídce jsme měli o nesmírné důležitosti toho, že Pán Ježíš jest živ. A od milých přátel jsme obdrželi hojnost darů, mezi nimiž i dva roztomilé, z těsta upečené beránky, které jsme potom ve-

čer slavnostně snědli. Krásné to bylo všechno. Halelujah!

Tedoušek a Aninka, dvě milé děti, které tu byly loni o prázdninách, šly letos o velikonocích v Praze po známých rodinách a zpívajíce píseň: »Ježíš volá tebe, duše« upozorňovaly na naše potřeby zde, při čemž všude dobře pochodily. Potom s velikou radostí přivezly onu sbírku k nám, z čehož jsme se i my zaradovali. Tak se děti umějí starati o děti. Bůh jim požehnej!

Jak to dopadlo s rozbořenou zdí? Tak, že jest již spravena. A Pán nám poslal tento měsíc na příspěvcích tolik, že můžeme i účet zaplatiti. — Když jsme mluvili o tom, že se nám tamtudy valí požehnání, tu jeden malý hošík řekl: »Jen aby zedník při zazdívání aspoň dírčičku tam nechal, aby požehnání Boží tudy do mlýna mohlo.« — Ale zedník zazdil všechno. Však právě proto, že nyní na místě staré, vetché zdi, máme veliký kus zdi nové, není-li toto Božím požehnáním?

DUBEN.

Sen, jehož uskutečnění nás potěšilo. Zdálo se totiž jedné sestře v Praze, že k ní přišla naše sestra kuchařka a pravila, že nemáme v naší spíži ani krupěj omastku.

Pod dojmem tohoto snu nám tedy ona milá sestra přivezla omastek a pravila, že nám stejně chtěla něco darovati a že je tak ráda, jestliže přivází to, co nutně potřebujeme. Opravdu, neměli jsme omastek. Rekla jsem žertem sestře kuchařce: »Co to, že rušíš naše zásady? Rekly jsme si přece, že nebudeme o našich potřebách mluvit s lidmi, ale s Bohem a ty jdeš a k tomu ještě v noci jdeš a prosíš.« Sestra se usmívala a přiznala, že právě v posledních dnech velmi za to prosila, aby v onom nedostatku Pán nám pomohl. A když ťuká On, ťuká na pravou adresu. Sláva a čest Mu buď!

Kristus život náš. Mluvili jsme o této pravdě s dětmi a zdůrazňovali, jak jest potřebí rozhodnouti se pro Pána Ježíše hned v mladosti. Byla to vážná chvíle, ale cosi jako tíseň skličovalo naši mysl. Proč? Venku se rozvíjel život. Ač časně z jara, přec v zahradě jest již tolik zeleně a květů. Tak jako když Tvůrce dýchne a vlivem toho dechu vše, co kde vkořeněno, hlavičku zvedá a žije, žije. Hleděli jsme den před tím na rebarboru. To její prodírání se ze země, to rozvíjení listů je zvlášť milé, dojmavé. Ano, představil se nám všechen život v přírodě, dechem Božím vyvolaný a při tom ta mrtvost duchovní mezi námi. Proto ta tíseň. Ale odešla. Za-

pudilo ji vědomí, že Pán, kterýž jest naším životem, mocent' jest tytéž divy, které koná v přírodě, konati také v srdci lidském. — A v týdnů, po té rozmluvě, jedno z našich dětí a právě to nejvzpornější, odevzdalo své srdce Pánu Ježíši. O, díky, že On přišel, aby již i děti život měly.

Neštěstí se stalo právě v té chvíli, když jsme měli nedělní Besídku. Autem na silnici byl zachycen a usmrčen malý chlapec. Způsobilo to velký rozruch ve vesnici i u nás.

*

Opatrovna vesnická má dojiti uskutečnění vlivem toho neštěstí. Obdrželi jsme dotaz, jak dalece bychom v té věci chtěli pomoci? Odpověděli jsme, že jestliže obec propůjčí místnost, my poskytneme k tomu vhodnou sílu. — Kéž by se to takto uskutečnilo!

Na zkoušku přijali jsme dítě, které mělo co činiti již se soudem. Ale nejsme zařízení pro takové provinilce.

Pomník u hrobu starosti již máme. Slova Písma o kvítí, ptactvu, nepečování, ale o důvěře v Toho, Jenž má péči o nás, může si nyní každý návštěvník přečísti a

ulehčiti své duši pohřbením i svých sta-
ostí v ten náš hrob.

KVETEN.

Lásku nám projevily děti tím způsobem, že spolu s vesnickými dětmi uspořádaly slavnostní chvíli, vyplněnou básněmi a písněmi, kde ani cukrátka nechyběla. To prý všechno na počest tetiček. Ježto jsme nic netušily, byly jsme opravdu překvapeny a za lásku vděčný. *

Zkušenost jsme udělali, že toto místo není pro lidi nemocné, aneb klidu hledající. Kterak bychom mohli komu poskytnouti klid při tolika dětech? A tak ten jelen milý host, hledající zde občerstvení, krátil rychle svůj pobyt, jsa přesvědčen, e by zde nedosáhl nervů zesílení.

Není k nalezení v celé obci vhodné místo pro opatrovnu. Myslíme však, že není dost dobré vůle a plného porozumění pro tu důležitou věc. Obec žádá, abychom opatrovnu zařídili u nás ve stavení, kde jsme dříve bydleli. To však není tak snadné, Musili bychom v nejkratší době stavení vně i zevnitř opravit, kus podlahy vypravit, část dvora ohraditi, lavičky a skříně na jídlo a hračky pořídit, venku

komůrku a trakářky a balíčky a ovšem všechny tyto hračky sehnati. To jedno cítíme, totiž Boží souhlas a na myslí nám tane verš: *»On když vysílá na zemi rozkaz svůj, velmi rychle k vykonání běží slovo Jeho.«* Žalm 147, 15.

Ze Slovenska nám přispěchala pomoc v bratru Kyškovi. Přijel, aniž tušil, jak velmi jeho rukou potřebujeme. A tak přípravy pro opatrovnu jsou již v plném proudu. Náš milý soused truhlář chystá lavičky i ohrazení dvora. Došlo nás několik kusů staršího nábytku, právě co potřebujeme a jeden zdejší bratr horlivě natírá, bílí, maluje. Obec poslala několik fůr písku ke hraní. Avšak úřady činí námitky ze zdravotních ohledů, aby opatrovna byla v takové blízkosti sirotčince. Tak vždy ještě nemáme jistotu, jak to vše bude.

*

Schůze žen a matek byla svolána do školy Nikdy mi ani nenapadlo, že bych mluvití mohla takto veřejně v zájmu opatrovny. Mluvila jsem o veliké ceně člověka. Takovou má cenu, jak si ho cení jeho Stvořitel. Mluvila jsem o výchově, o zodpovědnosti za děti, a maminky pěkně poslouchaly. Myslím však, že jsou toho domnění, že já o dětech smýšlím příliš

ideálně. Tedy s Boží pomocí a k Jeho cti chvále začneme s opatrnou příští měsíc.

ČERVEN.

Začátek opatrovny dopadl skvěle. První en přihlášeno bylo dětí 18, ale dnes jest jich již 30. Mezi nimi 6 nemluvňátek v kočárkách. Naše děti vítají každé nové dítě vesnice s jásotem, zvláště ta malá nemluvňátka. My prosíme Boha za andělskou stráž.

Otrava krve. Byla to úzkost jako loni při záškrtu. Jednalo se o malé dítě, které jest zde na zotavení. Z nepatrného škrábnutí hřebíkem na noze dostalo otravu krve. I vděčíme zase jen laskavému, všemohoucímu Bohu našemu v nebesích,

Němuž jsme volali o pomoc, že nastal brat k lepšímu, že děcko vyvázlo z nebezpečí.

*

Okénko do předu. Ježto nemůžeme vyhověti přihláškám sirotků pro nedostatek místa, toužili jsme zde něco přistaviti. Ale *byla* nám nabídnuta k použití zdarma vila Hor. Černošicích. A tak se podobá, že rozšíříme stany až tam. Jen aby to bylo Dle vůle Boží!

Kočár zastavil u našich vrat a host přivezl darem dobrou bábovku. Děti viděly v tom velkou čest, že k nám jezdí bábovky na kočáře.

ČERVENEC.

Husův večer jsme si uspořádali a děti byly velice dojaty vyprávěním o tom hrdinném Božím svědku, jenž podstoupil raději smrt, než by byl zradil Boží poznanou pravdu.

Hlučno nad obyčej jest zde, ježto přijely děti na zotavenou, všechny téměř v jednom dni. Kéž jsou tyto prázdniny tak utěšenou dobou jako tomu bylo loni.

Ztracená důvěra k Alíkovi. Co jsme se již toho psa navychovávali a vše marné. Radili nám: »Musíte to, co zničil, mu vždy ukázat a na místě ho potrestat.* Dobře, uděláme tak. Přistihneme ho, ukážeme, vysvětlujeme, hrozíme, kožich mu důkladně vyprášíme a on — při nejbližší příležitosti to zase udělá. Ale zdálo se nám v jednu dobu, že přece jaksi zmoudřel, že si již na ničem zuby brousiti nebude. Podrobili jsme ho zkoušce. Obstál. A tak jsme mu svěřili v těchto dnech na zahradě hlídání pověšeného prádla. Tam seděl, vědom své důležitosti, s beráncím

klidem v celém vzezření a my jsme si to pochvalovali. Jak by ne. Vždyť je to radost, když se někdo změní k dobrému, třeba to byl pouhý pes. Ale — ten krásný den smutně skončil, naše radost se změnila v žalost přehořkou, neboť konec toho hlídání byl: šňůra kapesníků k zemi stržených a potrhaných. Od té chvíle je všecka důvěra pryč. Nenapravitelný pes.

Čeho se obáváme, jsou nakažlivé choroby. Dvě děti nám onemocněly vyrážkou. Oddělili jsme je ihned a ježto zde máme tolik dětí vesnických i dětí prázdninových, vyhlíželo to hrozně. Ale zakusili jsme opět, jaká to je výsada mít v nebi Přitele, k Němuž smíme volati ve všech těžkostech. Spomohl slavně. Již jest zase vše v pořádku.

SRPEN.

Houpačku jsme obdrželi, ale což jest to, jedna houpačka na takové množství dětí? Nemohou se srovnati a více než kde jinde objevujeme, jak sobeckými jsou všechny, jak ztěží ustupuje jeden druhému.

Vilouška jsme propustili zase k jeho mamince, ježto dokončila kurs, který chtěla prodělati. Zdali si vzpomene kdy

na nás, jestliže se stane takovým lékařem, jako byl jeho dědeček? — Téměř celý rok zde pobyl. Měl chvíle, kdy si cenil Boží věci a věděl, oč se jedná. Poroučíme tuto setbu Pánu, Jenž všecko může, i to, co podle lidského soudu se zdá nemožným.

*

Prší, prší, každý den prší, čímž jest přirozeně naše práce velmi ztížena. Ale Pán Bůh o tom ví a jest dobrý, když slunko svítí i když prší.

*

Zelený kříž, víru na stromě již nemáme. Jak často nás pohled naň osvěžil. Ale onehdy při česání hrušek jeden z chlapců vylezl až na vrchol stromu a tak horlivě třásl, až i ten milý kříž roztrásl. V prvé chvíli nás to zarmoutilo, ale pak jsme si řekli: »Což je o tu víru na stromě, však jde o víru v srdci. A víru v srdci nám neroztřeše žádné dítě, nemůže, nesmí.

Největší počet účastníků naší nedělní Besídky dostoupil minulou neděli na číslo 92. Jsme tomu velice rádi. Věříme v užitky slova Božího při dětech i dospělých.

Umřela matka a do hrobu dána, sirotci po ní zůstaly. Právě tak se stalo ve ves-

Foto: Lubert.

Archiv: Křesťanská služba.

PAN KULIHRÁŠEK VE SPOLEČNOSTI DĚTÍ.

nici. Z pěti osiřelých dětí jsme přijali tříleté děvčátko, abychom ulehčili otci a příbuzným. Je roztomilé, usmívá se, neví, že utrpělo velkou ztrátu. Ale my víme, jak těžko lze dětem nahraditi matku.

ZÁŘÍ.

Pepř na jazyk. Používáme tohoto prostředku, v mírné ovšem dávce, v naší rodině a nyní i v opatrovně, abychom děti odnaučili klení, nadávání a pronášení neslušných slov. Ubohá, malá stvoření, na nichž se i takto pohřešují dospělí, zapomínajíce, že děti všecko napodobí. Ale však nyní právě ti dospělí ve vesnici, jestliže před dětmi něco nenáležitého pronesou, musí slyšeti: »Kdyby vás slyšela tetička ze mlýna, to byste dostali pepř na jazyk.«

Na rozloučenou s dětmi, které tu byly na zotavení, jsme uspořádali slavnost. Mělo to vše býti jen tak soukromé, nikoho jsme nezvali, ale k našemu překvapení právě v ten den přijeli k nám hosté z blízka i z dále, takže jsme měli účastníků na 200. Ovšem, že jsme se do žádné světnice vejíti nemohli a tak jsme měli krásné shromáždění na zahradě. Také pochody a hry jsme předvedli. Pochod: »Vstup do vojska Páně dnes«, pod bílým praporem,

na němž jest červeně vyšito: »Láska«, líbil se a řada dětí, slibujících: »Ano, chceme k oslavení krále svého sloužit dál«, některé hosty až k slzám dojala. Hra: »Skákal vrabčik v trníčku« musila býti opakována k radosti malých i velikých. A pan Kulihrášek? Tomu se nezdálo vmísiti se osobně v tak četný zástup, ale poslal něco ze svého hospodářství. Obdržel totiž malý flašinet a medvídko, nuž, toho medvídko poslal, který svými kousky kde koho rozesmál. A pak na konec, bezpochyby podle návodu svého pána, smeknul čepičku a vybíral. Usmívá se pan Kulihrášek vždy, ale v ten den se usmíval obzvláště. A my věříme, že i toto veselé odpůldne sloužilo k rozšíření království Božího v srdcích lidských.

Co to jest? »Z mlýna do mlýna.* To je *hádanka*, kterou my zde velice rádi luštíme, neboť znamená: *Pytel mouky*. A ještě jeden jest ohlášen. Bůh žehnej dárcům!

Opatrovna vykazuje slušný počet dětí, totiž 65. Nastává opět sklizeň brambor a řepy a matky si pochvalují, že mají děti v bezpečí. Zastaví-li se u vrat přespólní člověk, obyčejně řekne: »Tohle bychom potřebovali míti u nás.« — Je velmi pěkný, slunečný podzimek, můžeme s celým tím

zástupem dětí býti venku, začezť bud' Pánu čest a chvála.

Náhubek pro psa jsme obdrželi, ale tak veliký, že by se našemu Alíkovi pohodlně dvě hlavy tam skryly. Usoudili jsme, že ho nebudeme moci nikdy použítí. Kde bychom kdy mohli tu živiti takového ohromného psa? A hle! Již se ta věc velice dobře uplatňuje. Kde? V opatrovně, při dětech, které používají ostrých zoubků tak jako obrany, když se pustí v zápas. Doposud napominání mnoho nepomohlo, ale — před tímto psím náhubkem, jímž jsme pohrozili, mají veliký respekt. Tož díky i za ten dar.

Půl tisíce korun jsme tento měsíc přijali na přispěvcích. To proto, že již činíme přípravy pro zařízení druhé rodiny sirotků v Horních Černošicích.. Nikomu jsme o tom zprávu nepodávali, ale vidíme, že v té nebeské úřadovně dobře pozorují, kdy potřebujeme příjem zvětšený. To blaží. Často opakujeme: »Věčnost nevystačí celá, chválu vypraviti Tvou!«

ŘÍJEN.

Stěhování do Černošic. Těch »drobečků« to jest věcí, které můžeme zde postrádati, sebrali jsme právě 5 košů plných.

Je to náš dar do začátku této naší druhé rodiny sirotků. Zařizujeme tam domácnost zatím pro menší počet, ale je tam místo pro 20 dětí. Věříme v pomoc Boží, neboť není toto maličkostí v našich poměrech.

Ruka Hospodinova rozprostřena byla nad námi k ochraně po celých pět měsíců naší služby v opatrovně a tak s díkyčiněním jsme ukončili. Ale úřady nám dali na srozuměnou, že příštím rokem opatrovna v sirotčinci býti nemůže. To je nám srdečně líto, neboť lidé se těší, že nám z jara opět děti svěří. Buď Bohu tato těžkost poručena.

*

Výprava vlaků. Jak prý jsme mohli toto léto zdolati všecku tu práci, když náš mlýn hostil takový zástup dětí? Inu, ve všem tom byla jen milost Boží. On ráčil nám propůjčiti veselou mysl a my jsme si ten denní život se všemi jeho nesnadnými povinnostmi tak upravili, aby vše jelo ku předu jako po kolejích. To bylo tak. Zedník při zřizování opatrovny natřel nám všecka stavení žlutou barvou. Nezamlouvalo se nám to, ale pak jsme si řekli, že to činí dojem nádražních budov a že jsme jako na nádraží. A tak budeme vypravovat vlaky. I vypravovali jsme.

Ráno *osobní vlak*. Proto osobní, protože

si musil každý osobně pospíšiti, aby byl hotov. Ozval se zvonek, musilo se sedati kolem stolu k ranní pobožnosti a k snídání. A toho spěchu, abychom nezmeškali, neboť již přicházely děti do opatrovny a práce s úklidem příbytku nastala a výprava našich dětí do školy. »Prosím, máme zpoždění? O kolik minut máme zpoždění?« tázaly se děti.

V poledne jezdil *rychlovlak*. Rázem dvanácté hodiny musilo se sedati k obědu. Každá minuta byla drahá. Ach, byl to někdy hon! Ty nejmenší děti z vesnice zůstaly přes poledne u nás, ty větší jsme před polednem dovedli domů. Některé z nich však se doma jen otočily, něco k snědku popadly a již zase byly zpět u nás. Přišel listonoš, často žebrák, někdy i návštěva poledním vlakem a v jednu hodinu již zase naše děti musily býti ve škole. Opravdu, rychlovlak, v němž se hlava točila a jenž nesměl míti zpoždění.

Volněji to šlo ke sklonku dne. To jsme vypravovali vlak *smíšený*. Proto smíšený, že našich pěkných večerů zúčastnili se někteří malí i dospělí přátelé z vesnice. A tak to jezdilo opravdu od jara až do podzimku jako po kolejích. Všecka čest a chvála našemu nebeskému Pomocníku!

Dva bratři, ubozí, jak jen mohou býti děti, když otec usouží matku, uteče kdo ví

kam a děti zanechá obci, která hledí se jich co nejrychleji zhostiti. Jsou zde a vzbuzují v nás úzkost svým chováním. Vzhlížíme vzhůru a prosíme o sílu i moudrost k takovýmto nesnadným úkolům.

LISTOPAD.

Mnoho vran, celé houfy přeletí denně nad našimi hlavami. Jejich: Krá, krá, krá, vzrušuje pozornost našich dětí, zvláště těch menších. Onehdy se ozvala zvláštní otázka: »Tetičko, budete si pamatovati naše jména, až nás tu bude tolik jako těch vran?«

*

Těžké začátky proděláváme v Černošicích. Máme tam již 5 dětí. Jsou neukázněné. Nehodí se to sousedům, kteří chtějí míti ticho. Ale jsme odhodláni s Boží pomocí obtíže přemáhati a věřiti ve zdar.

Společnost misionářů, pracujících mezi divochy. Tak chceme hleděti na ty naše úkoly v obou rodinách. Název »sirotčinec« nepřiléhá dobře k naší práci. Rekne-li kdo »sirotkové«, má dojem ustrašených, plachých, nsmělých bytostí, a my takovéto děti málokdy dostaneme. V přítomné době máme většinou co činiti s dětmi sice osiřelými, opuštěnými, ale zanedbanými,

neukázněnými. Pracujeme s velice chartrným materiálem a přece věříme ve zdar, ježto se opíráme o slovo: »Aj, nové činím všecko.« Trpělivě chceme očekávati, až by se ukázal užitek.

*

»**Avšak Bůh živí je.**« Ev. Luk. 12, 24. Z Černošic nás došel účet za uhlí s prosbou o zaplacení — 66 korun. Předložili jsme ho Pánu a čekali jsme, že nám potřebnou sumu pošle. Ale pomoc nepřicházela. Kde by mohla býti závada? Přemýšleli jsme a tu nám posloužili k srozumění havrani. Jak to? Připomněli jsme si, že nemají stodol, ani špižiren, ale Bůh živí je. Však vidíme je, kterak každý den letí si vyhledati, kde že Bůh potřebnou pro ně potravu uchystal. To mne ponuklo vydati se na cestu do Černošic a zastaviti se na nejbližší stanici, totiž na Žižkově, ve večerním shromáždění. Ale ač jsem tam pilně vyhlížela po šafáři, jenž by měl rozkaz od Hospodina vyplatiti z peněz mu svěřených 66 K na dílo Boží, vyhlížela jsem marně, nebyl tam.

Toto vše mne při večerní modlitbě donutilo do Boží blízkosti, kde mi bylo ukázáno na dvě rodiny, kam jsem potom druhý den kroky najisto obrátila. V té jedné měli rozkaz naplniti brašnu potřebnými věcmi pro kuchyň v Černošicích, což učinili s takovou důkladností, že jsem tu

tíhu sotva unesla. A v té druhé rodině cítili zřejmě, že mají rovněž něčím přispěti, ale nevěděli dobře čím. I zeptali se hned, jak mne spatřili a když jsem sdělila, že největší naší potřebou v přítomnosti jest 66 K na zaplacení uhlí, hned jsem ten obnos měla v ruce k mé veliké radosti. A tak Bůh, jako ty havrany — živí nás.

PROSINEC.

Vyloučili jsme z naší práce společníka, jenž se zove dluh. Jedná se nám o šíření království Božího a dluhy ubíjí duchovní život. Tedy nikomu nic dlužni — jen lásku. Z té příčiny nečiníme žádné přípravy k vánocům, neboť zatím na to nemáme prostředků. Děti ovšem projevují různá přání. Mluví o cukroví, jablkách, ořechách, hračkách tak nadšeně, jak prý to všechno bude krásné! A již si pro to vánoční obdarování dělají místo ve svých odděleních. Stále je slyšeti: »Sem si dám to a to a sem zase to.« Věří, že to přijde. Ó, bychom byli jako tato pacholátka!

*

Nic jsme nekupovali, ale Otec nebeský postaral se o všechno, abychom měli vánoce veselé i po té hmotné stránce. Obdrželi jsme dva pytle mouky, pečivo, jablka, ořechy, cukroví i hračky. Až nás ta Boží péče dojímalá, že On, zaměstnán spravováním všech Svých světů, jest pamětliví toho

našeho nejmenšího přání. Obdivujeme se Jemu, jsme Jím nadšeni!

Tichá noc — svatá **noc**. Ale u nás v ten

večer ticho nebylo a kdyby bylo, bylo by to bývalo nepřirozené, protože bylo tolik radosti a štěstí ze štědrého, vánočního nadělení. Ač nebylo možno všem dětem dáti dárky stejné ceny, přec byla všeobecná spokojenost, každý se těšil ze svého a projevoval vděčnost. Okusili jsme plně pravdivost přednášené básně: »Narodil se, k nám se sklání, pravý člověk, pravý Bůh, radost, pokoj, požehnání, rozlévá se v světa kruh.«

*

Kterak rosteme co do číslic:

Rok	Děti sirotkové	Děti na zotavení	Děti vesnické	Hosté	Zodp. dopisy
1909	4	3	6	201	270
1910	10	4	15	253	331
1911	10	7	11	316	316
1912	17	11	3	342	533
1913	23	11	65	677	564

Bůh pak můj naplní' všelikou potřebu vaši podle bohatství svého slavně v Kristu Ježíši.

Ep. k Filip. 4, 19.

1914

LEDEN.

Valná hromada našeho spolku konaná v Žižkově, byla radostná. Bratr pokladník zářil nad výsledky roku víry, neboť: rozšířili jsme práci, potřeby byly veliké, ale vše se uhradilo a ještě 2 tisíce korun mohli jsme uplatiti na stavbu. Není to slavné? O, Hospodine, v pravdě nebývají zahanbeni ti, kteří na Tebe očekávají! Halelujah!

*

Velmi postrádáme zde s. Vrbovou a s. M. Bachovu, které přešly odtud do naší rodiny sirotků v Černošicích. Pociťujeme i v tomto díle Božím, že jest dělníků málo. I nutí nás to k prosbám, aby Pán vypudil ty dělnice, o nichž sám ví, že by se pro tuto práci hodily — pracovnice schopné sebeoběti.

*

A malé pacholátko je povede. (Izai. 11, 6.) Tak se i stalo a to je radost. Tatínek našeho nejmenšího děvčátka se odevzdal Pánu Ježíši. Tím, že děcko svěřil nám, při-

šel do styku s evangeliem a ono jest ještě i dnes mocí. Vše to těžké, co ho stihlo, napomohlo mu k tomuto největšímu dobru. Tento případ není ojedinělý, že obživli lidé, ježto pomocí dětí, nám svěřených, potkali se s Bohem. Díky, díky Jemu!

Peří nás navštěvuje a prosí o sedrání, ale není to peří naše. Tak si vyděláváme. Ale ježto pracovníci sestávají téměř ze samých dětí, je to věc tuze nesnadná, neboť jak možno takový bujný národ na dvě i tři hodiny spoutati, aby se nehýbal, nemluvil, nakašlal, nesmál?

ÚNOR.

Dětská slavnost na Žižkově měla pro nás tu zajímavost, že jsme se tam sešli s naší černošickou rodinou. Mohli jsme společně zazpívati jednu pěknou píseň. I pan Kulihrášek byl přítomen a podal našemu milému bratru pokladníkovi kytici k svatbě z vděčnosti za jeho služby.

Úřady se v to vložily se vší rázností, že letos u nás opatrovnu míti nesmíme. Kde tedy bude? Ve vesnici místo není a lidé s určitostí počítají na toto veliké pro ně dobrodiní. Musíme vzhlížeti k naší nejvyšší vrchnosti. *Hospodin opatří!*

Přival chlebů. Jedenáct jich došlo. Celý týden nemusili jsme chléb koupiti a ještě jsme i do Černošic poslali. V tom všem jest patrná péče Boží o nás, abychom i tento měsíc mohli ukončiti bez dluhů.

BŘEZEN.

Kam s hochy? Máme s nimi těžkosti. V Černošicích jsou ustavičně na závalu sousedům a zde pro ně nemáme místa. A přec toužíme i hochům sloužiti. Chtěli jsme toho nejrozpustilejšího dáti pryč, ale bratr předseda se velmi přimlouval, abychom mu ještě poshověli a měli trpělivost. Poroučíme všechny tyto těžkosti Bohu, kterýž jest naše útočiště i pomoc ve všelikém soužení vždycky hotová.

A přece bude opatrovna i tento rok u nás. Došla jsem totiž na hejtmanství za panem doktorem a všecko mu vylíčila, hlavně tu potřebu pracujících matek. Na jeho námitky jsem vždy znovu a znovu žádala o svolení, abychom mohli míti opatrovnu u nás. Konečně nepřímou svolil, opravdu s moudrostí a opatrností, aby zadosť učinil zákonům. Privil: »Mějtež si tedy opatrovnu u vás, ale — *já o tom nevím.*«

DUBEN.

Kdo věří, nebude kvapiti. (Izai. 28, 16.) Pověsili jsme si tento verš v kuchyni pod hodinami, které jsou vždy hotové předcházeti se. A vidíme, že je to naše podobizna. Ježto při našich prosbách nedovedli jsme čekati na odpověď Boží, ukvapili jsme se přijetím osob do této služby, které se povolávaly samy, ale nebyly povolány Pánem. Přivodili jsme si mnoho bolestí a zklamání. Kéž nám to poslouží k větší opatrnosti.

*

Stejnokroj budeme moci poříditi všem našim dětem, neboť jsme od našeho dobrodince, bratra C. V., obdrželi dva balíky látek. Děkujeme jemu i Bohu našemu, o nás pečlivému a těšíme se, jak krásně bude naše rodina vyhlížeti, jistě jako to kvítí, kteréž odívá Bůh.

*

Loutkové divadlo a my. Jaká je v tom souvislost? Tato: Jedna dáma, jejíž vlivem dostali se k nám ti dva ubozí hoši-bratři, přičinila se o to, aby výtěžek z loutkového divadla v Plzni byl věnován nám, prý v odměnu za to, co jsme již s těmi rozpusty prodělali. Je to zajímavé, že i panáčkové na komedii musí skákati pro nás. A vyskákali nám slušnou částku — 100 K. Necht' jakýmkoli způsobem se nám do-

stává příspěvků, béřeme vše z ruky Boží a dobrořečíme Jemu.

KVETEN.

Vítězství, z něhož se těší matky, děti i my. Již se zase dvůr hemží těmi maličkými z vesnice. Když pravíme matkám, že kolik dětí, tolik andělů, nedůvěřivě se usmívají, ale my se opíráme o slovo Bible a věříme, že každé dítě svého anděla má. O, při všech těch nesnadnostech, nemáme-liž zde velkou část nebes, jestliže kolik dětí, tolik andělů?

Komu nemůžeme letos sloužiti, to jsou děti na zotavení. Nemáme zde místo. Zkusíme, zdali bychom je nemohli míti v Černošicích. Jak rádi bychom vyhověli přihláškám.

Nebeští ptáčkové, milí zpěváčkové ob-sadili letos naši zahradu v neobyčejném počtu. I odjinud k nám přilétají, takže v některou chvíli jest celá zahrada jedna píseň. Jistě to bude souviseti s ovocem. Náš nejbližší soused nám pravil o rodině kosů: »Je to divné, u mě bydlí, ale na práci létají k vám.« Můžeme my jim aneb on zbrániti, jestliže jsou poslušní vyššího rozkazu?

ČERVEN.

Brázdy a hadové. Skličující myšlenky nejsou maličností. Dovedou ovládnouti člověka tak, že není schopen práce. Hle, čím nám bylo poslouženo v této nesnazi: V jednom kraji, kde misionář učil domorodce vzdělávati půdu, měl tu těžkost, že často při orání dotkl se hnízda jedovatých hadů. Tato okolnost způsobila, že z obavy, aby na tom neb onom místě opět nějaké hady nevyoral, uhýbal pluhem, následkem čehož byly brázdy velmi nerovné. Toto ho naplňovalo nespokojeností, neboť byl člověkem, snažícím se postaviti dokonalou práci. I řekl si posléze: »Přenechám ty hady milému Bohu a sám pilně budu přihlížeti, aby brázdy byl rovné.«

A my jsme se tohoto zajisté správného rozluštění uchopili vzhledem k těm našim brázdám, k té naší práci a snažíme se, aby cokoliv na nás jest, dobře bylo vykonáno a hady, t. j. všecko to hrozné, co by nás potkati mohlo, přenecháváme Pánu. A pokoj Boží hájí srdce naše i smysly v Kristu Ježíši. (Ep. Filip. 4, 6—7.)

Na cestách mezi oběma rodinami jsem teď ustavičně. Při mém posledním návratu do Chval způsobily mi děti zvláštní přivítanou. Posypaly totiž cestu od dvířek až ke stavení růžovými lístky. Musila jsem

po ní jíti a když jsem šla, začaly v úkrytu zpívat píseň o vítězství moci krve Kristovy. Netušily, jak jsem k posílnění právě tu píseň potřebovala, neboť nelze si představití růže bez trní. Ale ta milost Pána Ježíše: »Jdu-li trním, On jest růží, jež v tom trní rozkvétá, strasti-li se k smutku druží, On v ně radost proplétá.«

Výlet mládeže ze žižkovského sboru k nám se vydařil. Bylo nás asi k sedmdesáti a píseň za písni se nesla dvorem i zahradou. Bůh žehnej všem, aby opravdu »mladí chtěli vždycky býti a nezestárli v nitru svém«.

ČERVENEC.

Pan farář vždy občas se ozve proti nám, ale k našim dětem jest spravedlivý. Měla jsem příležitost hovořiti s ním, i vyjádřil se o nich pochvalně. Však jim to velmi klademe na srdce, aby ve škole byly světle.

*

Prázdniny bez dětí »prázdninových«. Není místa. Jsme nuceni vzíti sem z Černošic ty nezbedy, s nimiž si tam nevědí rady. Kéž by se Černošice tím staly světlejšími.

Jozef přijel. Je to čtrnáctiletý hoch z Ruska, hluchoněmý, který začátkem školního roku má jíti do Hradce Král. do ústavu hluchoněmých. Přijali jsme ho jen na čas, na snažnou žádost jeho matky. Snad se mezi námi trochu mluvit naučí. Takto musíme se my učití posuňkům.

Husovu slavnost uspořádali jsme si jen tak pro naši rodinu. Zpívali jsme, přednášeli a obraz mistra Jana, ozářený, nám svítil. I prosili jsme na konec o železo do krve, totiž o statečnost, abychom dovedli i my slovem i životem vyznávatí tu pravdu věčnou — Pána Ježíše Krista.

Trpkou chvíli způsobila nám zpráva, že v Černošicích jeden z těch starších chlapců byl by se utopil v Berounce. Stěží ho vzkřísili. Byl to následek jeho neposlušnosti. Je to hoch, kterého jsme již chtěli dáti pryč. Zkusíme ještě, půjde-li to s ním zde, ale bude to jistě těžká zkouška.

Klíč od spíže ztracen. To byla tuze nepříjemná věc, neboť tam byly buchty, dosti buchet, abychom mohli míti dobrou večeři. A k té hojnosti nám pojednou chyběl klíč. Nu, najedli jsme se něčeho méně

chutného a to jen tak tak a povídali jsme si při tom, že mnohem horší by bylo, kdybychom od zásobárny nebeské ztratili klíč, totiž víru. I byl konec této události ten, že jsme s větším porozuměním prosili: »Pane, přispoř nám víry« a k té naší spíži opatřili jsme si klíče dva.

Válka. Z nenadání přišlo toto zlé. Kolem nás plno zmatku. Kde kdo myslí na zásoby. My nemůžeme. Jsme živi ze dne na zítřek. Ale důvěřujeme v Boží péči o nás. Důležité jest, abychom vystihli *naše přítomné úkoly* a plnili je. Myslíme na ty, kdož musili narukovati i na ty pozůstalé, opuštěné. Vidíme, že při vši zlobě lidské ta Boží láska zůstává nezměnitelnou. Všude, kde jest hynoucí svět, musí se octnouti i Boží lid jako světlo, jako sůl k zachování duší, které se zachovati dají. Myslíme na slovo Písma: *»Sám strach poslouží jim k porozumění toho, co slychali.«* (Izai. 28, 19.) Kéž se tak stane nyní při těch, kdož mají svědectví evangelia.

Vlaky nejezdí pravidelně a naše spojení s Černošicemi jest přerušeno. Nevíme jak se mají, ale vědomí, že jsou v Boží laskavé péči, nás uspokojuje. Tyto válečné poměry jsou jistou brzdou v naší činnosti. Jen tak co nyní potřeby těla uhradíme a

dále se zatím nemůžeme pustiti ani v myšlenkách.

SRPEN.

Přípravu pro hlad chtěly podniknouti naše děti. Prý válka přináší mezi jinými těžkostmi i také hlad a tu ony se předem připraví. Začnou hned, odeprou si svačiny. Ale musili jsme se této snaze usmáti, neboť čím více o postu hovořily, tím více chutě k jídlu projevovaly.

Nepříjemnou chvíli a bolest nám způsobil poručník malého děvčátka, které jsme přijali a z něho se těšili. Ale jen na krátko. Přišel poručník v průvodu strážníka, legitimoval se a beze všeho děcko odvedl. Byli jsme moudří z toho až po jeho odchodu, že jsme totiž dítě vydávati neměli bez svolení matky, která si výslovně přeje, aby její dceruška byla u nás. A tak se na naše nemoudré hlavy snesl déšť výčitek. Modlíme se, aby náš všemohoucí Pán tuto těžkost spravil. —

»**Ve válce mají i sirotkové hlad**«, psal nám jeden z našich přátel s ujištěním, že chce na nás pamatovati. Ale my jsme dosud, díky Bohu, hlad neměli. Octli jsme se sice v nesnázích hned jak válka začala,

zásob jsme neměli a povinné příspěvky na děti a příspěvky vůbec jsme neobdrželi včas, ježto poštovní doprava vázla. O, došlo v těch dnech, nač ještě během našeho trvání nedošlo, totiž na dětské úspory v pokladničkách. »Jen si vezměte, všechno si vezměte« pobízely děti šťastné, že také mohou něčím přispěti. Domnívaly se totiž s jistotou, že jejich jměním mnoho zahradíme, a ono vše dohromady obnášelo 5 K. Ale díky Bohu! Zakoušíme, že Jemu na prostředcích nechybí a chce-li pomoci, vždy cestu najde a byť by to bylo i v době války, kde se všechno vymyká z pravidelných kolejí.

Voják ve mlýně. To byla událost, když se objevil. Otec našeho nejmladšího děvčátka, ten, který se minulého roku Pánu Ježíši odevzdal. Přišel se rozloučiti. Jede do Srbska na frontu. V případě, že by se nevrátil, odkazuje svou dcerušku nám s touhou, abychom ji také uvedli do šlépějí Božích. Dali jsme mu na cestu verš: *»Kdo se dotýká vás, dotýká se zřítelnice oka mého«* (Zach. 2, 8) a potěšili jsme ho zapíváním písně:

Když blesky ohnivé a
rachot hromu, kol
šíří zděšení, co já
dím k tomu?

Se mnou jest Kristus Pán
skála ta moje, On si mne
ochrání necht' se co děje.

Největší zlobitel přesídlil z Černošic k nám a dělá zde dobrotu. Jak dlouho? Ale věříme, že Pán Bůh svojí milostí promění i srdce dětí, věříme, že ze lva se může státi beránek.

Předivný jest Bůh. V neděli ráno jsme spatřili pěkné kolo u našich vrat. V domnění, že snad náleží některému z bratří, kteří k nám jezdí na výlety, vzali jsme kolo dovnitř. Ale hodiny mījely a nikdo nepřicházel. Měli jsme potom dopolední chvílku při slově Božím. A tu hned na začátku vešel k nám člověk z vesnice, jehož jsme přivítali s radostí, že bude slyšeti evangelium. Když jsme ukončili, vyprávěl, že mu někdo hned časně ráno vzal kolo a teď teprv zvěděl, že ho u našich vrat postavil. Tedy jsme mu kolo vydali a ač jsme se zpěchovali, dal nám slušnou částku peněz za uschování. Prý to dává sirotkům. I řekli jsme si: »Proč právě k našim vratům ten kdosi zlomyslný kolo postavil? Aby i tento člověk musil slyšeti evangelium a nám aby se dostalo pří-

spěvku. Dík za to v této době! Jistě, předivný jest Bůh.

První měsíc válečný a my — ukončili jsme ve Chvalech i v Černošicích bez schodku. Věříme, že Otec nebeský jest mocen připravit nám stůl v každé době.

ZÁŘÍ.

Ono to svádí. »A vy již myslíte na zimu? « s údivem prohodil kdosi, když jsme chystali dětem čepce. »Vždyť je válka, kdoví, jak do zimy dopadneme. A kromě toho, příchod Pána Ježíše se zdá velice blízký — pak bude pro nás konec všemu zemskému.« Ano, ono to svádí. K čemu? K nečinnosti: nemyslet, nepracovat do budoucna, neboť kdoví, zdali to neb ono budeme ještě potřebovati. Avšak nikde v Pí smě nenajdeme pokynu, že by člověk, čekající Pána Ježíše, měl všeho nechat, ruce složiti a tak vyhlížeti, až Pán se objeví. Jen týden takového čekání a jak by to dopadalo v kuchyni, v prádelně, v obchodě, na poli, při dětech i jinde. Kdež by pak byla *věrnost* skutkem dokazovaná, kterou Pán tak zdůrazňuje? Ne dejme se svést k zastavení v práci. V podobenství o svěřených hřivnách stojí výslovně: »*Kupčtež, dokudž nepřijdu.*« (Ev. Luk. 19, 13.) *

»**On zajisté všechno spraví**« náš veliký Pomocník v nebesích, jen když těžkosti na Něj uvalíme. Děvčátko, které nám odvezl poručník, již jest zase zde a má jiného poručníka. A tak jest ta bolestná záležitost dobře spravena. Díky Bohu!

Naříkají mnozí kolem nás. Velké starosti mají zvláště ženy, jaké že to bude dále a snaží se co možno potravinami opatřiti. Lze slyšeti se všech stran o krádežích. Prý jest válka a tu jest vše dovoleno. I přestupování Božích přikázání? Ne a ne, odpíráme. Hřích i v době války zůstává hříchem a Bůh i ve válce stejně jest svatý. Vždy lépe jest zemřít než hřešiti.

Když jsme pekly husu — Opravdu, teď? V době války? Ano. Za celý čas, co jsme ve Chvalech, vůně té pečeně jsme neucítili až nyní, právě v těchto poměrech. Však jsme ji dostali darem a přijali jako důkaz, že všemohoucí Pán dovede i na poušti připravit stůl. — Ano, když jsme pekli husu, taková to byla zvláštnost, že jsme ani s ostatní prací nemohli býti hotovi a kdosi prohodil, že kdybychom takovouto pochoutku častěji strojili, musili prý bychom změnití domácí pořádek.

Aeroplán jsme objevili, mající velikou cenu v našich poměrech, ježto ani počasí ani střelba nemůže ho zastaviti v jeho letu. A přináší ne pumy smrtící, nýbrž vždy to, co člověk právě potřebuje. Hle, tu jest: *»Neníť žádného, jako Bůh silný, ó Izraeli, kterýž vznáší se na nebesích ku pomoci tobě.«* 5. Mojž. 33, 26.

ŘÍJEN.

Biblická večere, ó jak nám chutnala! Již dlouho jsme si takovou dobrotu nemohli dovoliti, neboť nám vždy něco chybělo. Ale nyní se ty Boží dary tak sešly, že jsme mohli chutnati chléb s máslem a medem a zapíjeti mlékem. I bylo nám tak dobře jako lidu staré smlouvy, když Hospodin je uvedl do země zaslíbené, oplývající mlékem a strdí.

*

Šest let již trvá naše práce zde. Oslavili jsme si tuto událost v úzkém kroužku a srdečně Pánu Bohu za všechno poděkovali. Za tu dobu jsme mohli posloužiti 44 dětem sirotkům, 48 dětem k zotavení a 160 maličkým dětem z vesnice.

Ztracené dítě, jedno z těch našich nejprvnějších, o němž jsme dlouho nevěděli, ozvalo se. Je to líto, jak satan si pospíší,

aby rychle dětským duším setřel to dobré, které zde získaly. Ale věříme v konečné vítězství světla nad tmou.

Černošice se nikterak pro nás nechťí státi Bělošicemi. Nemůžeme docílit, aby to tam klapalo k spokojenosti. A přec nelze jinak, než jíti statečně kupředu v důvěře, že *»ti, kteří se slzami rozšívali, posléze s prozpěvováním žítí budou«*. (Žalm 126, 5.)

Jak se máte ve válce? ptají se přátelé, a my jim odpovídáme upřímně, že dobře. *»Podle víry vaší staň se vám,«* řekl Pán Ježíš a my pravdivost toho zakoušíme. Hrob pohřbených starostí zelená se nám více než kdy jindy a jsme rádi, že jsme uvrhli všelikou péči svou na Pána hned v těch dobách pokojných. Teď, po lidsku řečeno, jako bychom to našli. Dovedeme důvěřovati Bohu. Proto nebojíme se v těchto těžkých dobách, kdy cena životních potřeb tak stoupá. Nebojíme se přibírat nové sirotky. Nad naším dvorem denně krouží sta havranů, nemajících špižirny ani stodoly. Zhynou hladem? Nikoliv, neboť Bůh živí je. A ten Bůh dí v Pís-mě: *»Í čím v větší vážnosti jste vy než ptactvo?** Proto nebojíme se.

LISTOPAD.

Ukončení v opatrovně se dělo opět s důkčiněním, ježto naše prosby za andělskou stráž byly vyslyšeny. Děti bylo méně než loni a vše bylo klidnější, ježto jsme zde neměli děti na prázdninách. I zdravotní stav byl dobrý, jen válka zasahovala, neboť téměř všichni otcové těchto dětí jsou na vojně a matky většinou bědují. Těšíme je. Vždyť Pán Bůh i z jedu může učiniti lék.

*

Válka — sirotčinec — dorty. Jde to dohromady? Nikoliv. A přec jsme si tento čtvrtý válečný měsíc pochutnali na dvou dortech. Když nám štedrá ruka Boží tuto sladkost darovala, nečiní nám svědomí žádných výčitek, že v době válečného nedostatku jíme dorty.

Tři bratry polosirotky přijali jsme, ačkoliv byli opatřeni v jiném ústavě. Stalo se tak na snažnou žádost matky, která toužila je mít u nás. Ale nezdá se nám, že by toto bylo správné, neboť jsme zde pro ty, kteří nemají kde hlavu skloniti, kdežto dítě v ústavu již jest opatřeno. Budiž nám toto poučením pro budoucnost.

Peřiny v době války není tak snadno řídit. Ale protože i to jest chlebem vezdejším, opatřil nás Pán tak milostivě, že jsme zase o čtverý peřiny bohatší. Však nutně potřebujeme, ježto hledíme v Černošicích míti zařízení pro dvacet dětí.

PROSINEC.

Potěšujte, potěšujte lidu mého, znělo nám jako rozkaz ze slova Božího a tak jsme vydali pět traktátů, týkajících se války. Je v nich plno potěšení pro ty, kdož se potěšiti dají. Až na bojiště dostaly se tyto traktáty a díky Bohu, posloužily. Dochází nás děkování.

Praménky zvláštních příspěvků. Přicházejí nám nyní dary větší i menší, označené: »Z vděčnosti za Boží ochranu« aneb: »za to, že jsem nebyl odveden«, »za to, že jsem dosud v kasárnách« a pod. Ó, kdyby tak nastal obrat k lepšímu a příspěvky byly označovány: »z vděčnosti, že jest mír«.

*

Máme Boha zásob. Mnozí se o nás strachují, jak tu zimu přežijeme, když nemáme zásob. Jeden přítel se vyjádřil: »Musil bych na vašem místě úzkostí ze-šileti.« — Ujišťujeme, že se nebojíme,

ježto patříme vzhůru, odkudž se nám dostává posily. Předně: My máme *Boha zásob* a to má větší cenu než zásoby samé. Za druhé: Nic není tomuto Bohu nemožného. On pomáhá cestou přirozenou, kde však přirozené cesty končí, používá *nadpřirozených*. A za třetí: Kde končí Boží, nadpřirozená moc? Nikde. Tedy jsme opatřeni pro všechny případy *až na věky*.

Drahoťa všude, ale my jsme k vánocům zde i v Černošicích obdrželi tolik věcí dobrých i sladkých, že k potěšení dětí budeme z toho ještě dlouho užívatí. To je ta milost Boží nezasloužená.

Srdce šípem probodené. Tak leželo při vánoční nadílce na mém talíři, cukrové srdce ovšem. Ale já jsem v tu chvíli cítila opravdu bolest, která jako veliká, hořká kapka zapadla v tu radost štědrovečerní, kterou okoušíme každoročně z radosti dětí, jásajících nad dárky. Musili jsme totiž vyloučiti z obdarování pro vzpurné chování onoho chlapce, kterého jsme vzali sem z Černošic a jemuž říkáme: *dítě bolesti*. Snažila jsem se zabrániti, aby k tomuto trestu nedošlo, ale marně. Když tak stál s prázdnýma rukama, mezitím co ostatní se z dárků radovali, bledl i ruměnil ve tváři. — Myslím, že nepočítal s důsled-

ností našeho slova. Bylo mi ho velmi líto. Nemohla jsem jinak, než ještě jeden pokus učiniti. Odvedla jsem ho stranou, a nic jsem nežádala, než toliko, aby řekl, zda o dar, který jest i pro něj připraven, stojí. Ale on zarputile mlčel.

V tu chvíli jsem aspoň částečně pochopila bolest, jaká naplňuje srdce Boží, když On, tak ochotný k dávání, má pro člověka všechny dary věčné lásky připraveny a člověk tím pohrdá — nechce.

Hospodin světlo mé, byl nápis na svítícím kříži, který jsme obdrželi darem z Německa. Pověsili jsme jej v poslední večer v roce na stěnu a tu jsme zažili zvláštní chvíli. Když jsme totiž všichni klečeli, děkující Bohu za všechna Jeho dobrodiní, zhasla nám lampa. Modlili jsme se v temnu dál, zpívající na konec: »Ó, ujmí ruku moji a veď mne sám.« — Povstali jsme, všude bylo temno, jen na stěně s kříže zářilo: »*Hospodin světlo mé.*« Ano, v tom světle chceme jíti v přítomné temnotě války — ničeho se nelekájíce.

**Hospodin světlo mé a
spasení mé, kohož se budu
báti? Hospodin síla života
mého, kohož se budu strašiti?
Žalm 27, 1.**

1915

LEDEN.

Nový Rok začali jsme s důvěrou a ve-sele. Šli jsme hned v jitře ložnicemi, bu-díce děti písni: »Ved' mne sám.« Děti vy-skočily, zpívaly s námi a radostná nálada panovala po celý den. Ano, »ať si strast, aneb, Pane, samá slast, provází mne zem-skou poutí, co mne těší, co mne rmoutí, jen když v ruce Tvé smím klást.«

Valná hromada byla opět radostná. Ne- jen, že v obou rodinách se všechno hra-dilo, ale ještě 500 K přebylo. A tak jdeme kupředu v naději dobrých věcí, třebaže válka trvá. Vždyť se opíráme o zkuše-nosti tohoto slova Božího: *»Od věku oko nevidalo Boha kromě tebe, aby tak činil tomu, kterýž naň očekává.«* Izai 64, 4.

Tisíc korun činil příjem za minulý mě-síc. To je veliká částka. Prosili jsme Boha, k nám tak dobrotivého, aby nám dal moud-rost, co se týče nákupu věcí. Nebo tak

jsme rozuměli té Jeho štědrosti, že máme koupiti co potřebujeme, pokud to ještě k dostání jest.

*

Pan učitel na vojně. Mají tedy dva páni učitelé na péči tři třídy, proto asi budou děti míti dosti prázdna, což jim k prospěchu nebude. Ach, ta válka!

Až od Hradce Králového přispěchala k nám jako vzácný dar v této době — husa. Velmi jsme se zaradovali, protože jsme tímto darem v kuchyni mnoho zahradili a zvláště jsme vděčni za sádlo. Bůh odplat' dárcům!

ÚNOR.

Radostné setkání dvou našich rodin sirotků zažili jsme. Ježto jsme obdrželi pozvání na dětskou slavnost na Žižkově, bylo těšení zde i v Černošicích. Abychom uspořili peníze, šli jsme odtud všichni pěšky až do Vysočan a potom po tramvaji na Žižkov. Z Černošic šli zase všichni pěšky až na Smíchov a odtamtud rovněž po tramvaji na Žižkov. A tu v Praze, při přestupování u Prašné brány jsme se nenadále všichni sešli, což vyvolalo tak veliký jásot, že jsme byli předmětem všeobecné pozornosti. Nezbyvalo, než vysvětliti obecenstvu příčinu, totiž, že se tu se-

šli dva sirotčince. — Na slavnosti nám bylo velmi dobře. Rozešli jsme se pak zase každý k svému místu. Díky Pánu za domov ve Chvalech, který nás večer unaveně laskavě přivítal, díky i za ten domov v Černošicích, ale nejvíce za domov v nebesích, kdež se jednou sejdeme, abychom se již nerozešli.

*

Uprchlíci, většinou lidé, kteří našli útočiště ve zdejší obci, dali se pozvati k nám na nedělní Besídku a my máme radost, že jim můžeme svědčiti o Spasiteli.

Pytel mouky. Nezní to jako sluchu klam? V této době takové nouze o potraviny a my pojednou takto obohaceni? Však se lidé velice divili, když jsme tento dar z nádraží odváželi. Zdaliž co nemožného jest před Hospodinem?

Rozsudek smrti měl býti vyřčen nad naším psem Alíkem, neboť kdykoliv se s řetězu utrhne, vždy nějakou škodu učiní. Co s takovým kousavým psem? Již jsme mluvili o tom, že mu vykopeme hrob na zahradě, že tam dáme výstražnou tabulku pro všechny, kdož se nechtějí napraviti. Ale naše děti i děti v Černošicích tak velice prosili za psa, že k rozsudku nedošlo. Zdá

se, že Alík tušil, co by ho bezmála bylo stihlo, neboť je teď velice krotký.

BŘEZEN.

Nové pole činnosti jest nyní naše služba mezi uprchlíky. Snažíme se dáti všem do ruky slovo Boží z jazyku jim přístupném. Máme proto i těžkosti a neporozumění mezi zdejšími lidmi. Nechápou, proč si tolik všimati opovržených Židů. Ale sestra Vrbová, ježto sama pochází z rodiny židovské, jest šťastna, může-li nyní svému národu ukazovati na Pána Ježíše jakožto Mesiáše. On rač jim oči i srdce otevřítí pro pravdy slova Jeho.

Ach, ach, škoda veliká nás stihla. Přátelé od Něm. Brodu nám zaslali několik pytlů brambor, tak vzácnou věc v této době, ale právě uhodily velice silné mrazy, takže brambory na cestě zmrzly. Celé naše sousedstvo cítí s námi a radili, abychom je zakopali do země, že prý přijdou k sobě. Pochybujeme o tom, ale učinili jsme tak. A srdcem táhne celý řetěz bolestných myšlenek: »Proč, proč, proč toto?« Nevíme, jen se koříme pod mocnou ruku Boží. On ví proč.

Dva bochníky velmi veliké a dobré přikutálely se k nám až z Kuřího od milých přátel a nadchly nás k dobrořečení.

Símě rozsévané, byť i se slzami, klíčí a slibuje přinésti užitek hojný. Tři z našich prvních dětí jdou po cestách Božích a touží státi v Jeho službě. Naše nejprvnější chovanka pracuje již v Cernošicích jako pomocnice. Díky Bohu!

DUBEN.

Nejbezpečnější postavení má naše práce zde. Pan rada Tůma, vzácný činitel v oboru sociálního díla, řekl: »My o vás nic nevíme. Vy visíte ve vzduchu.« Mínil tím, že nemáme dosud pravého spojení s těmi komisemi. Ale lépe to nemohl vyjádřiti. Ano, my visíme ve vzduchu, neopření o zemi. Pán sám nás drží v ruce Své a to jest v těchto pohnutých dobách opravdu nejbezpečnější postavení.

Kterak se kupuje, když nám Bůh působí u lidí milost. Potřebovali jsme 13 rour pro kanál k odvádění vody ze dvora. Objednali jsme je i přivezli je a nejen že za ně peněz nechtěli, ještě nám k tomu darovali stůl a lavičky a 1/2 pytle hrachu a 1/2 pytle

krupek, což má dnes cenu nemalou. Pán té rodině hojně odplat!

Česky a německy zvěstujeme nyní každou neděli evangelium. To proto, aby i ti přítomní Židé - uprchlíci rozuměli. Jsou mezi nimi někteří toužící po Božích věcech. Ale ježto mají plno otázek, které pronáší i mezi výkladem slova Božího, je chvílemi tak hlučno, jako v úle, jako opravdu v židovské škole. Ale byť i s hlukem, jen když jim zazáří pravda, že Pán Ježíš jest jejich Mesiáš.

Tři děti přijali jsme v Černošicích. Jaká to milost, že v této době, tak kritické, můžeme se odvážiti co do počtu růsti. Činíme tak s pohledem vzhůru, odkudž nám přichází pomoc.

Pracovníky dva jsme získali z těch uprchlíků a tak nám opravují co je potřebí na zahradě i v domě. Pomáhají nám a my zase hledíme pomoci jim. Jsou vděční za přívětivost, protože se jim všude dostává ústrků.

Věruška se jmenuje malé děvčátko, které jsme přijali ve Chvalech. Naše děti

jsou tím velice obšťastněny, neboť tak trochu záviděly Černošickým, že tam mají maličkou, roztomilou holčičku. Tak jest nyní rovnováha a spokojenost tu i tam a my vyprošujeme Boží požehnání pro všechny.

KVETEN.

Bez chleba. Na začátku války nejednou jsme mluvili o tom, jaké by to bylo, kdybychom neměli chléb. A hle! Již je to tu. V naší obci nelze dostat chléb. V den, kdy jsme zůstali bez chleba, nebylo nám volno, neboť jsme tušili všechny nesnáze s nahrazováním této důležité potravy. Ale přijali jsme to posléze v jistotě, že i tak bude dobře. Nebude zajisté na škodu dětem, které doposud jevily bezstarostnost, jestliže ucítí, že je čas opravdu zlý.

I oznámili jsme jim: »Nemáme chléb a ježto jest dnes již pozdě, nemůžeme nic upéci, tož zítra ráno budeme míti ke kávě brambory.« Ach, jak jsme se přepočítali v očekávání, že uvidíme zkormoucené tváře. Ne zkormoucení, nýbrž radost vyvolala naše zpráva. »O, jak se těšíme, jak se těšíme!« bylo slyšeti ze všech úst.

Současně nám píší z rodiny naší v Černošicích, že se tam děti ani trochu nelekají, až zásoby dojdou, prý na ten okamžik žádostivě čekají, až ve spíži nikde nic k jídlu nebude. Proč? Protože prý Pán Bůh potom pošle mannu s nebe, tu mannu,

kteřá chutnala jako koláče s medem. — Pak se snažeme tento národ zkormoutiti, když každá změna vyvolá v nich jásoť, když ony tu víru mají, že ztráty napomohou jen k tomu, abychom obdrželi lepší věci.

*

Chudé, slovenské děti poslaly našim dětem 10 kg mouky prostřednictvím milé sestry Royové a my jsme opravdu nevěděli, jak jen tento dar dobře použítí, aby byl řádně oceněn. Současně jsme obdrželi 5 kg mouky od přátel z České Diakonie a 45 kg kukuřičné krupice od přátel z Něm. Brodu. Posléze nám bylo doručeno 3 a půl bochníku domácího chleba. Ach, není-li ta Boží péče o nás opravdu dojemná?

Kázání němých. Stála jsem na žebříku, ořezávala víno, a měla jsem tak naspěch, že se mi hlava až točila. Bylo toho dne k udělení ještě to a to a při tom děti místo aby pomáhaly, spíše zdržovaly a to jedno, nedávno příšlé, nezvyklé poslušnosti, zvláště trápilo a bylo toho se strany nepřítelů duše dost a dost, co vypočítáno bylo na rozčilování se. Inu, chvat horečný. A tu mi z té výše přišlo pohledětí do dálky. Co jsem viděla? Veliký lán pole a na něm pár volů orajících. Jen dvě brázdy byly hotové a toho nezoraného ještě veliký kus. Však voli

šli svou vahou, volně, klidně, bez chvatu, bez rozčilování. A pomalu řadila se brázda k brázdě.

V tu chvíli tímto obrazem mi bylo mnoho objasněno. Viděla jsem tu jistou moudrost, která jest skryta v klidu, v rozvaze. A na mysl mi přišla otázka, pronesená v jednom kázání: »Dovedete si představití Pána Ježíše, že by úkoly mu svěřené byl plnil v horečném chvatu, udýchán?« O, ten jeho svatý klid. Kéž nás ovládá i když se práce nahromadí. Však brázda ke brázdě a přijde chvíle, kdy zorán bude celý ten lán.

Zavřené dveře? Potřebovali jsme pro Černošice brambory a objednali jsme je na dvou místech. Ale obce nedovolily vývoz. »Je mi divno,« psal nám odtamtud jeden přítel, »proč vám Pán Bůh zde zavřel dveře?« Nám to bylo také divné. Ale v zápětí měli jsme odpověď na toto proč. Přišel lístek ze Žižkova, znějící jako radostný telegram: »11 pytlů brambor darem pro Černošice.« — Ten, který je ze Žižkova odvážel do Černošic, nezapomene jáсотu dětí, s jakým tento dar byl přivítán.

Týden bez zpěvu. Při nedělní Besídce děti velmi mdle zpívaly. Ježto jsme zpo-

zorovali, jako by poslední dobou dost si nevážily zpěvu, řekli jsme, že tedy zkusíme žítí bez zpěvu, že po celý týden nesmí nikdo u nás zpívati. To ovšem vyvolalo veliké překvapení, neboť nebylo lze nikomu představití si naši rodinu bez zpěvu. Chtěli jsme to však provéstí. Než naskytla se vážná překážka. V pondělí přišli hosté a žádali, abychom jim zahráli naše pochody se zpěvy. Byli jsme uvedeni do rozpaků, co činiti? Tu přišly děti s vroucí prosbou, aby zrušeno bylo to ustanovení, aby mohly pochody zahrátí. A tak jsme tedy pochody hráli a děti zpívaly při tom tak svěže, jak dávno již nezpívaly a tak nějak jsme se cítili potom všichni šťastni, že netoliko nedošlo u nás na ten týden, ale vůbec ani na jeden den, aby byl bez zpěvu.

Rabín, vlastně jen učitel zákona, nalézající se zde mezi uprchlíky v jedné blízké obci, přiběhl k nám velice rozhořčen, že si dovolujeme zde mluvit k Židům o Božích věcech. Však jich tu posledně byl celý zástup. I z Dolních Počernic přišli i ze Svěpravic. Mluvili jsme na ta slova Pána Ježíše: »A jakož Mojžíš povýšil hada na poušti, takt' musí povýšen býti Syn člověka, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.« Ev. Jana 3, 14—X5. Zájem živý byl o toto slovo

Pána Ježíše, ježto citoval Mojžíše. A nyní to rozhořčení jejich učitele. Odkud prý bĕřeme právo dokazovati, že tento Ježíš jest jejich zaslíbený Mesiáš? Odkud? Právĕ z Bible, z knih Mojžíšových, ze žalmů, z proroků. Mávl rukou na odpor. Starý zákon prý pročetl již několikráte a jediného místa nenalezl, které by o tom svědčilo. Sestra Vrbová odpověděla z přesvědčení, že každá stránka Starého zákona svědčí o Kristu. Citovala určitá místa a svědčila o Pánu Ježíši se zápalem, jak ona jako Židovka poznala a uvěřila, že On jest jejím osobním Spasitelem a vpravdě Mesiášem Židů. — Výsledek této rozmluvy byl, že rabín si vypůjčil Bibli a v tichosti se poroučel. —

ČERVEN.

Nové odvody dotkly se i nás, neboť vždy někdo odejde, kdo byl naším přítelem. Nyní došlo i na bratra, který byl nám výbornou spojkou mezi Chvaly a Prahou. Musíme zvykati na ustavičné promĕny a těšiti se při tom vědomím, že jedinĕ náš Bůh se nemĕní, ale jest tentýž včera i dnes a až na věky.

8 fůr písku darem pro dvůr, kdež se již zase batolí děti vesnické. Připomínali jsme tuto potřebu našemu Bohu a On použil

ochoty jednoho ze zdejších velkostatkářů, takže jsme obdrželi nad naše očekávání.

Žehnající ruce. »Jak to děláte, co vaříte teď, abyste ty všechny děti nasýtíte?« tak se nás ptají v okolí. Nedovedeme dobře odpovědět, jak to děláme, neboť, ač dnešní vaření vyžaduje mnohem více času a myšlenek a moudrosti, nepřipisujeme naší dovednosti ničeho. Jistě, že velice padá na váhu nyní Boží požehnání při těch zemských darech. Zdá se, že onu historii na poušti se zástupem hladových a s těmi pěti chleby a dvěmi rybičkami proděláváme nyní denně. Někdy je toho pokrmu poměrně málo, naproti tomu množství kolem stolů a přece — nasyceni jsou všichni a ještě něco drobtů zbude. To proto, a jedině proto, že jest nám přítomný Spasitel, ty Jeho žehnající ruce.

ČERVENEC.

Vysvědčení školní potěšilo nás. Již po druhé jsme dosáhli vítězství před Černošickými, že totiž není zde obávaných pětetek z prospěchu a dvojek z mravů. Toužíme, aby naše děti byly ve škole k radosti, nikoliv k trápení.

Ani skývu chleba neměli jsme v to jedno odpoledne, ale než přišel večer, honosila se naše spíže 18 bochníky. — V obci je napařád nedostatek chleba, ale nebeský Otec opatřuje nás z míst vzdálených. Tak nám onehdy došel chléb, poslaný až z Uher, bochník, vážící 10 kg. Byl tou dalekou cestou pochroumaný, ale chutnal výborně, neboť ho poslala láska Boží, rozlitá v srdcích lidských.

Prázdniny začaly, ale nejsou zvláštní dobou, protože vlastně celý školní rok nedostatkem pánů učitelů podobal se prázdninám. Proto jsme vděčně přijali nabídku mladého studenta Jaromíra Urbánka, který se uvolil, že bude učit naše děti, že jim bude dávat 9 hodin týdně. Ovšem, že jsou děti alespoň v prvé chvíli pro tento způsob prázdnin nadšeny.

SRPEN.

Hrušky, které jindy mimo sladkosti nám působily i hořkost, ježto jich hojně chlapci z vesnice, ano i dospělí zklátili, tentokrát nám byly zachovány. Prosili jsme Pána, když nám tu dobrou úrodu dal, aby nám ji pomohl uchrániti od škůdců. A jistě Jeho vnuknutím nám přišla myšlenka, abychom na zahradu přestěhovali psa Alíka, aby

nám štěkotem oznamoval vetřelce. A pomohlo to.

Třetí rodina sirotků na obzoru. To je veliké překvapení. Ale ta myšlenka jest již od výboru bratří přijata a po Novém roce dojde uskutečnění. Již jest zde milá sestra Nováková, která chce k tomu účelu propůjčiti čtyři místnosti ve svém domě. Je to sice až v Bolevci u Plzně, ale nemyslíme, že by ta vzdálenost dobré věci vadila. Ovšem, že slyšíme tu i tam: »Čeho se to odvažujete — Dnes?« Velikých těžkostí a nesnází, to víme. Odvažujeme se toho z veliké potřeby, neboť sirotků bude víc a víc a my chceme pro ně míti místo. Že je neuživíme? Ó, činíme tento krok se zkušenostmi, které máme dosavad s naším Bohem, Otcem sirotků. Jak dopadneme, když trvající válka působí všude poušť, poušť? — Dobře dopadneme. Dovolujeme si slovo Písma v dnešní době k našemu potěšení i takto čísti: »Požehnaná ta práce, kteráž doufá v Hospodina, jejíž naděje jest Hospodin. Nebo podobna bude stromu štípenému při vodách, kterýž necítí, když přichází vedro.« (Jerem. 17, 8.)

ZÁŘÍ.

2 žebráci rádi nás od začátku našeho zde navštěvovali a zůstávají věrní i nyní ve válce. O, když můžeme člověku hladové-

mu, který jest od několika dveří mrzutým slovem odehnán, podati trochu pokrmu a připojiti i slovo pro jeho duši a viděti vděčnost, to působí radost v srdci. Ale zvláštní zkušenosti činíme s těmito návštěvníky v těchto těžkých, válečných poměrech. Přijde některý a nechce chléb z ohledu, že je nedostatek, že prý nebude ubíratí sirotkům, jen tak něco k pití prosí. Přijde jiný a nechce ani jídlo ani pití, jen něco ke čtení, nějaký traktát abychom mu dali. —

V Černošicích hrála jedna harfenice u našeho sirotčince právě, když obědvali a jedno dítě se s ní rozdělilo o placku. Ještě jí potom i zazpívaly, což ji dojalo k slzám i poslala potom poštou dar sirotkům v obnosu 20 korun. Není to zajímavé? Těšíme se, že ovoce i z této služby uhlídáme jednou v nebesích.

Radost v nebi mezi anjely a zde na zemi v našich srdcích byla veliká, když jsme zvěděli, že jedna dívka z těch uprchlíků zde uvěřila v Pána Ježíše jako v Mesiáše Židů. On rač jí velice požehnati!

Dva traktáty, jakožto měsíční zprávy o naší práci vydali jsme tentokráte s velikými překážkami. Rukopis, připravený pro tiskárnu, nedopatřením shořel. Těžko bylo

všecko poříditi znovu. Řekli jsme si, že jistě obsah někomu poslouží. A nemýlili jsme se. Sotva byly zprávy rozposlány, přišel lístek od jednoho vojáka s vřelým díkem za ta potěšující slova.

10 kg mouky, té nejbělejší došlo nás v této době zcela veřejně, což jest opravdovým divem, neboť nejen že se nic posílati nesmí, ale jest i nebezpečí, že si takovouto drahocennou věc na cestě někdo přivlastní. To vše zjevuje Boží ochranu.

ŘÍJEN.

Do učení vypravili jsme opět jednoho z chlapců. Vyznává, že se svěřil vedení Božímu. Měl někdy těžké chvíle a my s ním. Upadal v tu chybu, že četl všecko, co mu do ruky přišlo a pak byl tak rozptýlený, že v ničem neměl vytrvalost. Mluvíli jsme s ním o všem upřímně a věříme, že rámě Boží jest dostatečné k jeho vedení a zachování.

Hory vrhněte se do moře, napsali jsme na tabulku visící na stěně. Pod tím byla označena řada prací na zahradě i uvnitř příbytku, vše, co mělo býti hotovo do 1. listopadu. Do těchto hor, které měly zmizeti, umístili jsme také veliký účet v obnose

240 K. Protože děti hojně pomáhaly, byla jedna práce za druhou dohotovena, tedy jedna hora po druhé mizela v moři až na tu jedinou, tu horu účtů. Ta stála nepohnutě. Usoudili jsme, že se musíme všichni opřít. A tak jsme všichni zde i všichni v Černošicích prosili Otce nebeského za pomoc, jehož jest všecko stříbro i zlato na světě. A hle! Hora ta vysoká se pohnula a ve dvou dnech byla smetena do moře. Halelujah!

Jednička z mravů. Vážíme si školy. Ceníme práci pánů učitelů. Jsme vděční, jestliže mají s našimi dětmi trpělivost. Ježto máme většinou děti méně nadané, jest nižší známka z předmětů vyučovacích namnoze omluvitelná. Ale neuznáváme žádné omluvy pro nižší známku z mravů. To tak, ještě i ve škole trápiti. ----- Ale mohli jsme toto při našem »dítěti bolesti* kdožví jak zdůrazňovati, každé čtvrtletí přinesl dvojku z mravů. Ovšem, vzhledem k tomu, co koluje vrozeného zla v jeho krvi, zdá se i ta dvojka ještě skvělou známkou. Ale proč by se nemohl přičiniti o jedničku? Hovořila jsem s ním a pravila jsem: »Slo by to spojenými silami, totiž Pán Ježíš, ten veliký přítel dětí, a ty. On by k tomu zdaru přičinil své a ty také své. Ty by ses o tu jedničku vši silou zasadil a On by tvé snaze požehnal.

Ale zasaditi by ses musil, neboť On lenochům nepožehává.« Hoch přemýšlel, přikyvoval a že prý to zkusí.

Pozorovali jsme potom, že si každého jitra vyprošoval pomoc Boží. A ve škole opravdu se snažil. Ale kteréhos dne se mezi ním a druhými žáky něco přihodilo, co mohlo snadno zase vše to dobré zvrátiti. Opět jsme mluvili spolu. Povídám: »Nejlépe bude pokořit se, chybu uznat a vyznat, pana učitele odprosit. Přece se té jedničky tak snadno nevzdáš. A myslím, že jen tak pan učitel zpozoruje, že je u tebe snaha k dobrému a jakmile to zpozoruje, bude vyhráno.« Poslechl radu, ač ho to pokoření mnoho stálo. A potom v ten den — sobota byla — přiběhl, ba byl to let, při němž vysvědčení v ruce nad hlavou jako prapor vlálo — vždyť v něm byla tentokrát *jednička z mravů*. — I byla radost z tohoto vítězství tak veliká, že jsme s obavou a to nikoliv bezpodstatnou očekávali, mnoho-li neradostného v té radosti provede do večera.

LISTOPAD.

Syna na vojně má tato naše práce. Jeden z těch nejprvnějších našich chovanců jest odveden. Jde vstříc těžkostem. Kéž mu to zlé poslouží k srozumění toho, co zde ze slova Božího slychal.

Smysl pro povinnost není bylina, rostoucí všude. Říkáme si zde: »Kdybychom k charakteru dětí nám svěřených mohli přičinit jen alespoň to, že by měly vyvinutý smysl pro povinnost, tak by to pro jejich užitečnost v lidské společnosti mnoho znamenalo.« Zdůrazňuji často malým i dospělým tuto větu: »Když se jedná o povinnost, tak jest zapomětlivost *neomluvitelná*.« »Jste v nebezpečí, že budete mít i lidské životy na svědomí, jestliže zvyknete zapomínati na to, co je vám svěřeno.« — I pověsili jsme na stěnu obrázek, vystřižený z časopisu, představující neštěstí na dráze, zaviněné tím, že úředník, konající službu, zapomněl naříditi správně výhybku. On sám je tam vyobrazen, jak při pohledu na rozbité vozy a mrtvolu lidí zoufale lomí rukama a volá: »Ach, já jsem zapomněl!« — Kéž i toto poslouží k tomu, abychom nezapomínali.

Zač děkoval? Vídáváme v čase větrů, kterak obloha na západě rdí se nádhernými barvami. Bouřlivé větry otrásají nyní i lidmi kolem nás, jimž se zdá, že není jediné příčiny k díkůčinění, ale napořád mnoho příčin ke steskům a reptání. — I zaslechli jsme, jak jeden z těch našich nejmenších svěřenců při své večerní mod-

litbě pravil: »Děkuji Ti, Pane Bože, že činíš takovou krásnou oblohu.«

V dobré paměti loňské vánoce má to naše »dítě bolestí«. Prý si je letos nepokazí. Jest nyní tak zvláštně hodný. Začal nám důvěřovati a my jsme objevili v jeho duši několik tak něžných rysů, že je to k podivení. Jistě, že jen láska může takovéto divy tvořiti. Dal se onehdy do vyprávění, jaké to bylo, když je otec opustil a oni se octli na obci. Zle se měli. Utekl do lesa v zimě a byl by bezmála zmrzl. Potom byl v rodině, kde se sice najedl a také ho oblékli i nové boty mu koupili, ale tvrdě s ním jednali. A tak zase utekl. »Ale všechno, co mi dali, i ty boty, jsem jim tam nechal,« doložil. »Ach,« řekla jsem, »to musíme i my býti připraveni, že jednoho dne nám to zde právě tak udě-láš.« Usmál se a ujišťoval, že nikoliv.

PROSINEC.

Ozvalo se zas jedno z těch dětí, které, když odejdou od nás, ztrácí se mezi příbuznými aneb ve světě, takže o nich nevíme. Tento hoch byl u nás krátký čas. Snažili jsme se posloužiti mu k známosti Boží pravdy. Byl spoután lží a pokrytstvím. V učení neobstál. A nyní po dlouhé době píše. Je to jen několik slov, ale po-

těšitelných. Kéž i při něm dojde k dokonalému převratu.

Víra dětí ohledně vánočního obdarování ani tentokrát nebyla zklamána. Obdrželi jsme věci, na které jsme si netroufali ani myslet, ježto počítáme s nynější drahotou. Tím nám bylo řečeno, že i v nejtěžší době máme počítati s Boží všemohoucností. Mezi dary byl také koš a v něm pomeranče, citrony, víno v hroznech i sušené víno. Připadali jsme si jako páni. O, jak veliká jest Boží přívětivost k nám.

Vánoce i Nový rok prožili jsme klidně v přítomnosti Pána, kterýž zůstává tentýž včera i dnes a až na věky. Bud' Jemu čest i sláva!

V tomť zjevena jest láska Boží k nám, že Syna svého, toho jednorozeného poslal Bůh na svět, abychom živi byli skrze něho.

I. Jan. 4, 9.

1916

LEDEN.

Valná hromada na Žižkově i tentokráte byla radostná, neboť jsme končili rok s přebytkem, což jest v nynějších dobách opravdu divem. Bylo schváleno usnesení výboru, že do našich sirotčinců mají býti přijímány na prvním místě děti po padlých vojínech a děti následkem války opuštěné.

*

Dvě a jedna jsou vždy tři a proto u nás, co doposud bylo dvojnásobné, musí se nyní ztrojnásobiti. Doposud znělo to: *Chvály* a *Černošice*, ale nyní to bude zníti: *Chvály*, *Černošice*, *Bolevec*. Chceme z jara uvést v život třetí rodinu sirotků a činíme již nyní přípravy. To oblažující jest, že pozorujeme, kterak nebeský náš pokladník také s tím počítá, neboť příspěvky docházejí v hojnější míře. Někteří přátelé praví, že je to od nás veliká odvaha, a že se naposledy octneme v nesnázích, neboť dnes nejen výživa jest ztížena, ale i ošacení. My se ohrazujeme tím, že nepodnikáme nic zbytečného, ale pro dnešní dobu

tu nejpotřebnější věc. A že jest zle, že jdeme pouští, kde již pomalu nic nebude, tím jest dána našemu Bohu jen příležitost, aby projevil svou všemohoucnost.

Náš časopis. Doposud jsme vydávali zprávy o naší činnosti ve formě traktátu, ale tímto rokem uvádíme v život časopis pod názvem »*Pozdrav ze Chval*. Toužíme, aby posloužil duším všech odběratelů a šířil slávu Boží.

Vždy dobře pro nás. Při opětné prohlídce u rolníků někteří z přebytké mouky napekli chléb do zásoby a aby neztvrdl, darovali nám, takže obě naše rodiny z té rekvisice okusily toto dobré.

K vojsku byl vzat i milý náš předseda bratr kazatel Fr. Urbánek. Také řady bratří ve výboru prořídly, čímž břímě této práce kleslo na bedra naše. Není to snadné, ale nenaříkáme. Potěšujeme se: »Jen když náš dobrotivý Bůh nám zůstává.*

Slunné křesťanství snažíme se reprezentovati v těchto chmurných dobách. Zakoušíme plně Boží věrnost. Pečujeme

o Jeho království a On pečuje o naše věci tak, jak zaslíbil.

ÚNOR.

Konfiskace stihla druhé číslo našeho časopisu pro článek: »My jsme dva«. Ačkoliv páni od censury poručili v tiskárně sazbu rozházeti, nemohli zabrániti, aby v rukopise kde kdo tu dobrou věc neopisoval a skrytě nerozšiřoval. I věříme, že vykoná své poslání.

Pořadatel chyběl, ale Pán nechyběl a proto se dětská slavnost na Žižkově i tentokrát vydařila. Pan Kulihrášek svým objevením se potěšil kde koho, což ucítil i jeho košík. Černošické děti prosí, abychom jim pana Kulihráška přenechali, ale on jako by nám ve Chvalech slíbil věrnost provždy. My mu to schvalujeme.

Dítě bolesti vypravili jsme do učení. Dostal se k přísnému panu mistrovi, ale ještě k přísnější paní mistrové. Ta přísnost, jestliže nezabíhá do krutosti, jest dobrá věc, jenže hoch tomu rozuměti nechce. Poslal lístek, plný nářku. Teď prý by si jinak vážil všeho, co u nás měl, zvláště těch společných chvil při slově Bo-

žím. Je nám ho líto, ale těžkosti života mu uspořítí nemůžeme.

Alík pohřben. To je událost! Opravdu, v zahradě pod černým bezem, proti místu, kde loni celé léto hlídal, tam je pohřben. Je to smutné zakončení života, ale nebylo lze jinak. Dostal jakousi kožní chorobu a obávali jsme se nebezpečí k vůli dětem. A tak nám náš souseď pomohl ho odstraniti. Nechceme vzpomínati jeho černých skutků, jen to světlé. — Zábavné bylo vždy, že dovedl ocasem tak zaklepati na dveře, že jsme nejednou mysleli, kdo že to k nám jde. Tímto silným zaklepáním zbudil jednu sestru Vrbovou již v 5 hod. ráno a ona se slovy: »Hned, hned« velmi spěchala, aby mohla otevřítí. Jaké však bylo překvapení, když za dveřmi stál pes.

Byli jsme ještě malou rodinou, když nás Alík jednou všecky vyvedl na válečnou výpravu. Pozdě večer běhal totiž ustavičně na zahradu a zase zpět s prudkým štěkotem, z čehož jsme vyrozuměli, že tam asi bude něco pro nás nebezpečného. Tak jsme se vypravili všichni ozbrojeni tím, co kdo popadl. Zvláště hoši se důkladně připravovali na útok. I postupovali jsme za Alíkem, který nás vedl, kurážnější vpředu, méně stateční vzadu. Ale nedošlo k boji. Došlo k srdečnému smíchu, neboť nepřítel,

k němuž nás Alík vedl, byl — *hadr*, pověšený na větví a větrem klácený sem a tam —

Ach — a nyní bouda u vrat zeje prázdnotou a nám je smutno za Alíkem.

Oprava příbytku v Bolevci není dosud skončena. Obdrželi jsme tam dar od jednoho obchodníka, totiž látku na slamníky, z čehož se těšíme. Bude to ovšem nyní starost nemalá, ale přivoláváme si: »Vzhůru srdce! Pán je s námi! Nebojme se!«

BŘEZEN.

Neobstál na prvním místě, obstojí na druhém? To je otázka! A tak těžko lze nyní naléztí místo učně na celé zaopatření. Hoch tu není, ale bolest zůstává dále bolestí.

*

Potravinny lze nyní velice těžko opatřiti a přece se vždy něčeho najíme. Je to div Boží, že den za dnem procházíme bez zásob. Ježto v Bolevci bychom rádi umístili alespoň 16 dětí, máme o to vydání větší, ale doposud jsme mohli všechny účty zaplatiti. Důvěřujeme Bohu a nebudeme zahanbeni.

Těšínská jablka. Kdosi nám řekl: »Poslýšte, kdyby tak nějaký mecenáš vám dal 10 tisíc korun na ruku, to byste pokročili kupředu. Odpověděli jsme, že jsou to zatím těšínská jablka, se kterými nepočítáme. Snad proto, že by se to státi nemohlo? Ne proto. Až toto dílo tak vzroste, že bude potřebovati tisícových darů, jistě poplynou tak, jako plynou nyní dary stokorunové. To je věc našeho nebeského pokladníka, nikoliv naše. Ale v slově Božím jest toto napomenutí: »*Nemiluj snů, abys nezchudl.*« A tak my na místě líbezných snů o velikých darech bdíme a s očima otevřenýma hledíme s těmi dary, které nám do ruky vloženy jsou, kráčetí kupředu.

DUBEN.

Krupěj srdečné radosti, která však může se rozšířiti v celé moře, jest to, že tato válka obnovila spojení s naším nejstarším chovancem. Ležel raněný v nemocnici, mohli jsme mu tam poslati dobrou četba. Teď je na cestě na italskou frontu a vyslovuje touhu, že by rád měl to úzké spojení s Pánem Ježíšem, že jíti s Ním je to nejlepší. Modlíme se za něho, nechť Pán své započaté dílo v jeho srdci dokoná.

»**My jsme již také dva,** Pán Ježíš a já«, psal jeden voják své matce. S radostí nám

to sdělovala. Poslala totiž opis toho článku: »My jsme dva« synovi, jemuž to posloužilo k rozhodnutí. Ovšem, že jsme i my měli radost.

Začátek třetí rodiny sirotků v Bolevci byl učiněn v pondělí velikonoční za hojně účasti okolí i bratří a sester z plzeňského sboru. Bylo to všecko velice slavnostní, oživené písněmi Sdružení mládeže. — Začali jsme se čtyřmi dětmi. A jakmile přišly, již se také štědrá ruka Boží otevřela k radosti sestry Novákové i sestry Jindřišky. Obě se velice přičinily o úpravu příbytku s panem kazatelem Hochmanem, který mnohou řemeslnickou práci sám vykonal, čímž bylo hojně vydání ušetřeno. Pán jim všem odplat a požehnej!

Sleva jízdného na cestu do Bolevce jest pro nás velikou vymožeností. Musíme ovšem pro každou cestu zvlášť podávat žádost, což příjemné není, ale jen když ušetříme.

KVETEN.

Údiv všeobecný v kruzích věřících, u světa i u úřadů vzbudilo to, že jsme v této těžké době se odvážili uvést v život naši třetí rodinu sirotků. Prý by bylo moudřejší umenšiti se, však některé ústavy

jsou již na cestě k rozpuštění a my prý, nedbajíce výstrah, bez ohledu na stávající poměry, jdeme dál a dál. Vydali jsme tištěnou zprávu o začátcích v Bolevci, kde jest jasně řečeno, proč i v těchto dobách můžeme pokračovati. Vždyť spoléháme na Otce sirotků.

*

Válečné dítě, tak nám připadá rodina naše v Bolevci. Zrozeno v těžké době, ale má se k životu. Možno, že v ledačems předběhne černošické i nás ve Chvalech. Ale ze srdce mu vše nejlepší přejeme.

Stalo se. Po čem zde ve Chvalech i v Černošicích toužíme, Bolevečtí již mají, totiž čtyřkolový důkladný vozík k svážení věcí. Mohla by nám ukápnouti slzička. Ale věříme, že i my tuto potřebnou věc Božím časem obdržíme.

5 kg sádla, ach, jaké to bohatství dnes. To obdrželi v Bolevci a ještě k tomu z jiného místa poslali jim 100 K. Jásali ovšem a my zde s nimi. Halelujah!

Celý týden zakoušeli jsme ve Chvalech přívaly mouky, vajec, másla a chleba, takže nám to připadalo jako líbezný sen, neboť

tyto věci nyní ani za drahé peníze k dostání nejsou. To je opravdu potěšující mítí Boha, Jenž mocen jest i na poušti připraviti tak bohatý stůl.

ČERVEN.

Čtyřicet dětí bez jednoho, které však příštím týdnem se dostaví. To je velký počet a také veliká odpovědnost. Pán rač nám pomoci tak je opatřiti, aby tělům i duším se dostalo, čeho potřebují. Jsou to většinou váleční sirotkové. Jsou bez domova, ale ne všichni bez příbuzných. Tím však jest naše služba ztížena, protože tu bývá dvojí vliv, což dobré není.

Vichrování jest nyní naším údělem. Jedna osoba jako by si vzala to za úkol vyhledávati a vytýkati všechny nedostatky této naší práce, hlavně vnitřního zařízení. Přijímáme to jako z rukou Božích, hotovi uznati, cokoliv jest pravdou. Bůh sám nejlépe ví, jak toužíme, mítí všecko vzorné. Ale při množství práce a nedostatku sil není možno uskutečniti ideály. To jedno cítíme, že nás ani chvála, ale také ani hana nesmí zastaviti, že musíme kupředu jako Boží služebníci skrze zlou i dobrou pověst.

Vzácné návštěvy dostalo se nám zde i v Černošicích. Přišel si naše rodinné zřízení prohlédnouti pan rada. dr. Ant. Tůma. Velmi se mu to zamlouvalo. Privil: »Již nejednou jsem upozorňoval, k čemu stavěti nákladné budovy, kde potom při množství dětí jest všecko kasárnické. Řekl jsem: Kupte chalupu na venkově, pracujte v menším měřítku, bude to rodinné, bude to domov.« —

ČERVENEC.

Opět konfiskace v našem časopise. Tentokráte to stihlo článek o marnotratném synovi, který, vzdálen domova, se měl zle. V domnění censury, že je to narážka na naše syny vojáky, tato místa v článku musila býti vypuštěna. Když ti pánové přišli do tiskárny, bylo jim řečeno, že se jedná o příběh z Bible, že by musili takto celou Bibli zkonfiskovati. Pokrčili rameny. Zřejmě se zjevila jejich naprostá neznalost té knihy knih.

Kapitola jednající o nemocech všeho druhu, to jest, co nyní prožíváme: Černý kašel, plané neštovice, příušnice, kopřivku. K tomu ještě i jedna z větších dívek onemocněla. Není to lehké tuto kapitolu prožívat. Milujeme slunné výšiny, ale

bezpochyby jest nám potřebí tohoto temného údolí. I chceme ho projíti vítězně.

Hektor na místě Alíka kraluje u dvířek a bude jistě dobrým hlídačem, ač se tomu teprve učí. Dostali jsme ho darem. Chtěli jsme se obejít bez psa, ale nešlo to při dnešní lidské zlobě.

Konečně krůpěj radosti. »Dítě bolesti*, hoch, jenž nebyl možný v učení ani na prvním místě ani na druhém, konečně na třetím zakotvil a zdá se, že setrvá. Dojíždí k nám každou druhou neděli, šťastný, že zde má domov.

Pracovník bez žaludku. Kdykoliv počítáme naše děti, vždy si uvědomíme, že kolik hlav, tolik i žaludků. Jen pan Kulihrášek činí výjimku. Jest mezi námi jedinou hlavou bez žaludku. A při tom pracuje. Jistě by pracovníka tohoto druhu dnes uvítali všude, ale tato zvláštnost zůstane jen v naší rodině.

SRPEN.

Potěšení způsobil nám příchod našeho předsedy br. kazatele Urbánka, který, ač měl krátkou dovolenou, přece navštívil

všecky tři naše sirotčince a radost měl z toho, že jsme živi. V Černošicích, kdež máme nyní nejvíce dětí, byl jimi při doprovázení na nádraží tak obklopen, že se lidé domnívali, není-li učitelem? Ó, jest nám učitelem a toužíme se naučiti od něho klidu, s jakým nyní patří na vše přítomné i budoucí, protože jeho víra kotví pevně v Boží prozřetelnosti. Všecko z ruky Boží přijímá a i v tom trpkém a bolestném vidění myšlenky Jeho pokoje. Jen tak může duši naši v nejtěžších dobách ovládati ten hluboký žádoucí klid.

Potulní deštníkáři prý zanechali v Černošické obci dvanáctileté děvče a ujeli. Pozdě večer ji přivedl strážník do našeho sirotčince. Ale vyšlo najevo, že jest to smyšlenka, že děvče uteklo z domova, že má ještě matku. Co činiti? Je nám vytýkáno, že se zdráháme přijímatí děti zločinně zatížené. Ó, chtěli bychom sloužiti i takovým, ale pak bychom musili míti jiné zařízení, musili bychom míti polepšovnu a nikoliv sirotčinec.

Jako ptactvo, tak žítí máme a ježto to dosud neumíme, musíme se tomu učit. Musíme se učit klidu a naprosté důvěře v pomoc Boží, když končíme den a ve spíži pro druhý den nemáme ničeho. Když

Pán Ježíš praví: » Nepečujte o den zítřejší«,
buďme toho příkazu poslušni.

Bez chleba byla tentokráte naše obec po celý týden. Nám řízením Božím přišel plný košík pěkně usušeného chleba až z Haliče. Je to dar od té milé dívky z polských uprchlíků, které jsme zde mohli sloužiti slovem Božím. Byla při postupu našeho vojska povolána na své místo při poště a vzpomněla na nás tímto darem v pravý čas.

*

Pětkrát přisedati s potravinami, vážícími 40 kg, když na každém nádraží je plno stráže, plno rukou k uchvácení toho, co účinná láska připravila pro sirotky — ó, to byla těžká, mysl rozrušující cesta. Ale dojela jsem přec šťastně a děkujeme Bohu za Jeho péči i těm milým, štědrým přátelům v Zahrádce a okolí.

ZÁŘÍ.

Tři měsíce uvolili jsme se, že ponecháme v Černošicích tu malou tulačku. Zdá se, že by ráda zůstala u nás, neboť je poslušná a v práci se přičiňuje. Bylo by to jen k slávě Boží, kdyby jí mohlo býti poslouženo k životu novému.

Dobrodince vzácně vzbuzuje nám Pán Bůh v této době. Nechtějí totiž peníze za věci u nich koupené, až prý po válce, až jak to skončí. Modlíme se za ně, aby jim pomozeno bylo opět v jejich potřebách. A Pán to jistě učiní, neboť nenechá bez odplaty ani číši vody studené.

Hrob pohřbených starostí, co prý dělá? Zdali ty tísnivé poměry neprobouzejí k životu ty mrtvé? Odpovídáme, že nikoliv. Zijeme pravdu slov na pomníku napsaných: *»Hledejte nejprve království Božího a jeho spravedlnosti a toto vše bude vám přidáno.«* Jest nám jasné, že péče o vezdejší potřeby jest něco tak těžkého, že žádný člověk nemůže to snést aniž by byl sehnut k zemi. Jedině Boží ramena jsou uzpůsobena k unesení té tíhy. Proto podle vůle Boží to zní: »Ty, člověče, pečuj o spásu své duše a svých bližních, starej se o mé království a já, Bůh tvůj, budu pečovati o tvé potřeby.« Toto jest správné rozdělení úloh. Při tom je člověku lehký jako ptáčeti, neboť Bůh se stará, člověk jen obstarává a i při tom obstarávání cítí všude součinnost Boží pečlivé ruky. Když však to, co jediné Boží ramena nésti mají, člověk sám si naloží a péče o království Boží jest mu vedlejší věcí, jen a jen o tělo se stará, pak jest tu nesprávné úloh roz-

Foto: Lubert.

Archiv: Křesťanská služba.

SPOLEČNOST HOSTŮ U HROBU POHRBENÝCH STAROSTÍ.

dělení a z toho jen únava, skleslost mysle a člověk se vleče prachem jako tažný kuň.

ŘÍJEN.

Výroční slavnost našeho osmiletého zde trvání uspořádali jsme si ve vší tichosti, děkující za všecku Boží dobrotivost. Pro děti velice poutavým bodem byl krásný památník a v něm poznamenaná jména těch dětí, které se již odevzdaly Pánu Ježíši. Nad každým jménem září jasná hvězda. Vše to vyjadřuje touhu našich srdcí, aby tyto děti byly světlem, hvězdičkami, zářícími ve tmy říš. —

Nemoce zase nás navštěvují. Začne jedno děcko a druzí následují. Tu potom všecko vybočí z pravidelných kolejí denního života. Ach, není to naše putování zde lehkou věcí. Připadáme si někdy jako ti Izraelští, kráčející všemi těžkostmi k zemi zaslíbené. I my dojdeme.

Vždy znovu a znovu dostáváme dotazy od vzdálenějších přátel, jak se máme? Jestli ještě existujeme? Jestli nás válka neumohila? Ujišťujeme, že nechováme ani jedinou myšlenku na naše umoření, neboť víme, že uškoditi nám může vždy jen hřích, nikdy poměry jakkoliv těžké. Vě-

říme, že konec této naší práce bude učiněn jen příchodem Pána Ježíše a takové ukončení přivítáme s jásotem.

Pokušení, jemuž jsme vítězně odolali, díky Bohu! Usilujeme koupiti kanafas na zhotovení povlaků na peřiny v Bolevci. Ale prosvítající dno naší pokladny praví: »Počkat, počkat!« Čekáme. A tu ze zdejší stanice na dráze doručili nám objemný balík. Tři kolikametrové kusy pěkného kanafasu byly v něm. Prý to bylo před časem zapomenuto ve vlaku, nikdo se o to nehlásí a tak, zdali to nepatří nám? Domnívali se, že některý dobrodinec-obchodník nám to poslal jako dar po jednom zdejším bratrovi, který často nám z Prahy něco přivážel. Ale že by zapomněl? Ze by nám o tom nic neřekl? Zeptati jsme se nemohli, ježto jest na vojně. Prohlížíme obsah balíku, srdce se směje při pohledu na to množství pěkného kanafasu, ale — podle drobností tam přiložených dobře rozpoznáváme, že tyto věci nemohou patřiti nám, že je ve vlaku asi zapomněl nějaký venkovský překupník. A tak jsme balík vrátili. Tím jsme na nádraží vzbudili údiv. Byli by nám i tak tyto věci rádi dopřáli. Když prý je to pro sirotky, tak že by to nebyl žádný přečin v této době drahoty. — Ale zůstali jsme pevní. Nepřivlastníme si, co nám nepatří.

Však nás Bůh opatří na poctivý způsob. Věříme!

LISTOPAD.

Narozeniny naší práce v Černošicích oslavili jsme vřelým způsobem. To nejlepší ze všeho bylo, že jsme shledali, že za ta tři léta našeho trvání tam jsme mohli posloužiti třinácti duším ke spasení v Pánu Ježíši. To vyváží všechny bolesti a strasti, které jsme zažili v těch místech. I jdeme potěšené ve jménu Božím dále.

*

Brambory, ó, k jaké ceně došla tato potravina. Nebylo nám možno objednat je z dálky a tak nám Pán způsobil milost na blízku. Karlínské hejtmanství nám přenechalo 10 metráků, ale vy mínili si, abychom poslali povoz a tři lidi k tomu. To byla však pro nás nemalá těžkost. Ale i tu jsme zakusili Boží pomoc. Zjednali jsme zde povoz a netoliko, že nám jeli, ale jeli zadarmo a ti tři milí lidé, k tomu potřební, se našli v Praze a tu službu prokázali z křesťanské lásky, tedy také zadarmo. Pán jim všem odplatí! A aby to dílo milosti Boží bylo Ním slavně dokončeno, došel nás v těchto dnech příspěvek až z Ligtoky a to právě tolik, mnoho-li činil účet za brambory. Jakého dobrého máme my Pána!

Nepřítel uvnitř, to jest vždy zle. Na štěstí objevili jsme ho záhy. Ducha pomlouvačného, jenž se snažil vzbuditi nedůvěru jedněch k druhým a to ve všech třech našich rodinách. Bylo nám všem při tom zle a vyhlíželo to, jako by toto dílo mělo padnouti. A také by padlo, kdyby nebylo jednomyslnosti. Je třeba bdíti a hlídati všechna místa, kudy se chodí k nám. (Nehem. 4, 12.)

*

Mrtvý, který ožil. Deset let nedal o sobě věděti. Je to otec těch dvou chlapců, s nimiž jsme mnoho těžkostí prodělali (starší z nich je to naše »dítě bolesti«), otec, který se k vlastním dětem zachoval velice neotcovsky. A nyní jako vojín je začal hledat, až je objevil u nás. Je-li to k prospěchu těch chlapců, to je otázka.

*

Co vše se může přihoditi v týdnu, kde se zdá, že z potravin nikde nic není a kde úřední nařízení zakazuje něco dráhou posílati. Ale pro nás jako by byly jiné paragrafy. Tak jsme v této době obdrželi darem: Vepřovou pečení, krmenu husu, dvě slepice, koš jablek, pytel jáhel, 20 kg mouky, tvaroh, máslo, krupky a sušené ovoce. Vpravdě: Samařská hojnost! Bud' Pán pochválen!

Podle zákonů nebeské říše. V čáslavském okrese nám přátelé slíbili několik metrů dobrých brambor. Ale hejtmanství odepřelo dovolení vývozu, ačkoliv nikdo tam ke škodě nepřišel, neboť ti jistí lidé odvedli eráru ještě více, než co od nich bylo žádáno. Co činiti? Řekli jsme si, že podle těchto zemských zákonů bychom musili zhynouti hladem, že se tedy obrátíme s prosbou na vyšší úřad, do nebeské říše, jejížto zákony podporují život duše i těla. A král této říše, Bůh, Jenž sluje »Předivný«, nám předivně pomohl. O této naší nesnázi s hejtmanstvím zvědělo totiž několik dělníků zdejších, kteří pracují ve Vysočanech v Kolbenovce. Ti nás prosili, abychom jim ze známosti v těch končinách také nějaké brambory obstarali, že prý se pokusí o převoz i těch brambor pro nás. Vyhověli jsme jejich žádosti a oni si vymohli v Kolbenovce veliké nákladní auto, se kterým jeli: Bylo to odvážné. Překážek měli mnoho. Dokonce v té obci u Čáslavi byla právě rekvisice. Ale při tom všem Předivný Bůh předivně pomáhal. Šťastně dovezli na místo brambory své i naše. — Halelujah!

PROSINEC.

Psací stůl jsme obdrželi, stůl, který možno uzavřít, což jest úsporou času. Jsme vděční.

Zkouška tříměsíční dopadla ve prospěch oné toulavé dívky a tak ji ponecháváme mezi námi k její veliké radosti.

Až po válce prý máme zapraviti, co nám jeden přítel naší práce opatřil pro všechny tři naše rodiny. Dřív že peněz od nás nevezme. Ale toto nás stejně tížilo jako dluh. A tu on pojednou se vyjádřil, že mu nic dlužni nejsme, že nám to dává k vánocům jako dar. Potěšili jsme se velmi a svoláváme Boží požehnání na něj a jeho rodinu.

*

Tři děti a tři bochníčky. Přijel povoz, z povozu vystoupil obecní strážník a přivezl nám tři malé válečné sirotky. A ty tři děti mimo své svázané hadříčky si přivezly tři bochníčky chleba. Když se octly v naší světnici, byly od ostatních dětí přijaty s nadšením. Byl to obrázek, který nám nevymizí z paměti. Ty tři malé děti a tři bochníčky, jimiž je obec vypravila, to bylo něco tak časového. Ale to druhé, ta radost našich dětí, že jejich řady jsou rozmnoženy, to bylo něco nebeského. Vždyť teď se na zemi počítá každá skýva, každé zrnko, každá kapka, ať je raději méně osob ke stolu, ne víc. A nám se v tom okamžiku v srdci rozlila zvláštní radost. Co to bylo? Okoušeli jsme po-

žehnaní slibu Božího: »Kdož by koli přijal pacholátko takové ve jménu mém, mneť přijímá.« (Ev. Mat. 18, 5.) Mneť přijímá, tedy samého Syna Božího, Pána Ježíše Krista. O, jak veliký je to dar. S tímto darem může naše práce i v nejtěžších dobách pokročit kupředu.

Vánoce, ó, jak radostné byly. Bylo nás hojně, ježto jsme měli hosty, mezi nimiž i jednu opuštěnou dívku bez domova a vojáka izraelitu, jednoho z těch uprchlíků. Obdrželi jsme darem tolik dobrých věcí, že jsme mohli dětem vystrojiti neválečné vánoce. Hojně bylo na talířích, hojně i v balíčkách a když jsme všichni šli pochodem zpívající: »Narodil se Kristus Pán, veselme se«, měli jsme na prsou připevněné chvojové větvičky s bílými stužkami tak jako svatebčané. Bylo to všecko tak slavnostní, že ke konci ten voják velice dojat povstal a v modlitbě svolával požehnání na všecku naši práci. Přáli jsme mu, aby i on byl jednou účastníkem svatby Beránkovy.

*

Poslední večer v roce jsme četli podobenství o desíti pannách, zazpívali jsme píseň: »Učiň mne, Bože, světélkem«, řekli jsme si verš z Bible: »Tak svět světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré a

slaví Otce vašeho, který jest v nebesích« a potom jsme uspořádali průvod. Každý měl v ruce rozsvícenou svíčku a tak jsme šli, zpívající: »S Ježíšem chci věrně v každou chvíli putovati světa údolím.« Radost dětí ze svíček byla veliká a pohled na celou řadu úchvatný. Ukončili jsme modlitebnou chvílí, vyznáním, jak jsme s Božím vedením spokojeni a Jemu za vše vděční. Ale jen jestli jest On s námi spokojen?

**Jsme z a j i s t é Jeho dílo,
j s o u c e stvořeni v Kristu
J e ž í š i k skutkům dobrým,
k t e r é ž Bůh připravil, abychom
v nich chodili.**

Ep. Pavla k Efez. 2, 10.

1917

LEDEN.

Valná hromada byla i tentokráte radostnou, neboť všechny ty zprávy svědčily o tom, že Pán v péči Svě o nás ani v třetí válečný rok nepolevil. Žili jsme v tento rok ve třech rodinách. To bylo nějakých potřeb! Ale čísla v účtovní knize zpívala: Třetí válečný rok, tři rodiny siroteků, ale však také trojnásobný příjem. Sláva Bohu!

Jak jsme nakoupili peří? Dali jsme insert do časopisu »Betanie«, že koupíme peří. Ale došlé nabídky nám dost nevyhovovaly. Než jsme se odhodlali peří koupiti, tak nás na ten insert z několika míst došlo peří darem.

*

Královský dar v dnešních poměrech, totiž půlku vykrmeného vepřika jsme obdrželi. Ach, ten jástot našich dětí, když po prvé zde a to ještě ve válečné době jsme dělali jaternice.

Nedostatek petroleje pociťují v černošické rodině, ježto včas se nepostarali o nákup. Kéž by nám to bylo kázáním v tom duchovním slova smyslu, abychom se neoctli v řadách bláznivých pannen, jimž lampy hasly z nedostatku oleje.

Svrab, ta odporná vyrážka objevila se při dětech, které jsme před vánocemi přijali v bídném stavu. Dali jsme je do nemocnice, ale k našemu žalu přišly zpět nevyhojené. Ježto jest tato choroba nakažlivou a my jsme se dosud na isolační místnost nezmohli, působí nám to těžkosti.

*

Zápas se zimou. Panují tuhé mrazy. Při tom denně sněží. Ve světnicích nemůžeme docílit teplo. Uhlí máme málo a špatně hoří. Je to těžkost. Jak tomu čeliti? *Písni.* Je v tom opravdu něco velice posilujícího, slyšeti člověka, nalézajícího se v těžkostech a on si zpívá. — Díky Bohu, který dává *zpěv i v noci.* (Job 35, 10.)

ÚNOR.

Zamrzlá slavnost. Pro nepříznivé počasí, které zdraví dětí ohrožuje, byla dětská slavnost na Žižkově odložena na neurčitou dobu. Naše děti nad tím velice truchlí. Když jsme se v neděli ptali, co

zvláštního jsme zakoušeli v tom uplynulém týdnu a chtěli jsme docílití odpověď, že každý den sněžilo, tu děti pomijely vše ostatní a odpovídaly jednohlasně: »Ze nebyla slavnost.« —

Bednu jsme přivezli z dráhy. Poslali ji přátelé z Moravy. O, co všechno láska jejich pro nás sebrala. Mouku, hrách, krupici, kroupy, omastek a ještě i peněžní dar. Vřele jsme poděkovali jim i Bohu.

Bez uhlí. Nikdy nám to ani na mysl nevstoupilo, že bychom v zimě, v mrazech, mohli býti bez uhlí. A nyní to prožíváme. Shledáváme, kde co starého, nepotřebného a pálíme. Ježto o uhlí prosíme a nepřichází, přemýšlíme, co nám asi tím Pán říci chce?

BŘEZEN.

Vždy ještě **bez uhlí.** Naše plotna má přenesnadný úkol. Když ji totiž vším možným, co jest schopno hořeti, rozehřejeme, žádáme, aby současně uvařila snídaní i oběd i večeři. Vzdychá, ale podrobuje se. Hůře to jde s koupáním. Jednu sobotu se nám podařilo ohřátí vodu do vany, druhou sobotu to šlo tíže a dnes se zdá, že to vůbec nepůjde. Ale řekli jsme si: Chtějme a ono to přec půjde. Neohře-

jeme sice tolik vody, co by se do vany vešlo, ale jistě ohřejeme tolik, co se vejde do dřevěného štandlíku. Když jsme upozornili děti na toto válečné koupání, přivítaly to s jásotem a strhly k veselosti i nás. Ale ptáme se vždy ještě: »Pane, proč?«

Sytost bohatého nedopouští mu spáti. (Kaz. 5, 12.) Toto jsme si připomínali v naší modlitebné hodině. Na příkladech jsme viděli, jak ti, kteří všechno mají nač jen si pomyslí, jsou při tom málo šťastní a často nevděční. A tak láska Boží k nám i v tom se jeví, že On dopouští nedostatky. Jak jest život náš bohatý na radost a na vděčnost, když se nám opět těch potřebných věcí dostane. Při úklidu dřevníku našli jsme čtyři kusy uhlí. Měli jsme radost, o které bohatý, sytý člověk ani potuchy nemá. A tak jsme v této modlitebné hodině děkovali i za ten nedostatek uhlí. Však On nám to Bůh v nějaké dobro promění.

Cestou tří mládenců v Babylone jsme se narovnali. Jak to? Pochopili jsme, že Bůh žádá od nás věrnost. Věrnost vůči Němu, ať to, zač prosíme, dá aneb nedá. Jeden vojín nám psal: »Vždyť o to nejde, čeho dosáhneme zevně, nýbrž kam se On s námi vnitřně dostane. I to jest vyšly-

šení, když On mi věc, za kterou prosím, nedá, ale jest nějakým způsobem při tom oslaven.« — Tedy vždy věrní Bohu, i při tom naprostém nedostatku uhlí věrní Jemu, hotovi i třeba zmrznouti. Ale nedošlo k tomu. — Pojednou se na dvoře objevila fůra uhlí, poslaná od jednoho přítele z Prahy, uhlí i povoz zdarma, tedy pravý královský dar Otce nebeského, jemuž buď čest a chvála vzdávána od nás nyní až i na věky!

DUBEN.

Deštěm Své milosti skropil nás Pán o velikonočních svátcích. Všichni, kdož jsme byli již Jeho štípením, ožili jsme a několik našich dětí se odevzdalo Pánu Ježíši, mezi nimi i duševně ubohé, o nichž jako by nebylo naděje, že by kdy ze tmy proniknouti mohly k světlu.

Tak jdeme kupředu, ale jen tak, že Pán nám, nemajícím sílu, moci hojně udílí, jinak by nebylo možno v počtu 54 osob při tom skrovném množství potravin, paliva, bot, šatstva a j. žíti bez skleslosti mysli. Kéž zůstane na tomto světě to svědectví o nás, že jsme byli lidé, kteří *ctili Boha neochvějnou důvěrou.*

Brilantně prý se mají v Bolevci, ač jim celá řada potřebných věcí chybí. Vidíme,

že radost Hospodinova jest jejich silou a
těšíme se z toho.

*

Nesnáze s maminkami. Je to vlastně již stará píseň, ale vždy nová bolest s dětmi, které mají ještě někoho, zvláště matku. Sotva s dítětem proděláme těžkosti začátku a ono zdomácní, žádá ho matka zpět ke škodě dítěte, jemuž bychom zde rádi vším dobrým posloužili. Znovu a znovu zakoušíme, že jsme tu v prvé řadě jen pro děti zcela opuštěné.

Sadba bylo napsáno na zásilce, a hle, byly to kroupy. Snad onen dárce myslel na ten případ, kde prý jisté hejtmanství činilo výtku jedné obci, proč nenaseli dostatečné množství krup.

KVETEN.

Výbuch prachárny v Bolevci způsobil, že naše rodina sirotek musila utíkat do Plzně. Noc prožili venku, ale jinak nic poškozeno nebylo, než v domě dvě okna praskla. Jsme vděční za tuto Boží ochranu.

Anjelskou trpělivost potřebujeme nyní, neboť těžko se hospodaří, když potravin jest poskrovnu, mouka chybí, s uhlím mu-

símě šetřiti, svítiva jest poskrovnu. Mimo to vrata jsou na rozpadnutí a nyní ani vodu nemáme, neboť pumpa se nám rozlámala. K tomu ještě stará část zdi na zahradě hrozí spadnutím. Pozdvihujeme oči svých k těm Božím horám, odkudž přichází pomoc.

*

Přísada ke kávě ve váze 40 kg nás došla. Tak jsme četli na zásilce. A když jsme ji otevřeli, bylo tam té přísady velmi málo, neboť prostor vyplňovaly brambory. Díky za ten vzácný dar.

*

Blahá zvěst, sdělující, že náš milý bratr předseda se z vojny vrátí, není snem, ale skutečností. Nesli jsme ho zde po celou tu dobu na modlitbách a těšíme se nyní velice na shledání.

ČERVEN.

Protože Pán Bůh jest láska, máme dnes již spravenou pumpu, máme nová vrata, zeď již zedníci staví a věříme, že budeme moci i vše zaplatiti, ač ten účet hrozí býti zase horou velmi vysokou. Nebude však vyšší, než jest moc a štědrost našeho Boha.

Bez mléka byli bychom bezmála zůstali zde i v Černošicích, protože obce dostaly

zase nějaké nařízení z hejtmanství. Ale díky Boží milosti vyšli jsme z té pohromy tak, že nám bylo přiděleno ve Chvalech 10 litrů denně a v Černošicích 16 litrů.

*

Nepečujte o den zítřejší. — Tohoto rozkazu Božího snažíme se býti poslušní. Pohlížíme u večer zpět a říkáme: »Nasnídali jsme se dnes, naobědvali, navečeřeli, všechnu potřebnou práci dodělali, tedy jest vše v pořádku. Díky Bohu! Půjdeme si nyní odpočinouti a Otec nebeský bude bdíti. Co bude zítra, to nevíme. Však zítřejší den není ještě náš. Jestliže o něj nepečujeme, jest to v souhlase s vůlí Pána Ježíše, který řekl: »Dostit' má den na svém trápení.« Při této poslušnosti slova Božího okoušíme pokoj. Žijeme nyní život neochvějně důvěry v Boha a je to uprostřed válečného vlnobití klidný život.

ČERVENEC.

Zed' postavena, ale dosud nezaplacena, neboť účet jest veliký. Je to vůbec největší účet, který jsme kdy v této práci obdrželi. Potěšujeme se vědomím, že i na takovou horu Bůh stačí a ladíme struny srdcí k chvalo zpěvům, až zmizí v moři.

Vesnické děti chodí letos do opatrovny v hojnějším počtu než loni, ale jsou to většinou ubožáckové trpící podvýživou. Ježto vždy ještě ve vesnici vhodná místnost nenalezla a naše světnice čím dál tím méně vyhovuje, budeme se museti s touto službou rozloučiti, což k užitku nebude.

*

Ohněm zkoušky prošli naši milí v Čer-nošicích. Aprovisace nevydala včas mouku a chléb a tak měli k jídlu jen ovoce. Ale potom obdrželi v jednom dni laskavostí milých přátel z Vodňan zase tolik věcí k obživě, že se to mohlo nazvati Samařskou hojností.

*

Země Gesen, v tom duchovním slova smyslu jest nyní místem našeho bydlení. Pán nás, kteří stojíme v tomto díle, oblažuje Svou přítomností tak, že jsme hotovi všecko přetrpěti a ničeho se nehroziti, jedině hříchu. — Že by ten náš nebeský Jozef, Pán Ježíš, růstal pozadu za Joze-fem Egyptským, který rodinu Jákobovu v době hladu stačil tak dobře opatřiti? O, jen věřit! I nám platí, co řekl jednou jednomu naříkajícímu nad mdlou vírou: »Já jsem tvá víra!« Jestliže Pán Ježíš jest naše víra, pak máme velikou víru a můžeme se nadíti věcí velikých.

SRPEN.

Bolavou dobu proděláváme ve Chvalech a v Bolevci. Stihly nás nemoce. Deset dětí jsme musili dáti do nemocnice. Jestliže kdo co bolestného prodělává, my vždy kolikanásobně. Ale — přijde-li nám pomoc s nebe, je tu zase chvalozpěv hodně zesílený. Neseme tuto zkoušku s vědomím, že to jsou nemoce nikoliv k smrti, ale k slávě Boží.

Zájem projevují nám naši přátelé hromadnými návštěvami, obyčejně v nedělní den. Byli tu hosté z poděbradského kraje s milým bratrem Strnadem, přítelem naší práce v čele, potom hosté z Kladna s milým br. Protivou, který jest rovněž přítelem naší práce a nyní po dvakrát z Prahy slečny učitelky zajímající se o věci Boží. To jsou utěšené oasy v přítomné době.

ZÁŘÍ.

Opatrovnu jsme musili uzavřítí, ježto se v obci rozmohlo mnoho nakažlivých chorob. I my jsme postiženi, ale jistě zase bude dobře.

Svolení k převozu brambor nemůžeme se dočkati, ač jsme o to zažádali válečný obilní úřad a vším možným doložili: Že jsou to brambory, které nám naši dobro-

dincové z poděbradského okresu za levnější cenu a i také darem poskytnou, že pečujeme o válečné sirotky, že bychom brambory rádi převezli než nastanou mrazy — vše marné. Ale modlíme se za to, a čekáme.

Málo ovoce dodaly nám letos naše stromy a ještě o to málo jsme se dělili s vesnicí. Bylo mnoho krádeží. Ale řekli jsme si v tom zármutku: »Jestliže se neurodilo u nás, urodilo se jinde. Ó, my máme zahrad, že ani o všech nevíme.« A opravdu. Tyto neznámé zahrady na pokyn Boží daly nám okusiti ze svých plodů. Obdrželi jsme dobrá jablka z několika míst.

Vojtěch v Praze. To byla veliká událost, zaměstnávající mysl všech nás, když tento náš hoch, chromý, cestoval do Prahy k prohlídce do sanatoria v Podolí k profesoru Jedličkovi. Ač se tento vyjádřil, že je při něm všecka pomoc marná, že nikdy choditi nebude, nelitovali jsme té cesty, neboť Vojtěch viděl Prahu, všemu se nesmírně divil, jeho obzor se tím značně rozšířil. To vidíme, když o tomto výletě vypravuje.

RIJEN.

Devět roků ve Chvalech. V tichosti jsme si památku tu oslavili. Ze v těchto dobách

přetěžkých jsme dosud neměli hlad, že vůbec existujeme, to je všechno Boží milost. Ze srdce jsme zpívali píseň: »Jemu, Jemu, Jemu nejvyš, necht' všechno zní chválami!«

*

Zkušenost jsem učinila v těchto dnech s Bohem, modlitby vyslýchajícím. Ježto z Černošic i z Bolevce psali o nutných potřebách, jimž jsme i my zde přizvukovali a při tom naše pokladna neobsahovala ani haléře, vzdychla jsem s pohledem k nebi: »Ó, by se v mé dlani objevilo 1000 korun.« A do tří dnů jsem je v dlani měla. Co říci k tomu? Jedině se žalmistou: *»Miluji Hospodina, protože vyslýchá hlas můj a pokorné modlitby mé.«* Zalm 116.

Ještě nejsme těžcí našemu nebeskému Otci a věříme, že nebudeme. Počet dětí nám svěřených dostoupil čísla 50. Je to mnoho v dnešním suchopáru, ale není to přespříliš pro Pána. On si nás i v tomto množství přechová.

LISTOPAD.

Co stála fůra uhlí? Nic méně než 500 K a jsme vděční, že při tom nedostatku jsme ho vůbec dostali. Tu jest opravdu teplo v místnosti luxusem.

Podle zákonů nebeské říše učinili jsme letos, tak jako loni. V září podána žádost o převoz brambor, několikrátě námi urgována, ale příznivého vyřízení dočkatí se nemůžeme. Protože jest se co obávati mrazů, nemohli jsme déle čekati. Vždy jsme úředních nařízení šetřili, ale zde jsme viděli, že podle zemských zákonů bychom zůstali po celou zimu bez brambor. A tak u víře v pomoc Otce sirotků, sdělili jsme svou těžkost panu přednostovi na stanici, který nám vyšel vstříc ujištěním, že nám zde žádných překážek činiti nebudou. Podle jeho rady podařilo se nám ono množství brambor převéztí dráhou po částkách. — Pomohli nám v tom dělníci ze Chval, pracující na dráze, ochotní, neboť jsme slíbili jim odměnu v bramborách. A tak pytel za pytle byl převezen, ačkoliv všecka nařízení zněla velice přísně. Co však zmůže nižší zemská vrchnost, jestliže přijde rozkaz od nejvyšší, nebeské vrchnosti? Bůh, Otec sirotků, se v těch končinách o brambory pro ně postaral a postaral se také o jejich převoz. Dostavují se mrazy, ale my máme brambory šťastně svezeny a dobře opatřeny. A tu nám konečně přišlo vyrozumění od Válečného obilního úřadu v Praze, v němž nám oznamují, že se nám převoz dotyčných brambor — *nepovoluje*.

Zed' zaplacena. Tím naše vydání dostoupilo tento měsíc ve třech našich rodinách na 3344 korun, ale do haléře jsme všecko zaplatili. Není-li to div Boží milosti?

PROSINEC.

Neskromné přání, totiž fůru dříví přáli si naši milí v Bolevci. Koupiti? Nikoliv. Obdržeti darem. Ó, té nemožnosti! Bude to přání splněno? »Pochybujeme,« volalo vše lidské a zemské kolkolem. Ale víra vzhlédla vzhůru a potkala se s Božím milosrdenstvím. Uhlí i dříví patří k chlebu vezdejšímu a »vít' zajisté Otec váš nebeský, že toho všeho potřebuj ete« — řekl Pán Ježíš. — A tak v to jedno půldne zastavila před sirotčincem fůra naplněná až do vrchu a dříví i dovoz, vše bylo zdarma.

Maličkost, která však dnes jest velikou vzácností. Mezi dary nás také došlo trochu *čočky*. Tato potravina v době míru velkou cenu neměla, ale dnes — jděme, hledejme, kupujme, jestli se nám to podaří. Maličkost, ale i ta nám svědčí o Boží velikosti.

Vánoce jsme mohli dětem ve všech třech rodinách sladce vystrojiti, neboť co k tomu bylo potřebí, všecko jsme obdrželi.

— I rok jsme ukončili požehnaně s vědomím, že Pán Ježíš jakožto Alfa i Omega jest koncem všech věcí zlých a začátkem dobrých, krásných. Od srdce jsme si zazpívali: »Tys přišel, Přítel vlídný, bys pozbavil mne pout, mne, jenž jsem kleslý, bídný, chceš v slávu vyzdvihnout.«

**Blahoslavený lid, kterýž zná
zvuk tvůj; tiť,
Hospodine, v světle
obličeje tvého choditi budou.
Žalm 89, 16.**

1918

LEDEN.

Valná hromada na Žižkově byla čteně navštívena. V minulém roce se kruh našich přátel velice rozšířil, takže již nejsme neznámí. Mezi jiným byl také učiněn návrh, aby náš spolek vzhledem ke vzrůstající se nemravnosti mezi lidstvem vyvinul činnost k záchraně těch, kdož jsou spoutáni hříchem nečistoty. Návrh byl přijat se zájmem.

*

Ošumělost se začíná silně jeviti dnes při lidech v oděvu, v příbytku i v charakteru. My se tomu všemu vší mocí bráníme. Připomínáme si, že jsme děti královské. Ošumělost v zevnějšku dá se omluviti válečnými poměry, ale ošumělost v charakteru jest neomluvitelná.

Střecha nad hlavou se nám boří. Následkem velikých větrů spadlo a rozbilo se nám mnoho tašek a není, kdo by nám to spravil. Dnes pracují lidé jen za aprovi-

saci a tou my platiti nemůžeme. Utěšujeme se, že i v tomto zakusíme pomoc Boží.

*

O ženě krále Asvera jsem přednášela v prosinci minulého roku v »Ustředním spolku českých žen« v Praze. Ježto vážný obsah, dotýkající se dnešní doby, nalezl vřelého ohlasu mezi posluchačstvem, byla vyslovena touha, prý »hlásati tyto zvěsti po střeách«, totiž co možno v šíř i v dál. Tak jsme přednášku vydali tiskem.

*

Krok kupředu učinili jsme tím, že jsme ve Chvalech v obci pronajali dvě místnosti, ježto máme nedostatek místa a přihlášek o přijetí dětí mnoho.

ÚNOR.

Smutné zprávy dostáváme z Černošic ohledně jednoho dítěte, v němž působí něco zločinného. Nejsme polepšovnou a takový zlý příklad má vliv na druhé děti. S bolestí se odhodláváme k tomu, dáti toto dítě od nás pryč.

*

Zmenšená dávka mouky i mléka jest velmi citelná. Ale náš milý Bůh, který nedostatek vždy nějak doplní, ponukl naše

přátele ke královskému daru, takže jsme v těchto dnech zaš obdrželi půl vykrmeného vepře a velmi jsme vděčni za omastek.

*

»**Odbor národní očisty**« byl uveden v život. Je to uskutečnění návrhu, učiněného při valné hromadě. Proti démonu ne-mravnosti usneseno bojovati pod vůdcovstvím Boha duchovními zbraněmi, v plné víře ve vítězství Pána Ježíše, jenž na to jest zjeven, aby kazil skutky ďáblovy.

BŘEZEN.

Dvě děti mohli jsme přijmouti. Blaží to, že v těchto trudných dobách vždy ještě můžeme poskytnouti někomu opuštěnému domov.

*

Sloužiti stolům a při tom modlitby a slova pílén býti — ó, rozumím těm prvotním služebníkům Božím, že to rozdělili. Mohli rozděliti, majíce k dispozici hned 7 mužů dobropověstných, plných Ducha svatého. Ale dnes —. Ač se toto dvě těžko spojuje, já to musím spojovati a prositi denně o sílu, neboť často zemdlívám.

»**Viděl jsi již beránka?**« »
Kterého? « »Toho, který o velikonocích
stojí na stole.«

»Neviděl.« A tu zpravidla po této odpovědi ozve se hlahol dětských hlasů, dokazujících, kolikrát již toho beránka viděli, dvakrát, třikrát i vícekrát — podle toho, jak kdo z nich jest u nás dlouho. A pak všem nováčkům, kteří s námi ještě nezažili velikonoce, malují tu dobu takovými barvami, že jest bezmála tolik těšení se na velikonoce jako na vánoce. Však jest v ten den všecko mimořádné: To ranní přivstání si dospělých, aby probuditi mohli děti zpíváním písně: »Vstalt' jest Kristus, vstalt' jest právě, aj, hle prázdny hrob« — to, že v ten den se pozdravujeme tím krásným ruským zvykem: »Vstalt' jest Kristus!« »Vpravdě že vstal«, a že je-li možno, ještě před snídaní seběhneme všichni do zahrady pohleděti, jak v přírodě se vše raduje, že Pán Ježíš vstal, to všecko má pro děti, které milují změny, plno zajímavostí. — A potom ten beránek, který jen jedenkrát v roce a to na Boží hod velikonoční stojí při obědě na stole. Je pěkný v té bělounké své vlně, ale co ho činí neobyčejně cenným a žádostivým v očích dětí, jest to, že uvnitř jest dutý a naplněný cukrátky. K těm cukrátkám jest přístup jen, když beránkovi oddělíme hlavu od těla. Však to znamená smrt. A to je, co dětem názorně vysvětlujeme: Jemu, tomu Beránkovi Božímu bolest a smrt, ale právě tou smrtí nám vzešla sladkost života.

DUBEN.

Bez chleba jsme, ale nikoliv bez milosti. A protože v milosti u Boha i u lidí, tak se vždy něčeho najíme. Je to vůbec div Boží lásky, opětuující se nyní den ze dne a my oslavujeme Jeho jméno.

Lhář na stěně. Přišel k nám jistý pán. Bystrým okem pozoroval všude všecko, zažertoval s dětmi, zdálo se, že je spokojen, ale při odchodu znenadání pravil: »Divím se velmi, že ve vaší rodině trpíte *lháře*.« Pohlédli jsme na něho s údivem. A on poukázal na stěnu, na hodiny, které ukazovaly chybně čas. Poděkovali jsme za upozornění a netrpíme od té doby hodin, které lhou. — Ne tak snadně lze docílití pravdivosti u některých dětí. Zdá se, že nynější pokolení žije v přesvědčení, že lež ničím závažným není. O, kéž Kristus, ta pravda věčná, pronikne nás, aby každá lež musila zaniknouti.

František, ne ten z Assisi, jehož si zde rádi připomínáme, ale malý František, ubožáček, ode všech opuštěn, postrkován, až strčen domovské obci, byl nyní přidělen nám. A cítí se tu jako v nebi.

Narozeniny jsou jedním ze světlých bodů v životě našich dětí. Hledíme ten den každému oslaviti. V den narozenin sedí při večeři ono dítě na čestném místě, večeře podle možnosti má sváteční příchuť, oslavenec si smí voliti píseň, kterou mu zazpíváme, v modlitbě připomínáme před trůnem milosti zvláště jeho jméno a potom jest ještě od nás a i od ostatních dětí zvláště obdarován. Což divu, že tu bývá těšení dlouho před tím a některé dítě dny i hodiny počítá, kdy ten slastný okamžik přijde. Důležité jsou narozeniny pěti, šesti, desíti, dvanácti a čtrnáctileté. Proč? Při *pětiletých* narozeninách připomínáme, že za rok nastane již školní povinnost a tu je potřebí, aby dítě co možno samostatně si počínalo při strojení, mytí a aby již nemusilo se mu připomínati: »Kde máš kapesník? Utři si nos!« Při *šestiletých* narozeninách jest důležitý počátek školního běhu, při *desítiletých* to, že si má již metla odpočinouti, že má od desíti let výše jíti vše hladce na pouhý pohled neb slovo, při *dvanáctiletých* vzpomínáme, kterak Pán Ježíš ve dvanácti letech byl již ve věcech Otce nebeského a toužíme, ó, by každé naše dítě od té chvíle šlo již ruku v ruce s Ním, tím velikým Přítelem a s Ním prodělávalo dobu, do níž vchází, dobu v životě člověka »bouřlivou«. Při *čtrnáctiletých* narozeninách jest nejen konec školního roku, ale často i konec pobytu u nás.

Propouštíme je v širošíř svět, kde jen milost Boží může je v dobrém udržeti a zachovati.

KVETEN.

Sucho hrozí zničiti všecko na zahradě. Je smutné podívání na tu vyprahlost, kterou nemůže umenšiti lidské úsilí. Vidíme, jakou cenu má ta Boží vláha.

Nesmírnou cenu musíme platiti v Černošicích za mléko, jestliže chceme, aby se dětem přec něčeho výživnějšího dostalo. Přemýšlíme, nebylo-li by - lépe přestěhovati tu rodinu sem z toho ohledu, že tam i v době míru drahota panovala, protože jest to výletní místo.

Čeští hoši, tak zní podpis dopisu, který jsem v těchto dnech obdržela pošní poštou z Piavy. Někdo v ta místa poslal onu tištěnou přednášku »O ženě krále Asvera«, kdež jsem mluvila proti vzrůstající se nečistotě v našem národě a poukazovala na jedinou pomoc v Pánu Ježíši Kristu. Musilo se to slovo těchto vojáků dotknouti, musilo je to obviniti, neboť poslali onu přednášku zpět na mou adresu, plnou posměšných poznámek na okraji a přiložili

dopis takového obsahu, že nelze než vzdychnouti: *Ubozí čeští hoši.*

Nakažlivá nemoc zas nás stihla. Ježto jest toho i ve vesnici plno, nemůžeme tentokrát ani s opatrnou začítí. Snad je to správné i z toho důvodu, že jest takový nedostatek potravin, že by matky těm dětem ani nic k jídlu dátí nemohly a my bychom jim zde k obživě také nic dátí nemohli. Ó, by již byl konec té neblahé války!

ČERVEN.

Naše dívky nemůžeme si ponechávati do 16 let, jak jsme původně mysleli, ale musíme je hned po vyjití ze školy dávati do služby, aby bylo místo pro jiné. A také nám o to jde, aby ve věku, kdy toho nejvíc potřebují, se dostatečně najedly. Však vyhledati pravé místo, kde by i o duši bylo postaráno, není dnes lehkým úkolem. Vše to vyžaduje pomoc Boží, za kterou prosíme.

Kotel na prádlo, věc, kterou jsme již dávno potřebovali, konečně ve Chvalech máme, z čehož se velice radujeme. Jen na spravení té střechy vždy myslíme a po-těšuje nás vědomí, že i v Černošicích a

v Bolevci malí i velcí nám v této nesnazi v modlitbě pomáhají.

*

Jozef, onen hluchoněmý hoch, poslal z ústavu z Hradce Král. prosebný dopis, zdali by nemohl u nás pobýti o prázdninách. Jest nám ho líto, neboť ve válce se ztratila úplně stopa jeho rodičů v Rusku, nad čímž jest velmi smutný. Svolili jsme k jeho prosbě a tak již jest mezi námi.

ČERVENEC.

Do služby vypravili jsme tři děti. S jakou těžkostí tu výbavu shledáváme, lze si pomyslet. Ale mají dobrá místa a také snahu dobře sloužiti. Kéž obstojí! Bůh mějž je ve Své laskavé péči.

Pozvání k svačině od jedné dámy obdržely naše děti v Černošicích. Byla to vlastně pro ně hostina. Dobrých buchet i kávy měly do sytosti a ještě si směly natrhati plné kapsy ovoce. Vrátily se tak syté a výslužkou obdařené, že tím uhrazena byla večere toho dne a ještě i snídaně a oběd dne druhého. Bůh žehnej té dámě!

*

Jeden z úředníků Škodovy továrny v Plzni učinil sbírku mezi kolegy i děl-

Foto: Lubert.

Archiv: Křesťanská služba.

RODINA SIROTKŮ VE CHVALECH

nictvem a věnoval ten obnos odboru Českého srdce v Plzni s tou podmínkou, aby našemu sirotčinci v Bolevci vypomohli potravinami. Ač to bylo spojeno s velikými nesnázemi, přece jen výsledek byl ten, že naši milí tam obdrželi mouku a cukr. Buď Bohu i soucitným lidem chvála.

Na prázdniny, do rodin, které o to požádaly, poslali jsme některé naše děti, což jsme učinili mimořádně. Na jejich místo jsme přijali několik dětí z Prahy, které jsou na tom hůře než my. Tak žijeme v samých proměnách, ale v péči Toho, jenž se nemění.

*

Výlet do Chuchle byl uspořádán místo dětské slavnosti na Žižkově. Vypravili jsme se odtud s dětmi v důvěře, že se tam setkáme s černošickou rodinou, což se i stalo. Nevěděli jsme den před tím, co jen vezmeme s sebou k jídlu, ale než jsme se na cestu vydali, Pán se tak postaral, že jsme ještě i s černošickými se mohli rozdělit k jejich veliké radosti, neboť oni nic k jídlu neměli. Prý se ráno nasnídali a spíž mají úplně prázdnou. Ale však se Pán o večeri jistě postará. Nedali si překážeti ničím v radosti, kterou poskytl pobyt v lese. Bvl to krásny den, plny zpěvu a

společných her a veselého dětského hla-holu.

Odpoledne přišla k nám jedna známá sestra, zaměstnaná v Chuchli v nějaké službě, kde o kousek chleba nouze nebylo a pravila mi: »Kdybyste se neurazili, přinesla bych vám nastrádaný tvrdší chléb.« »My a urážet se?« odvětila jsem a dodala: »Jen, sestro, přineste a my vám za to srdečně poděkujeme.« Tedy přinesla plnou, napěchovanou tašku tvrdého chleba. Když jsme ho všechn přenechali černošičkým, zajásali nad tou Boží péčí o ně. Ponesou si domů večeri, díky, díky! A tak ten krásný den takto krásně skončil.

SRPEN.

Vozík. Pěkný, důkladný a jest náš, což nás velice oblažuje. Kéž jest v činnosti každý den, aby bylo vždy co přivážeti.

Výhodou naší rodiny v Bolevci jest to, že mohou zásilky pro ně býti posílány na adresu Českého srdce v Plzni. Přejeme jim, aby toto zařízení jim prospělo, aby zásilek přišlo hojně.

Hodinu po hodině jsme odvislí od Boží pomoci. Poušť — všude poušť. Jestli jsme v minulých letech důvěřovali Otci nebes-

kému měsíc po měsíci, týden po týdnu, den po dni, že nás přechová, v tomto roce naučili jsme se býti odvislými od Jeho péče a lásky hodinu po hodině.

Tašky na střechu již máme. Dostali jsme je bez aprovisace za cenu poměrně levnou a to v blízkosti, že nás ani dovoz nic nestál. Teď ještě dobrého pokrývače, ale i toho se dočkáme.

Ztracený šperk, nikoliv náš, ale jedné dámy v Černošicích, která ho pohřešila v lese a slíbila našim dětem odměnu, jestliže ho najdou. I hledaly, hledaly a šťastně našly. Odměnila je 100 K a pomoc tato přišla právě v čas, kdy nutně peníze potřebovali. Jak předivně všechno řídí ten náš Pán.

ZÁŘÍ.

Co nemohou jiní, můžeme my, ovšem s pohledem vzhůru. Josef, hluchoněmý hoch, dostal vyrozumění, aby již zpět do ústavu se nevracel. Příčina: Rodiče jsou nezvěstní, plat naň nedochází a není jisto, zdali v těchto poměrech ústav vůbec nezavrou. Toto hochu velmi rozrušilo. Ale upokojili jsme ho tvrzením, že věříme, že

se rodiče ohlásí a že do té doby může zůstat u nás.

*

Dvě věci v těchto dobách dělati nemůžeme a nechceme. Nechceme žebrati. To se nám zdá nedůstojné. Vždyť jsme děti Otce nebeského, děti královské. A nechceme potraviny přeláceti, protože nemůžeme. Jen vzhůru srdce! Bůh dosud žije a v paměti chová ty, kdož Mu důvěřují.

Výtka je nám činěna, že prý málo píšeme o tom, jak se máme a dokonce nic o tom, co bychom potřebovali. Mnohý prý by dal, ale ježto nestýskáme, domnívá se, že nepotřebujeme a pošle svůj dar jinam. Jistě, že všichni tito přátelé to dobře myslí, ale my jsme si jednou stoupli zásadně tak, že potřeby naše jedině Otci nebeskému předkládati budeme a z toho stanoviska se nedáme vyšinouti ani nátlakem této přetěžké doby. Nechceme býti těžcí lidem. Není nad dobrovolné dary. Na těch spočívá Boží požehnání.

Ze jsme se ujali toho malého Františka, přenechala nám jeho domovská obec dva metráky obilí. A aby tato Boží pomoc byla úplná, obdrželi jsme i mlecí výkaz a tak máme mouku. Díky Bohu!

ŘÍJEN.

Truchlivá doba, neboť ve všech třech našich rodinách rádi chřipka. Jen několik dětí zůstalo ušetřeno. V Černošicích anděl smrti mocí chtěl nám odvésti milou sestru M. Bachovu, ale z Boží veliké milosti zadržena byla ještě zpět. Jsme velmi vděční. Z Bolevce však jsme vypravili pohřeb. Naši sestru J. Herzánovou přijela navštívit její sestra, rozstonala se však a zemřela. Ježto jsme se nikdo tohoto nenadal, bylo nám velmi smutno. Z našich řad nikdo neodešel, díky Bohu!

Nedostatek paliva nám velmi ztěžuje ten denní život. Často není co vařit, ale také není čím uvařit. Ale jsou to zkoušky, kdež se musí osvědčiti naše víra.

Tisíc korun donesl listonoš v ten jeden den, právě když stíny hluboké se kladly na toto naše dílo. I bylo to takové Boží promluvení k nám, že jsme se uprostřed všeho soužení rozveselili a vzpružili.

Vojtěch zemřel, ten chromý hoch. Je tomu rok, kdy jsme ho odevzdali jeho matce a nyní ta zvěst, že odešel do nebes-

kého domova. Všechny naše děti to dojalo, ale hned se rozradovaly tou myšlenkou, že nyní již není mrzákem, že již chodí, po čemž zde na zemi marně toužil. Vzpomínáme na něj při zpěvu písně: »Kol trůnu Páně v nebesích, tisíce dítek dlí.«

Deset lei naší práce ve Chvalech a ani jsme si to jubileum oslaviti nemohli pro ty nemoce. Ale vzpomínali jsme, jaké to bylo tehdy a jaké je to dnes. Tehdy malá fůrka ze Žižkova odvážela náš začáteční nábytek do Chval, kdež byl rozestaven ve chvílce, neboť ho bylo málo. Dnes kdybychom se stěhovali z těch tří míst, potřebovali bychom bezmála nákladní vlak. Začali jsme se čtyřmi lůžky, na něž se nám ani peřin nedostávalo. Dnes můžeme umístiti téměř 70 osob a pro všechny máme peřiny. Začali jsme se čtyřmi dětmi, které byly otazníkem, zdali přec jen úsilí naše při nich nebude nadarmo. Ale dnes máme důkazy, že milost Boží i ze zbořenin může vzdělat užitečné členy lidské společnosti a dokonce i příslušníky Jeho království. Vzpomínáme i na číslice. První účet, který jsme platili, činil sumu: 11 korun, a mně to připadalo tak velikým vydáním, že jsem se dlouho s tím spřáteliti nemohla, ach, a nyní ty veliké položky k placení, s nimiž se spřáteliti musíme. Pamatuji se, že

příjem v prvním měsíci, kdy příspěvky začaly plynouti do Chval, obnášel 30 korun. A já jsem tehdy nemohla pro radost ani klidně dojetí na Žižkov, jak jsem se těšila na údiv bratra pokladníka nad tak velkým příjmem. Dnes při té drahotě, když nás sedá ke stolu téměř 70 osob, potřebujeme mnohem, mnohem více, jestliže se máme radovati. Ale štědrá ruka Boží vždy se otevřela podle naší potřeby a protož oslavujeme Ho, neboť jest dobrý, neboť na věky trvá milosrdenství Jeho.

Střecha spravena. Pokrývače z daleka, br. Hanzla z Bavorova poslal opravdu Pán Bůh sám. Když přijel, přivezl nám veliký pecen chleba a po svědomitém vyspravení střechy na dotaz ohledně účtu odvětil, že jest již vyrovnán a když jsme mu alespoň dalekou cestu hraditi chtěli, nepřijal, nýbrž dal ještě peněžní příspěvek nám. Necht' mu Pán odplatí a požehná!

Sladká neděle. Tak velmi nám chutnalo dnes slovo Boží, jako balsám chladilo a hojilo naše bolesti. Večer jsme zpřijemnilí dětem i tím, že každé dostalo lžičku medu a tak dobře nám bylo všem v stínu Skály věčné, kterou chceme vždy v pokoře srdce vzývati, ale nikdy po způsobu Mojžíše,

jednáním izraelského lidu roztrpčeného a unaveného — udeřiti.

*

Mír, ten dlouho očekávaný a nyní tak náhle zavládnuvší mír! Sláva, sláva, sláva! Vyvěsili jsme i náš prapor, třebaže jest malý, ale zato jest na něm vyšito vzácné slovo: *Láska*. Ó, rozlejš se v srdcích našich i v srdcích všech v národě našem, ty Boží Lásko!

LISTOPAD.

Slavnost, jakožto výraz radosti nad koncem války uspořádali jsme si. Ani nedovédeme se hned do té svobody vpraviti. Radujeme se, že Komenský tu stojí jako prorok, že Hus může nyní naší mládeži býti podáván v pravdě. A že tato svoboda jest zároveň i široce otevřenými dveřmi k zvěstování evangelia slovem i písmem, to nás uvádí v nadšení. Avšak stihla nás tato veliká doba připravenými, sloužit a opravdu posloužit světu k uchopení se i také té na Golgotě vydobyté svobody od hřícha?

Náš časopis miníme příštím rokem rozšířiti, ježto chceme tam uveřejňovati proslovy konané ve schůzích »Národní očisty«. Těšíme se, že »Pozdrav ze Chval« byl v době válečné mnohemu čtenáři opravdu

vřelým pozdravem, takovým přátelským stisknutím ruky, pobídkou: »*Jen dál, zmužile dál.*« Necht' koná věrně i nadále své poslání.

Snaha naše, abychom pro zimu ve všech třech rodinách byli opatřeni bramborami, potkala se tentokráte s neúspěchem. Ve Čhvalech máme a v Bolevci poněkud, ale Černošice jako vždy jsou na tom nejhůře. Avšak co není, může ještě býti. Pán, který slavně nám pomáhal v době válečné, pomůže i nyní.

*

Chatrným materiálem k stavbě řádných charakterů jsou někteří z našich svěřenců. Příčinou bývá dědictví všemožného zla, které si přinesli na svět. Hříchy rodičů, ó, jak jsou patrné v dětech! Jela jsem ve vlaku přeplněném, nucena seděti ve společnosti několika inteligentně vyhlížejících mužů, kteří se však vespolek bavili tuze neinteligentně. Prý je to nutná potřeba, patří to k životu, aby se mládí tím jistým způsobem hodně vybouřilo. » Pánové,« řekla jsem, »vy byste měli viděti následky těch hříchů jako je vidím já denně na dětech, to by vás přešlo takovéto lehkomyšlné nazírání na život.« Ubohé, schátralé dětské duše, ubohá živořící dětská těla. — Bud' dík Boží milosti, jestliže se vkládá v tyto

těžkosti, aby činil nové všecko, aby snímal hřích.

PROSINEC.

Tu radost kdo popíše, když se na našem prahu objevila matka hluchoněmého Jozefa. Díky Bohu! Přišli v Rusku o majetek, ale nepřišli o životy. Bude nám teskno po chlapci, který měl velmi vyvinutý smysl pro pravdu a čistotu.

Děšť Boží milosti vyprošujeme nyní pro naše shromáždění v Počernicích, které jest velice čteně navštěvováno. I do naší Besídky se děti hrnou. Kéž malí i dospělí přijmou svobodu od hřicha, nabízenou Synem Božím.

*

Vagón uhlí učinil konec našemu nedostatku paliva. Děkujeme Bohu za tuto hojnost, ale děkujeme Mu také za lekci, kterou nás pocvičil. On, jakožto vzorný hospodář, učí nás šetřiti. Pozorujeme, že dá určité množství potravin, paliva, šatstva, peněz, vůbec chleba vezdejšího na *určitý* čas. V nebeské úřadovně jest přesně poznamenáno, do které doby máme s tou jistou věcí *vydržeti*. Jestli však naší nerozšafnosti to spotřebujeme dřív, tak si potom na další příděl počkáme. Snažíme se,

aby tuto pravdu všichni u nás,
dospělí i děti, pochopili a se vším
šetřili.

Vánoce jsme měli sladké, tím sladší,
že jsme je prožili v době míru a že
konečně naše děti ozdravěly.
Halelujah!

Poslední **večer** v roce jsme si
připomínali, že ten rok za námi byl
nejtěžším rokem, který jsme prožili. Ze
to byla ustavičná válka uprostřed války.
Zápas s epidemickými chorobami, zápas
s ošumělostí vzrůstající se v prádle i v
oděvu, zápas udržeti se vzdor
nepochopení na naší zásadě: nežebrati,
nebýti nikomu na obtíž. A to svážení
aprovisace pro tolik žaludků, většinou na
našich bedrách, nebylo maličností. Ale
díky Bohu! Přenesl nás na ramenech
Své lásky přes všechny hory, údolí i
úskalí a ponese věrně dál —

**Rodina rodině
vychvalovati
bude skutky tvé, a
předivnou
moc tvou zvěstovati.**
Zalm 145, 4.

Končiti rok s dluhem? Nikterak se nám to nesrovnávalo, neboť po celou dobu našeho trvání vždy jsme při naší valné hromadě oznamovali radostně, že vše jest uhrazeno. Ale tentokrát jsme opravdu zažili tvrdou zkoušku víry. Blížil se konec roku a nám chyběly ještě 3 tisíce korun k zaplacení účtů. Prosili jsme a dluh se v několika dnech zmenšil o 1000 korun. Já jsem si připravovala poznámky k tomu, o čem jsem chtěla hovořiti při valné hromadě a s pohledem víry vzhůru jsem napsala větu: »A tak i tento rok končíme bez dluhů« — Byl to krok víry do tmy, neboť když jsem to psala, chybělo nám ještě 2 tisíce korun. — Ale nebyli jsme zahanbeni. Během posledního týdne došlo 1000 korun, a zbývajících 1000 korun bylo mi vloženo do ruky 2 minuty před započetím valné hromady, takže jsem pravdivě a ovšem velmi radostně mohla oznamovati, že i tento rok končíme bez dluhů. Ó, jak veliký a dobrý jest Pán! Plná jest země slávy Jeho!

Pozdrav ze Chval, náš milý časopis, konající dobrou službu, vyšel nyní v rozšířeném formátu a věříme, že svou pouť nastupuje s požehnáním. Kéž je každé číslo pozdravem s nebe.

Sníh a děti, to znamená radost. Máme sánky, které jsou v pilném užívání. Snažíme se rozuměti dobře, co potřebují ke zdraví duše i těla našich svěřenců.

ÚNOR.

Jak možno odolati? Umiňujeme si, že již nikoho v této době nepřijmeme, neboť se velice tísníme. Ale došla nás tato prosba: »Obracíme se k vám, jedná se o tři děti. Nebudou-li ihned z poměrů, kde jsou, vzaty, zahynou. Dvě z nich, děvčátko a hošík, bledé, podvýživou zmořené, v nezdravém bytě, ve dne v noci při matce umírající na souchotiny — třetí, malý hoch, velmi zanedbaný, matka žebrácká, ještě i jiným poběhlíkům na žebrání ho půjčuje ----- Jak možno odolat? Jak možno nepodat ruky k pomoci, i když to znamená tísniti se ještě více?

*

Za vzor jest v těchto dobách dávana naše práce při sirotcích. Prý dovedeme z mála mnoho poříditi. I přicházejí k nám

zvláštního druhu návštěvy, lidé, kteří mají v úmyslu něco podobného pro dobro sirotků zařídit. Chtějí na nás informace o všem, i také o vaření. — Ano, z mála mnoho, ale to jest vlivem Božího požehnání. Kéž v nás i kolem nás všechno odpovídá té pověsti, kterou máme mezi lidmi, aby při jdouce, nebyli zklamáni.

BŘEZEN.

Kolkování peněz stihlo i nás, ač jsme s tím byli brzo hotovi. Vlivem tohoto nařízení dostali jsme dary v naturalích, které by jinak nebyly došly na naši adresu. Tak nám všechno slouží k dobrému.

*

Spolek pro vzdělání srdce utvořily naše děti mezi sebou. Každý týden mají schůzku spojenou s proslovy. Je to zajímavé. Snaží se prospívat v ctnostech. Zatím ještě nevidíme patrné výsledky, jedině to dobré, že zaměstnávajíce se těmito chvalitebnými věcmi, nemají místo a čas pro věci nechvalitebné.

Od přátel z Libice a okolí jsme obdrželi dar velice cenný, totiž 100 kg mouky. Bůh jim všem odplatí!

Páně jest země. Věříme tomu a odhodláváme se získati pole sousedící s naší zahradou. Dosáhnouti toho za staré vlády byla nemožnost, ale i nyní je to nesnadné. Jestliže však náš Pán to má ve svých plánech, abychom na tu stranu stany rozšířili, tak již je to před ním hotovou věcí. Sestavujeme žádost k ministerstvu sociální péče, ale ježto hlavním činitelem jest Bůh, prosíme Jej o příznivý výsledek.

DUBEN.

Čtyři metráky potravin obdrželi v Bolevci. Sdílíme s nimi radost a v díkůčinění pomáháme jim zde i v Černošicích.

Dvojčátka jsme přijali, bratříčka se sestříčkou. Maličké, osiřelé děti, jimž otec zemřel a matka musí jíti za výdělkem. Tak bohatneme, neboť s počtem našich dětí se blížíme k číslu 70.

*

Stěhování na obzoru. Ujasňuje se nám, že máme přesídliti z Černošic. Jednak pro drahotu, tam vždy panující, jednak, že majitelé chtějí onen příbytek použiti k jinému účelu. Jen čekáme a předkládáme Otcí nebeskému tu věc nesnadnou, ježto nevíme, kam se přestěhovati?

Zase pytel mouky a to prostřednictvím Červeného kříže. Přijali jsme ten dar pochvalující si, že takováto pomoc onoho záchranného spolku našemu zdraví velmi prospívá a srdečně jsme za to poděkovali.

KVETEN.

Krásné auto objevilo se u našich vrat, což vyvolalo domněnku ve vesnici, že pan president nás přijel navštívit. Nikoliv on, ale tři francouzské dámy s tlumočnicí přijely, aby si prohlédly naši práci. Návštěva dopadla ve prospěch našich dětí, neboť slíbily, že jim pošlou čokoládu.

Mateřský **dům** toužíme mít, kde by chom mohli vychovávat síly pro službu mezi dětmi. Cítíme této veliké potřeby nedostatek. Ne každý se hodí. Láska musí naplňovat srdce a moudrost i trpělivost nesmí chybět a ochota tu musí býti ke každé práci. Potřebujeme duše, které by rozuměly, že vydati se v službu Pána Ježíše znamená sebeobětování a nikoliv sebedobování.

Slib splněn. To bylo jáso, když přišla zásilka čokolády od těch francouzských dám. Takto se sladce zapsaly do srdcí na-

Foto: Lubert.

Archiv: Křesťanská služba.

RODINA SIROTKŮ V HORNÍCH ČERNOŠICÍCH.

šich dětí a my jsme rádi, kdykoliv jim dospělí lidé dodrží slovo.

Posluchačky ze školy pro sociální péči v hojném počtu v průvodu si. dr. Berkov-cové nás navštívily. Klady některé otázky. Také: »Čeho je potřebí hlavně, aby sociální pracovnice při zanedbaných dětech působila úspěšně?« Odpověděla jsem: Hlavně lásku, protože dítě bez lásky prospívati nemůže. A protože jsou to děti cizí, k nimž nás nepoutá přirozená láska mateřská, musí tento nedostatek býti nahrazen láskou Boží. Láska Boží skutkem projevovaná, to je to hlavní.« — Nevím, jak dalece jsem byla pochopena v tomto názoru, ale při odchodu pravila mi jedna z těch slečen: »Až proděláme naši školu, to abychom vstoupily ještě do nějaké školy, kde by bylo možno získati onu Boží lásku v srdce.«

ČERVEN.

Slabomyslných dětí počet se nám množí, ačkoliv se snažíme přijímati pouze děti duševně zdravé. Však i když dobré, lékařské vysvědčení přinesou, neznamená to, že by tu byla vždy zdravá mysl. Teprve častým pozorováním objevují se ty různé odchylky. Činíme zkušenost, že jeví-li se u dítěte slabomyslnost v míře větší, má

to neblahý vliv i na zdravé děti, jestliže jsou mladší nežli to dítě slabomyslné. Proto hledáme východisko, jak to učiniti, abychom tyto ubohé děti mohli ošetřovati odděleně.

Dva výlety dopřáli jsme našim dětem. Podnikly je na pozvání do dvou obcí u Říčan, kdež mohly sloužiti písněmi, básněmi a takovou milost zakusily u lidí, že na to ustavičně vzpomínají, jak se dobře měly, co vše k snědku dostaly a jak je potom jeden sedlák ještě na půl cesty vyvezl povozem. Bůh žehnej všem těm milým lidem za jejich zájem o sirotky!

Z tajů dětské duše. Přijali jsme chlapce na několik měsíců, abychom pomohli matce v jisté tísní. Předcházela ho pověst zlá a věru odůvodněná. Sotva přišel, bylo ihned znáti nepokoj v celé rodině. Později pod vlivem slova Božího zkrátí, ale ve škole byl neposedným až do konce. Zvláštní úkaz při jeho nezbednosti jevil se v tom, že při čtení a výkladu Bible napjatě poslouchal a jeho účast při nedělní Besídce byla vždy vzorná. Nejednou se při tom i rozplakal. Pak v tu jednu chvíli, když naše sestra, která nejvíce s ním těžkosti zakoušela, onemocněla, objevil se v jejím pokojíku citron s cedulkou, na

níž bylo toto vysvětlení: »To, co ráda jí, z lásky jí posílá její nehodný hoch.« — Dnes již není u nás. Matka si ho odvezla. Odcházel jaksi nerad. A my vzpomínáme na to dítě, a tak rádi bychom rozuměli všem těm záchvěvům dětské duše.

ČERVENEC.

Z Ameriky obdrželi jsme od milých přátel veliký dar, totiž 4000 korun. Mohli jsme, díky Bohu, zas všechny účty zapraviti tak, abychom nikomu nic nedluhovali než lásku.

*

Jiřinka, takové pěkné jméno, ale děvčátko, jemuž náleží, jest ubohé. Byla nám dána s poznámkou, že jest velmi rozpustilá, ale poznali jsme, že jest to vlastně dítě epileptické, mající záchvaty. Zdá se, že v našich okolnostech jest toto úkol nad naše síly.

*

Vzácné zboží, záležející ve spodním prádle, bylo nám dodáno. Bylo totiž zrekvirováno a majitel se přičinil o to, aby se dostalo nám. Jak jsme vděčni Pánu, že zná naše potřeby a v pravý čas nás opatřuje.

»**Odpust'**« jest slůvko, které se tuze nesnadně vyslovuje. Příčina vězí v tom, že

srdce lidské je pyšné a domýšlivé a přiznání viny jest vždy něco zahanbujícího. Mnozí, než by řekli: »Odpusť«, raději nesou tíhu viny. Ale lítost, hněv, hořkost v srdci toho, jemuž bylo ublíženo, nelze rozptýliti jinak, než slovem: »Odpusť«, je-li vysloveno pokorně a co možno hned. — Dáme si často všemožnou práci, abychom naučili děti správnému vyslovení některé hlásky, zvláště toho tvrdého »r«. Však neméně pozornosti a péle vyžaduje naučení je správně, t. j. včas vysloviti to těžké slovo: »Odpusť«. Tím jim učiníme pospolitý život radostnější.

Dědictví připadlo nám odchodem jedné sestry. Odešla do nebeské vlasti a odkázala nám celou svou domácnost. Tak jsme obohaceni o nábytek, nádobí, šatstvo i prádlo. Zvláště z povlaků na peřiny se těšíme. Ale cítíme, že jestli milost Boží potřebujeme v nedostatku, tím více ji potřebujeme, máme-li něčeho hojnost.

Rychlovlak zastavil k vůli nám, což stojí za poznamenání. Vezla jsem na Moravu sirotka Jeníčka a ač jsme velmi ráno přišli na zastávku v Dol. Počernicích, přec bylo již pozdě. Není dost přesnosti v této době na dráze a tak vlak, kterým jsme jedině mohli dospěti na místo, byl pryč.

Ježto druhý den byla neděle a já jsem v Jasence měla sloužiti slovem Božím, bylo mi úzko, neboť zmeškáním vlaku ani jediné jiskřičky naděje nebylo, že bych tam dostihnouti mohla včas. V této chvíli trapných myšlenek vzpomněla jsem, že nejlépe jest *proměnit* myšlenky v modlitby a tak jsem v duši začala volati k Pánu a předkládati mu tu beznadějnou situaci.

Vtom zazněl signál. Ptala jsem se hlídače, co to je za vlak, který pojede a on mi odvětil, že to je rychlík, který nezastaví až v České Třebové. Však již hučel od Prahy. A tu se stalo něco, co bylo opravdu divem. Onen rychlík, nezastavující nikde, zastavil pojednou v Dol. Počernicích na zastávce u boudy. Použila jsem toho okamžiku a vskočila rychle s chlapcem a zavazadly dovnitř. Průvodčí se nalézali na druhé straně — nezpozorovali mne a lidé ve vlaku ochotně mi pomohli dovnitř. Sotva se tak stalo, dal se vlak do pohybu a ujížděl kupředu velikou rychlostí, takže vlak, námi zmeškaný, dávno předhonił.

Nesnáz s průvodčím, ano i s revisorem pro to byla, ale když jsem upřímně a pravdivě všechno vysvětlila, dobře to dopadlo, A tak jsme šťastně dostihli včas na místo. A aby ten div Boží péče a lásky byl dokonalý, tak na nádraží v České Třebové, kdež jsme přisedali, jedna dáma sirotka.

chlapce, kterého jsem vezla, obdarovala obnosem peněz, který úplně uhradil to, co jsme zaplatili za jízdu rychlíkem. O, je to nezasloužená milost, že smíme být dětmi Boha, Jenž ve věcech těla i duše má péči o nás.

SRPEN.

Smích je předností člověka. Zvíře se nesměje. Jestli papoušek neb hrdlička napodobí smích, však jim to nejde od srdce. Srdečně zasmáti se může jen člověk, zvíře nikoliv. A proto, kdy přestává smích? Když se člověk připodobní k zvířeti, když jedná jako zvíře. Toto jsme si povídali v nedělní Besídce s připomenutím, že jestliže prázdniny zde u nás mají býti dobou utěšenou, nesmí naše děti v ničem jednati jako zvěř.

Nechceme zde slyšeti žádný *štěkot*. I což pak člověk štěká? Ano. Když se dva dají do hádky, pak ta prudká slova vyzní jako štěkot psů. Nechceme tu slyšeti žádné *hudrování*, kterým čepejíci se krocan oznamuje, že cosi červeného mihlo se kolem. Toužíme míti děti, které v lásce a tichosti snesou i nepříjemnou věc. Nechceme tu míti *koně divoké*, kteří lítají sem tam a kopou, neohlížejíce se na nic. Pak šatstvo a nádobí i nábytek cítí tu divokost a při té škodě přechází smích. Nechceme tu míti ani *prasátka*, jimž čistota nečistota, pořádek nepořádek, vše jedno. Nechceme tu míti žádné *kozy*, mlsné a vybíravé

v jídle, nechceme míti ani *straky*, před nimiž by všude všecko musilo býti pečlivě zavíráno, nechceme míti *želvy*, odměřující každý rychlejší pohyb a zvláště nechceme tu míti *hyeny* milující temnotu noční, obírající se zapáchajícími zdechlinami, to jest děti nečistých myšlenek, nečistých skutků, zalézajících do ústraní, které nikdy v oči přímo pohleděti nemohou.

Ano, přechází smích, veselí, jestliže člověk sestoupí na stupeň kteréhokoliv zvířete. Proto zůstaňme lidmi, hledme vzhůru, aby v nás den ode dne patrnější byl obraz Boží a radost naše nechť pramení z toho vědomí, že jsme dítky Boží a On Otec náš.

Sirotkové z okresu. Došly opět dvě přihlášky. Ač nemáme místo, snažíme se sloužit zvláště našemu nejbližšímu okolí, takže nyní téměř ze všech obcí okolních máme zde děti.

*

Fotografie všech tří našich rodin sirotků chceme poříditi. Bude to spojeno s těžkostmi, ale překonáme je. Myslíme při tom na naše vzdálené příznivce, kterým není možno nás navštívit, zvláště na přátele v Americe, kteří poslali nám příspěvky, nemajíce ani jistotu, zdali žijeme. Chceme jim takto ukázat, jak v těch válečných trampotách, nesení na Božích lok-

těch, při nedostatku potravin den ze dne z ruky Jeho živení jako to ptactvo nebeské a při veliké drahotě látek a obuvi přece Jím odívání jako kvítí polní, jsme tu dodnes.

Ujídají srdce velké děti, kdežto malé ujídají chléb, říká se. Ach, ta těžkost s těmi, které dáváme do služby a do učení. Ne každé z nich osvědčí se. Při některých, jimž náklonnost k zlému vešla v krev dědictvím po rodičích, je to vždy otázka, zdali se vůbec osvědčí? A nynější vliv světa, pohrdající skromností a tichou, poctivou prací, to je tuze zhoubný vliv. Ale nejsme bez naděje ani při dítěti, kde se zdá všechno marné. Věříme v naději proti vší naději, jako věřil Abraham.

ZÁŘÍ.

Děti na zotavenou se o prázdninách mezi námi opravdu zotavily. Mohli jsme je odevzdati rodičům a spolu s nimi po děkovati Bohu, že žádné zde k úrazu nepřišlo.

Černý kašel byl k nám zavlečen. Pozorujeme, že vystřídá všechny naše malé děti a to je nemoc velice nepříjemná. Co však dělati, než odíti se v trpělivost a hledati posilu i pomoc u nebeského Lékaře.

Československá péče o děti obmyslela nás dobrými věcmi. Dostali jsme mouku, fazole, slaninu a rybí tuk. Necht' Pán požehná těm dobrodincům v Americe, kteří takovýmto způsobem pamatují na naši republiku.

*

Na učitelském ústavě octla se jedna z našich chovanek. Máme z ní radost. Pronikla ze tmy k světlu, jde za tím nebeským cílem. Kéž vytrvá!

*

Za vyučenou dostal tento měsíc náš chovanec, pro kterého jsme vždy měli pojmenování: *dítě bolesti*. Ale díky Boží pomoci přece se vyučil, takže si nyní chléb vydělati dovede. Ještě toužíme, aby jeho duše zachutnala chléb života, Pána Ježíše Krista.

ŘÍJEN.

Podařilo se nám v Bolevci přibrati v domě dvě místnosti a ve Chvalech, kromě dvou již loni pronajatých, ještě nyní místnost jednu. Je to ovšem spojeno s jistým nepohodlím, ale za to můžeme umístiti o hlouček dětí více. Snad se dočkáme té zlaté doby, kdy budeme moci žítí všichni pod jednou střechou.

Kuchařky z několika rodin v Černoši-cích uspořádaly si zábavu a výtěžek věnovaly našim sirotkům. Ač nesouhlasíme s tímto způsobem dobročinnosti, nemohli jsme dar odmítnouti.

Hory nebetyčné v podobě účtů stojí před námi. My v této práci vůbec málokdy kráčíme po rovině. Někdy je ta cesta dokonce jako příkrá stráž, že se dech újí a nohy klesají. Ale srdce klesati nesmí. Musí vzhlížeti svěže k Tomu, jenž nám dal již tolik důkazů Své péče, lásky a všemohoucnosti. V tichosti jsme si oslavili vzpomínku na to, že jsme zde již jedenáct let.

LISTOPAD.

Počasi a boty, to vždy úzce souvisí. Podzimek je tentokrát velmi deštivý. Jaké by to musily býti boty na dětských nohách, aby při tom trvajícím moku vzdorovaly? A tak zase jdeme s touto těžkostí vzhůru, kde pomoc připravena jest.

Cizopasníci ve vlasech, v šatech i v těle. Kdo nezkusil, nemůže si představit, co to je za službu, zasaditi se o očištění takto zubožených dětí. Ta nečistota v těle, svrab

je nejhorší. Dožadovali jsme se pomoci v nemocnici, ježto nemáme zde isolační místnost, ale marně. Když konečně na veliké prosby dvě děti přijali, vrátily se nám ještě v horším stavu, nevyлéčené. Bylo nám toho líto, neboť v jednání tom nebylo dost srdečného citu se strany těch lékařů, nekli jsme si, že podnikneme to léčení sami, spoléhající na Boží pomoc. Nemoc byla hodně zastaralá, ale vynaložili jsme čas a peníze, práci i trpělivost, a nebeský Lékař snahu naši korunoval uzdravením těch ubohých dětí. Díky Jemu!

Štědrost Boží jeví se tentokrát v peněžních darech. Však toužíme, abychom mohli o valné hromadě zase s potěšením oznámiti, že končíme i tento rok bez dluhů.

PROSINEC.

Obrázky našich tří rodin sirotků otištěné v čas. »Pozdrav ze Chval« rozeslali jsme po celé republice až i do Ameriky. Vyhlížíme tam jako národ, o který pečuje Hospodin. Věříme, že naši přátelé se potěší.

Kam? To je otázka, která nás přítomně velmi zaměstnává. Kam s naší černošickou rodinou? Rozřešeno to býti má co nej-

dříve. Času je málo a přece nelze kvapiti tak, abychom se ukvapili. »Kdo věří, nebude kvapiti.« Vždy jsme si toto slovo Bible překládali do naší běžné mluvy ujištěním našeho Pána: »Všecko ti dám, ale počkej.« — Cekáme tedy, že nám dá i příbytek pro černošickou rodinu.

»**Vít'** zajisté **Otec** váš **nebeský**, že toho všeho potřebujete.« O této Boží péči svědčí obsah tří beden, které nás došly z Ameriky a obsahovaly šatstvo, prádlo, boty, mýdlo a dokonce i mléko tak uměle zhuštěné, že jsme ho použití mohli. Nechť všichni ti dárcové ucítí v té vzdálenosti, že za jejich lásku k nám Bohu srdečně děkujeme u víře, že On za nás jim odplatí.

Vánoce i ukončení roku přežili jsme šťastně, jsouce obdarováni vším potřebným. Všem, kteří nám v tomto roce dobře činili, poděkovali jsme ještě i veřejně v našem časopise, totiž přátelům v Americe a ve Švýcarsku, Československému čerynému kříži, Českému srdci v Plzni, Československé péči o dítě, Ustřednímu spolku žen »Záchrana« a České zemské komisi pro péči o dívky. Nechť cokoliv nás došlo, bylo řízeno rukou Boží, takže to došlo v pravý čas. —

Těšili jsme se tento rok jedné myšlence

pravdivé a krásné, kterou vyslovil někdo moudrý tou Boží moudrostí kdesi v Americe. Zní: »Lidé bručí, že dal Bůh růžím trní. Neměli bychom raději dobrořečiti milému Pánu Bohu, že dal na trní růsti růžím?« — Jdeme dále. Budoucnost je zahalená, tušíme, že na té cestě bude mnoho trní. Ale chceme býti mezi těmi dobrořečícími Bohu, že dal na trní růsti růžím.

**Čehož se od věku
neslýchalo a ušima
nepochopilo, oko nevidalo
Boha kromě tebe, aby tak
činil tomu, kterýž naň
očekává. Izai. 64, 65.**

1920

LEDEN.

Valná hromada byla četně navštívena, ale pozorovati bylo při nás jistou stísněnost. To proto, že poslední dobou jsme zakoušeli silné útoky nepřítele, jako by všecko to dílo mělo vzíti konec, ale nikoliv žádostivý. Budoucnost jest zastřena. Snad jsme u mezníku, snad práce naše obdrží jinou formu a bude lepší v kvalitě. Mraky zastírají obzor, mlha znemožňuje výhled, ale víra si razí cestu skrze všecko to. My uzříme slávu Boží!

*

Pravidelné shromáždění máme nyní v Hor. Počernicích i pravidelné modlitebné hodiny. To proto, že se scházíme v domě, který byl našemu sirotčinci za velice levnou cenu přenechán jednou milou sestrou s tou podmínkou, aby tam bylo shromáždění. Kéž se požehnání Boží rozleje z toho místa na mnohé duše v této krajině.

Bytová komise hrozí nám vypověděním z těch místností, které máme v obci pro-

najaté. Zdá se jim, že máme místa více než potřebujeme a nám se zatím vždy ještě nedostává a hledáme, bylo-li by lze někde větší objekt pronajmouti pro naši černošickou rodinu.

»**My nejsme vaše děti, vy nás máte jenom vypůjčené**«, tak nás poučoval jednou jeden z našich chlapců. Museli jsme myslet na toto v těchto dnech, kdy jedna z našich chovank, která nás mnoho slz a péče stála, odešla se služby ke své matce opět do zlého prostředí a tím jako by zmařeno býti mělo všechno dobré, co u nás získala. Bolí to. Ale nezoufáme. Modlíme se.

Konečně světlo! Světlo v té nejistotě, jakže to máme učiniti s přestěhováním naší černošické rodiny. Hledali jsme usilovně příbytek v blízkosti Chval, ale marně, neboť jsme to měli doma. Bylo potřebí jen, abychom uviděli, že zdi nad opatrovnou a nad dře vnikem snesou ještě poschodí. Kdyby se to zdařilo, mohli bychom černošickou rodinu umístiti zde a získati ještě více místa i pro nás, abychom nemuseli bydlet tak roztroušeně po vesnici. Jsme vděčni Bohu za toto světlo.

ÚNOR.

Chléb náš vezdejší dejž nám dnes! K tomu patří i příbytek. Prosíme tedy, aby

nám byl dán. Prosíme o to Boha Všemohoucího. Jen v pohledu na Něj odhodláváme se k té stavbě, neboť rozpočet činí mnoho tisíc korun.

*

»Vít' zajisté Otec váš nebeský, že toho všeho potřebujete.« I tu isolační místnost, neboť zase již máme několik případů nakažlivé choroby. Tak se těšíme, že tou stavbou bude mnohému našemu nedostatku odpomoženo.

Dopis nás došel a v něm potěšitelná zpráva od té naší chovanky, která se vrátila k matce. Prý poznala, že matka nemá k ní tu pravou lásku a že by ve spojení s ní nezískala nic dobrého. Vynašla si tedy službu a jest již zase mimo matčin vliv. Dobrořečí duše naše Hospodinu!

Zelený sáček ještě nikdy za jeden měsíc tolik nepřijal jako tentokráte, neboť jsme měli příjmů 17 tisíc korun. Je to zajisté již ve spojení se stavbou, k níž činíme přípravy. Ten Boží souhlas blaží.

BŘEZEN.

Drahé símě jsme vložili do země. Pohřbili jsme zde mladého bratra, který byl dobrým přítelem naší práce. Jeho smrt má

Foto: Lubert.

Archiv: Křesťanská služba.

RODINA SIROTKŮ V BOLEVCI U PLZNĚ.

zvláštní význam na zdejší Boží roli. Měla jsem s ním rozhovor o Božích věcech a modlili jsme se spolu. On vroucně prosil, aby ho Pán upotřebil za nástroj k sloužení hynoucím duším. Potom jsme se ještě s ostatní mládeží radili, jak to učiniti, aby mnozí v našem okolí mohli slyšeti evangelium. Kdybychom tak mohli mítí shromáždění *venku* — Pozveme sem Armádu Spásy ----- jen co nastane příznivější počasí. Takto jsme rokovali. To bylo v neděli. Hned v pondělí se však onen bratr rozstonal. Všichni jsme prosili za jeho uzdravení, ale vůle Boží byla jiná. Zemřel. I prosili jsme Pána, aby z tohoto semene, které budeme klásti do země, vzešel plný klas.

Ó, nenadali jsme se, že touha naše, mítí shromáždění *venku*, bude tak brzo splněna a že nebude ani potřebí volati Armádu Spásy. Pohřeb byl v neděli. Pohřbíval br. kazatel Fr. Urbánek. Jedno veliké shromáždění bylo před domem v Hor. Počernicích, odkudž jsme šli v průvodu, zpívající cestou naše krásné písně. A druhé shromáždění, rozmnožené o lidi ze Chval, bylo na hřbitově. Pán dal počasí velice příznivé a slovo mocné, které se dotýkalo srdcí. — Odcházeli jsme ze hřbitova přesvědčení, že touto smrtí bude jistě někomu poslouženo k životu, že modlitba toho bratra i naše bude vyslyšena.

Americký šek, pěkný modrý papírek nás došel, znějící na 700 korun. Když jsem se s ním objevila v bance, bylo mi řečeno, že musí ještě přijít ze zámoří rozkaz a pak že sumu vyplatí. Šla jsem tam tedy až za týden. Mezitím onen rozkaz dostali a tak mi beze všeho proměnili šek v peníze. Ale jakým kázáním byla pro mne tato zkušenost! Myslím na sliby Boží, tyto šeky, které vykazují všecko co potřebujeme a co má Pán pro nás na těch určitých místech složeno. Ale je třeba, aby ty Jeho zemské banky, t. j. ti určití šafáři vždy ještě dostali Jeho rozkaz, že to vyplatiti mají. Rozumím nyní slovu u Nehem. 2, 8: *»I dal mi král vedle štědré ruky Boha mého ke mně.«*

*

Svážíme **materiál** k stavbě. Náš dvůr jest k nepoznání. Bourá se stavení, kde jsme nejprve bydleli, bourá se i dřevník, bývalý chlév. Na troskách starého bude nové. Těšíme se. Porozumění nemáme ani u přátel, tím méně u nepřátel. Někteří praví: *»Čeho se ti červíci odvažují? Není-liž toto dnes přímo opovázlivostí? Nic jinak, než že musili na to mnoho peněz dostat.«* Připouštíme, že jsme červíci, ale zaslíbení Boží: *»Neboj se červíčku Jákobův — já tobě pomáhati budu«* (Izai. 41, 14) platí i nám. Věříme, že s Boží pomocí všechny překážky překonáme. To *»množství«*

peněz, které je nám prisuzováno, nemáme, ale máme Boha, jenž praví, že Jeho jest zlato a stříbro. Opatřoval nás vždy dostatečně; bylo-li potřebí méně, posílal méně, bylo-li potřebí víc, posílal víc, a když nyní potřebujeme velmi mnoho, mocent' jest nám uděliti velmi mnoho. Věříme!

DUBEN.

»**Miluji Hospodina**, protože vyslýchá hlas pokorných modliteb mých« jsou slova Davidova a jest to také i naše zkušenost. Dověděli jsme se, že onen bratr, jehož jsme nedávno pohřbili, svědčil často svému mladšímu bratrovi a velmi se přičiňoval o jeho obrácení. A k čemu nedošlo v jeho životě, došlo při jeho smrti. Tam na hřbitově u hrobu rozhodl se ten mladší bratr, že i on půjde za Pánem Ježíšem. —

Ale dověděli jsme se ještě více. V Počernicích jedna dívka stále se obírala myšlenkou, jsou-li přece na tomto světě nějakí lidé, kteří se bojí Boha a snaží se činiti Jeho vůli. A tu byla upozorněna na nás. I vydala se na cestu k nám právě v tu neděli, když jsme dopoledne při shromáždění se chystali slovem Písma i modlitbou na pohřeb, který měl býti odpoledne.

Potkala v blízkosti našeho stavení člověka a ptala se: »Prosím vás, kde mají zde ti pobožní lidé svůj kostel?« Muž ukázal, ale s úsměvem řekl: »Kostel? Mají

kostel, ale jen v kuchyni.« »To nevadí,« řekla dívka, »vždyť já nehledám místnost, já hledám Boha.« A tak přišla mezi nás, kteří opravdu máme shromáždění v kuchyni, protože je to naše největší místnost. Domnívali jsme se, že náleží k rodině zemřelého bratra a netušili jsme, co se při písničkách a zvěstovaném slově Božím dělo v nitru její duše. Ze děkovala Bohu, že jí dal nalézt, po čem toužila a že se rozhodla v tom okamžiku jíti spolu s námi vzhůru k nebesům.

Modlili jsme se, aby zde řady naše se neztenčily, aby Pán vyplnil povstalou mezeru, a On učinil podle slova Svého: »ještě mluvíti budou a já vyslyším«. (Izai. 65, 24.)

24 tisíc korun příjmů jsme měli za minulý měsíc. Jsou to zřejmě dary na pokyn Boží. Však toužíme netoliko postaviti, ale i všecko zaplatiti. A bude to našemu Bohu k slávě!

Děti dětem. Vždy, kdykoliv se mezi příspěvky objeví částka označená »z pokladničky toho a toho dítěte«, zvlášť mile se to dotkne. Dvě malé hlavičky z Vinohrad poslaly nám svou odměnu za pilnost ve škole a z Kutné Hory nás došlo 19 pokladniček v podobě malých, bílých punčošek, do nichž tamější drobotina po částkách střádala. Pán dejž, aby tyto děti vyrostly

uprostřed sobecké doby v míru postavy Pána Ježíše, té zosobněné soucitné lásky.

»**Tak již stavíte?**« ptají se vzdálenější přátelé. S radostí odpovídáme: »Ano, již stavíme.« A radost naše bude větší, až budeme moci oznámiti: »Již máme postaveno.« A mnohem větší radost bude, až budeme moci sdělit, že také máme všechno zapláceno. A což až zakusíme uprostřed těch rozšířených stanů divy milosti a lásky Boží, jak On, všemohoucí, ze zřícenin, způsobených hříchem, tvoří nové lidi, ó, to bude radost sahající až do nebes. A o to vše na modlitbách usilujeme v pevné jistotě zdaru, neboť jsme zakotvili v Slově, které věky přetrvá.

KVETEN.

Příliš mnoho prý chceme, bylo nám odpověděno na naši žádost ohledně vedlejšího pole. Snad by nám částečku odprodali, ale jestliže jest nám v radě Boží přiřknuto celé pole, pak jistě naše usilování skončí zdarem proti všemu lidskému zpěčování. *

Železné čerpadlo jsme obdrželi právě, když naše dřevěná pumpa nám vyověděla službu. Bůh žehnej dárci, jenž nechce býti ani jmenován.

Požehnané půldne jsme ztrávili ve společnosti milých návštěvníků z poděbradského okresu, kteří s houfem dítek nás navštívili a velmi obohatili naši spíž. Srdečně jsme jim děkovali a přáli, aby Pán tuto naši dlužnost dokonale vyrovnal.

*

Vanu jsme obdrželi. A aby prý jsme ji nevezli jen tak prázdnou, byla až do vrchu různými věcmi naplněna. Prý jenom takové maličkosti, omlouvali se štědrí dárcové, ale pro naši potřebu to byli vlastně věci veliké.

Štěstí dětských srdcí, neboť naši milí hosté Američané nejprve je fotografovali a potom je svezli na dvě party v autu až do Dolních Počernic a zpět. —

Průtrže mračen tento měsíc hrozily, že vedlejší rybník vystoupí z břehů, zaplaví náš dvůr a odnese písek i vápno. Ale dosud ruka Boží nás ochránila ode všeho zlého.

ČERVEN.

Náš časopis jsme musili opět zmenšiti, ježto se velmi zdražil papír i tisk. Jsou to tedy jen dva listy, kéž vždy dobrým obsahem vyplněné.

*

Přival šatstva od milých přátel z Ameriky jsme obdrželi jako zřejmou odpověď na naše modlitby, neboť se tam nalézaly věci pro naše větší hochy, které jsme toužili mítí řádně oblečené.

Vysvědčení ve škole dopadlo skvěle. Ani jedna pětka, ani jedna dvojka z mravů. Všichni se radujeme.

*

Přeměna starého v nové. Slyšíme ohledně té naší stavby: »Jak to tak můžete podniknouti v této době bez fondů a nebáti se fiaska?« Odpovídáme: »Nestavíme pro luxus, stavíme z nutné naléhavé potřeby. Ježto péče o sirotky jest věcí Boží, jest nám Bůh sám fondem. A fiaska se nebojíme z té jednoduché příčiny, že soudíme touto svatou logikou: »Poněvadž Bůh ze zřícenin lidských srdcí a duší, kde zkaženo všechno, dovede tvořiti a tvoří nové lidi, což jest velice nákladná stavba, jež Ho na Golgotě stála vlastní krev, — kterak by nestačil na vše, na věci nepoměrně menší, Jeho všemohoucnosti tak maličké, totiž na postavení a zaplacení této stavby z cihel a vápna, zvláště když to podnikáme jedině z toho důvodu, abychom většímu počtu těch dětských zbořenin poskytlí možnost ke vzkříšení nového života. Ne,

nebojíme se. Věříme ve zdar tohoto podniku.

ČERVENEC.

Veřejnou přednášku o Husovi jsme uspořádali na prostranství před školou.

Účast posluchačů byla hojná. Pán dal pravé slovo, srdečné zpěvy, duchovní ovzduší, příjemné počasí, vše, vše. přijdiž, přijdiž léto Páně, ty ode dávna slíbené

Vzácnou přítelkyní naší práce bylo nám poukázáno 30 tisíc korun. Přišlo to jako odpověď na naše prosby, když jsme zde usilovali o přístavek ke kuchyni, tak potřebný jako chléb a kde se zdálo, že k tomu nedojde, neboť bratří ve výboru řekli: »Nemáme na toto peníze.« Teď však, když potřebná částka nám byla darována, srdečně se těšíme na tu věc potřebnou.

Zdvihl střechy do výše ten náš v dolinu zapadlý mlýn. Ovšem, to ještě neznamená, že zdvihl hlavu. On ji nikdy nepozdvihne, neboť práce, kterou konáme, má tolik vnitřních i vnějších těžkostí, že vždy je dosti příčin kořiti se v prach.

Když jsme stěhovali naši Černošickou rodinu sem, ach, to byl parný den. Velice

brzo začínal a velice pozdě končil, neboť to nebyla maličkost. Ale Pán Bůh způsobil příznivé počasí i milost u lidí. Čs. červený kříž propůjčil nám veliké nákladní auto, které, ač se vyskytly překážky, ježto silnice u Hloubětína se válčuje, přece cestu z Černošic do Chval vykonalo dvakrát za den a až na malou část všecky věci pobralo. Pán všem těm přátelům odplat', neboť nám tuto službu prokázali zadarmo. — Rozloučili jsme se s Černošicemi v lásce a poděkovali jsme srdečně zvláště br. A. Sulcovi, že nás tam tak dlouho bezplatně trpěl. — Ježto zde budovy nejsou ještě hotové, utvořili jsme ze všech dětí jednu rodinu. To bylo jako když dva proudy rychle tekoucí se sloučí a voda, šumíc, vysoko stříká. Je to velká zkouška trpělivosti, musíme-li nyní žít jako v jednom klubku. Celkem poskytujeme obraz cikánského tábora. Ale děkujeme Bohu, že to, k čemu jsme se dávno chystali, máme již za sebou.

SRPEN.

Kanalisace konečně po tolika letech ustavičných nesnází jest na našem dvoře provedena. Jsme vděčni Bohu, na Jehož účet se odvažujeme všecky tyto potřebné věci zařizovati.

*

Krádež v Bolevci. Velice smutná příhoda. Neznámý zloděj vnikl v noci se sil-

nice hořejším oknem do ložnice chlapců a odcizil ze skříně všechny nedělní šaty sirotků, tedy pro nás velice cenné věci, které jsme s mnohými těžkostmi pořídili a z toho se těšili, že máme děti alespoň na neděli pěkně ošacené. Zloděj počínal si tak tiše, že ani z dětí, které v ložnici spaly, ani z pěstounek vedle ložnice nikdo se neprobudil než toliko jeden chlapec, jemuž bázeň sevřela ústa. Otevřel je, až když byl zloděj dávno pryč. Učinili jsme oznámení krádeže ihned na místě příslušném, ale nepodobá se, že bychom věci dostali zpět. Nечceme myslet, že by zloděj byl místním člověkem. Podobá se spíše, že byl úplně cizí a že ani nevěděl, koho okrádá. — Ač tato ztráta jest pro nás velmi citelnou, jdeme dále, věrni zásadě naší: »Za všech okolností kupředu.« Pán nám zajisté pomůže v té tísní. Jen toužíme dokonale porozuměti, co nám tímto dopuštěním říci chtěl?

*

Až do Švýcar vypravili jsme deset našich sirotků, kdež pobudou dva měsíce. Přijali jsme to jako milost od Boha, neboť tím bude dětem jistě poslouženo, ale i proto, že se nám vrátilo devět dětí, které trávily prázdniny u příbuzných a my jsme měli nesnáz, jak je umístiti. Proto jsme uvítali výzvu »Českého srdce«, abychom deset sirotků poslali do Švýcar. Ovšem, že

nám tato výprava zabrala hojně času i myšlenek, neboť jsme usilovali děti obléknouti zespod i navrch řádně, což bylo neskutčné, ježto jsme po krádeži v Bolevci vše, co bylo možno ze šatstva vyhledati, poslali tam.----- Ale díky Bohu, On opět spomohl. Děti odejely plné radosti, že jedou, ostatní je vyprovázely volající: »na shledanou«, a my jsme při tom radost měli, že tu nebylo závisti, že ty, které zůstaly doma, ze srdce jim tu přednost přály. Píší, že se šťastně dostaly na místo, že se mají dobře, velice dobře, ale že prý to bude pro ně velká radost až to zazní: »zítra jedeme domů«. Tak je to vlastně samá radost. Inu děti. -----

ZÁŘI.

Jsme chudší o dvě sestry pomocnice, které odejely do Ameriky, kdež se chtějí vzdělati pro práci misijní. Trpíme zde vůbec nedostatkem sil, neboť ne každý v takovéto těžké práci i při největší osobní ochotě s požehnáním se uplatní. Vyžaduje to celého člověka, sebeobětování, smrt našeho »já«, srdce naprosto ztišené a upokojené v Pánu Ježíši. Snad bychom si takovéto pracovnice měli vychovávat — — ale — — jen Duch Svatý stačí na tuto výchovu.

Schody na půdu právě dodělané nás uvádějí v nadšení. Taková pravědská věc? Ó, my jsme po dvanáct let museli lézt po žebříku, jak bychom nyní neocenili schody a neradovali se z nich?

Množství **hostů** z Prahy, Žižkova, Smíchova a Vinohrad se tu sjelo, aby si prohlédli naši stavbu. Byli ovšem překvapeni, když spatřili přeměnu starých budov v nové. Doznáváme, že je to naplnění slibu Božího: »Chudé a nuzné, kteří hledají vody, an jí není, jejichž jazyk žízni prahne, já Hospodin vyslyším« (Izai. 41, 17). — Ze všeho máme radost. I ze sklepa klenutého, prostorného, jenž po celou dobu pobytu našeho zde byl zazděn a nyní objeven jako skrytý poklad. Děkovali jsme hostům za všechna povzbuzující slova, za krásné písně sdružených sborů mládeže a i za sbírku, kterou mezi sebou učinili a která vynesla slušnou částku, totiž 1000 korun.

ŘÍJEN.

Modlitba dítěte slavně vyslyšena. Jedna z dětských postelí má ulomenou nohu, takže to bolavé místo vždy něčím podložíme. Ale přec je to nejisté a čtyřleté děvčátko, které tam spí, bývá plné úzkosti, že v noci s postelí spadne. I slyšeli jsme, jak

se jednoho večera modlila: »Pane Ježíši, prosím Tě, sprav mi tu postel.« A On, Vládce všemohoucí, vyvýšený nade všechno, nechá vzdech dítěte bez odpovědi? Nikoliv. — Právě nás došel peněžní dar s vyrozuměním, abychom zaň pořídili několik nových postelí pro naše nejmenší děti. — I těšíme se, až ono děvčátko budeme moci uložit do nové postýlky s připomenutím, že její modlitba jest vyslyšena.

*

Sestru ošetřovatelku nemocných, laskavostí sestry K. Royové, máme nyní ve svém středu. Pole k činnosti její není nepatrné. Při tom množství dětí, co jest jen těch uší a nosů i očí, které potřebují moudrého ošetření. Jsme za tuto pomoc velice vděčni.

*

Předivný jest náš nebeský Pán. Do našeho sirotčince v Bolevci přišla dáma a prohlédla si naše zařízení. Potom se tázala, zdali bychom ji přijali za přítelkyni té naší práce. Obdržela odpověď tak příznivou, že přišla podruhé opět a tu se zdržela celé odpůldne, neboť pozorování našich dětí ji velice bavilo. Potom při odchodu náhle řekla: »Pošlete všechny vaše děti k nám, vezmeme jim míru. Děvčátkům ušijeme zimní kabátky a chlapcům celé obleky.« Tak se i stalo. A ona dáma, majitelka největšího konfekčního závodu v Plzni, prý se

srdečně těší, až našich dvacet dětí tak nově, stejně, dobře oblečených, k vánocům vyrukují.

Tato zvěst, doprovázená nadšením sester v Bolevci, vyvolala přirozeně i u nás nadšení a ježto při sdělení tohoto případu byla poznámka, že ona dáma, když se rozhodla pro toto bohaté nás obdarování, pranic o krádeži, kterou jsme tam byli postiženi, nevěděla, — tu děkující jí vřele, hledíme k Tomu, Jenž řídí srdce lidská a cítíme, že v pravdě *předivný jest On*.

Úraz stihl jednoho z našich chlapců. Zápasil s druhým na chodbě a chtěje mu uniknouti, zamotal se a spadl se schodů obličejem na železnou rohožku. Pohled na jeho zraněný obličej byl bolestný. Ale Pán dal milé naší sestře ošetřovatelce milost i moudrost, jak s těmi ranami zacházeti, že jsme ani lékaře volati nemusili. Jak snadno mohl se zabít. Děkujeme Bohu, že nás té žalosti ušetřil.

LISTOPAD.

Dostavěno! Ó, jak jsme tomu rádi. Však k posledu ty nesnáze dostupovaly vrcholu. Ježto jsme předělávali mnoho i ve starém stavení, stěhovali jsme se ustavičně z jednoho kouta do druhého. A toho prachu co jsme užili. V rodinách obyčejně při stěho-

vání, které trvá den neb dva, dají děti k přátelům, aby jim nepřekážely. My jsme se stěhovali od jara do podzímku, stále obklopeni dětmi. Ale jen když žádné k úrazu nepřišlo. Když Bedřich Bodel-Schwingh každoročně přistavoval budovy pro ty chudáky, o které pečoval, říkával: »O jednu píseň žalu méně a o jeden chvalozpěv více.« Kéž jest tomu tak i u nás!

*

Rozdělení naší nyní jednotné rodiny provedli jsme. Bylo při tom dosti nepříjemností, ale i mnoho zábavného. Nemůžeme říci, co bylo snadnější, zdali to, když jsme oba sirotčince spojily dohromady, abychom od července až po listopad pospolu žili v jednom klubku, aneb když po dokončení stavby jsme se opět rozdělili, aby tu byly rodiny dvě. Tolik musíme říci, že jsme ke všemu potřebovali velikou míru trpělivosti.

Návrat našich dětí ze Švýcar nás potěšil. Některé byly obdarovány oděvem, obuví, některé penězi neb jídlem, ale téměř všechny čokoládou. Přijely, ač dlouhou cestou unavené, přece veselé, pozdravující nás německy a francouzsky, shodující se v tom jednohlasně, že jsou ve Švýcarsku dobří lidé. Buď Bohu díky za tento výlet, jímž se obzor našich dětí velice a

zdravě rozšířil a On odplatí všem těm činitelům, kteří tímto způsobem o dobro našich dětí pečují.

PROSINEC.

Místní školní rada poslala přípiš, v němž žádá, abychom zde měli pouze 20 dětí, neboť prý větším počtem školu přeplňujeme. Odpověděli jsme, že nutnost stavby větší školy byla již patrná, když jsme zde my ještě ani nebyli. Tak my se radujeme, že můžeme nyní umístiti více sirotků a tu padne takováto hořká kapka v naši radost.

Nové Město n/Met. Znamená to rozšíření naší práce. Byl nám tam propůjčen dolejšek malé vily. Začali jsme se dvěma dětmi. V místě máme několik přátel, kteří nám vyšli vstříc darováním potravin a látek. Bůh jim odplat'!

Vánoce vždy tak toužebně očekávané jsou již za námi. Štědrý večer slavili jsme tentokrát v naší veliké jídelně. Bylo nás kolem stolu 52. Ač při takovém množství nemohlo býti obdarování přehojné, přec každý dostal balíček a všichni byli spokojeni. Písněmi oslavovali jsme vděčně lásku Boží, že nám Syna Svého dal.

Prazvláštní yěc se objevila v naší kuchyni před Stědrým večerem, totiž husa na pekáči, mající čtyři nohy. To se stalo tak. Toužili jsme opatřiti na svátky maso, ale když jsme uvažovali o tom, nedocházelo k žádnému žádostivému konci, neboť koupiti maso pro 50 osob není maličností. A tu nám byl poslán dar v podobě pěkné, vykrmené husy. I bylo rázem po starosti. Ale následovala starost jiná, totiž: bude-li lze husu na 50 dílů rozdělití tak, aby každý ten díl mohl býti nazván porcí. Pověřili jsme tím »dranzírováním« jednu z našich sester, mající zvláštní zručnost v takových úkolech a slíbili jí medaili, jestliže to dokáže. A tu se stalo, že husa, ač zabitá, ač již na pekáč připravená, vzrostla a k tomu dokonce o dvě stehna. — Přišla totiž zásilka potravin od jedné přítelkyně a mezi jiným tam vložena byla dvě čerstvá husí stehna, A tak věru, prazvláštní div — husa se čtyřma nohama pekla se a i upekla do růžová a naše milá sestra plně medaili zasloužila, neboť vytvořila porcí 52 (ještě prý pro strýčka Příhodu, který se pak opravdu dostavil) a věru, byl to slavný, nedělní oběd, neboť porce úplně dostačily k tomu, aby každý účastník věděl, že jedl husu.

Poslední večer v roce jsme si připomínali, kde jsme byli před rokem? Jak nám

Foto: Lubert.

Archiv: Křesťanská služba.

PŘESTAVBA VE CHVALECH ŠŤASTNĚ DOKONČENÁ.

bylo? Bezradní, stísnění, toužící aspoň po 3—4 světnicích kdekoliv, a dnes? Kromě stávající práce v Bolevci, kdež je umístěno 20 sirotků, začínáme práci v Novém Městě a zde ve Chvalech máme tři pěkné budovy, účelně zařízené, v nichž si troufáme umístiti 50 sirotků. Tak Bůh převýšil všecko naše očekávání. Vroucně jsme Mu poděkovali. A u vědomí, že nic není nemožného před Ním, vkročili jsme zase vpřed.

Dí jí Ježíš: Všakt' jsem
řekl,
že budeš-li věřiti uzříš
slávu
Boží.

Ev. Jana 11, 40.

1921

LEDEN.

Valná hromada zjevovala velikým počtem účastníků vřelý zájem o naši práci. Ač jsme tentokráte nemohli oznámiti, že končíme rok bez dluhů, přec nám bylo tak veselo, jako bychom končili bez dluhů. V posledních dnech jsem obdržela dopis od našeho dlouholetého bratra pokladníka, v němž byla tato věta: »K vyrovnání našeho dluhu je třeba něco přes 100 tisíc korun. Ale díky Bohu za to, co mohlo býti vykonáno.« — Rekla jsem si: »Jestliže Pán úzkostlivé lidi, mezi které náš milý pokladník vždy náležel, obdaří pojednou takovou vírou, že se nelekají, že počítajíce s mocí Boží jdou odhodlaně kupředu, to znamená, že vlastně již ta část jest někde pro nás složena, že jen čeká na vyzdvižení. Nevíme kde, ale věříme. A majíce tuto víru jest nám, jako bychom i tento rok končili bez dluhů. Sláva Bohu! Halelujah!

*

Rodinný systém chceme si udržeti, neboť se nám jedná o lásku, o teplo, bez ně-

hož není možný život. Rodina jest první společnost, založená samým Bohem. Jen v rodině, v tom úzkém kroužku nejlépe vyrůstá člověk v to, čím býti má.

Rozdělili jsme se tedy zde tak, že do toho našeho úlu, obrazně řečeno, vedou šestery dveře. Rozeznáváme se takto: 1. Zelený dům. 2. Růžový dům. 3. Bílý dům. 4. Vlaštovčí hnízdo. 5. Isolace. 6. Kuchyň. Každý tento příbytek jest pro sebe jako malá obec a jen některé věci máme společné.

V růžovém domě jest umístěna jedna rodina sirotků. Říkáme: rodina růží. *V bílém domě* jest druhá rodina sirotků. Říkáme: rodina lilií. *V zeleném domě* bydlí správa. Má za znak: břečťan. Zelená barva jest barva naděje a my v naději, že nám všechny sliby Boží budou naplněny, chceme vytrvat. Proto se nám zamlouvá břečťan, v zimě v létě zelený. *Vlaštovčí hnízdo* je pěkný příbytek v podkroví. Až to upravíme, bude hostiti obyvatele podobné vlaštovkám, totiž naše větší děti, chystající se k brzkému odletu do služeb neb do učení. Necht' zvěst Božího jara nesou od nás dál —

Potom přijde próza v podobě *kuchyně*, která, ač jest pro sebe královstvím, vydává se v službu všem. Konečně ještě *isolační místnost* se sestrou ošetřovatelkou, mající ustavičnou práci, aby ten celý národ se udržel co možno na dobrém stupni zdraví. — Jednou denně sejdem se vši-

chni k ranní pobožnosti v jídelně bílého domu, abychom se společně poklonili Bohu, Pánu Ježíši Kristu, o Němž dobře víme, že jest naším životem. Věříme, že spojenými silami, ovládnání jedním duchem, dojdeme vytknutého cíle, totiž: pravého posloužení dětem sirotkům.

Hora dluhů snížila se o 20 tisíc korun. Pokračujeme spolu s dětmi v modlitbách, až by zmizela úplně.

ÚNOR.

Nemohu **zklamati** děti **sirotky**. Z nenadání v krásném autu přijela k nám paní presidentová Masarykova. Ježto se vždy zajímala o naši práci mezi sirotky, zdržela se déle, aby si prohlédla vše až do podrobností. V kuchyni byla, v prádelně, ve spíži, v ložnicích i v jídelnách, posléze pak mezi dětmi, se kterými mile rozmlouvala. Radost projevila jednomu z nejmenších kloučků, o němž jsme jí vyprávěli, že věrně pamatuje v modlitbách svých na pana presidenta a jeho vládu. A když jí děti zazpívaly píseň: »Tys naděj má, jen Ty sám, Bože můj, na Tebe spoléhám«, velice litovala, že prý jim nic nepřinesla, ježto teprve na cestě, při pohledu na krásný den se rozhodla, že pojedje do Chval. »Ale však já vám přivezu, něco dobrého

přivezu, ještě tento týden ve čtvrtek,« řekla.

A opravdu, přijela ve čtvrtek. To dobré, kteréž přivezla dětem, bylo několik vánoček nejlepší jakosti, které vpravdě měly velkou cenu, neboť je podávala vřelá láska. Ó, toho dobrého srdce. »Měla jsem potíže, abych dostála slovu,« sdělovala mi. »Chtěla jsem vánočky péci doma, ale ježto byla práce s onou návštěvou z ciziny, bylo by se to zdrželo. Řekla jsem: »Já přece *nemohu zklamati děti sirotky*, musím tam právě ve čtvrtek býti, a tak jsem nechala vánočky upéci u Vosátků. — A podívejte se, v jakém starém autu jedu, žádné jiné nebylo pohotově. Jen když jsem se včas dostala sem.« Takovouto milou vzpomínku máme na paní prezidentovou.

Poradní **hodinu** jsme si zřídili. Říkáme žertem, že je to národní shromáždění. Sejdeme se jeden večer v týdně všichni, kteří zde pracujeme. Uvažujeme, co by této práci prospěti mohlo i čeho je se třeba vystříhati. Každý má volnost projevit svůj náhled. Vycítili jsme totiž jisté nebezpečí: Když tato naše republika sestává ze šesti žup, mohlo by to znamenati šestero cílů, šestero směrů, šestero duchů — a my bychom se takto se šesterým různým spřežením nikam nedostali. Končíme tuto chvíli vždy společnou modlitbou a tak za-

pojení v duchu Božím budeme sledovati všichni jeden cíl.

*

Pole to vedlejší, které před Bohem jest již naším vlastnictvím, vždy ještě není naše, neboť úředové na této zemi nemohou tomu porozuměti. Již jsme několik žádostí podali, ale marně. Vždy to prodlužují. Ale však se dočkáme vítězství Božího nad liknavostí lidskou.

*

Nové těžkosti jsme si přivodili začátkem práce v Novém Městě. Tušili jsme to, ale neměli jsme dost odvahy říci: »Nemůžeme nyní rozšiřovati práci do dálky, nestačíme na to.« Pán rač nám dobrotivě pomoci, abychom napravili, co v tomto našem kroku nebylo správné.

Důležitost košťat. Jest zajímavé, že v naší poradní hodině první návrh, který byl podán, vyzněl, že je potřebí opatřiti *řádná košťata*. Když je tolik vchodů, ať každá ta obec má své vlastní koště. Povstala malá debata, kde se vše soustředilo na ona košťata, že to vyhlíželo, jako by při počátku tohoto našeho nového hospodaření nejdůležitější bylo míti řádné koště k vymetení smetí z příbytku i před prahem. Museli jsme se tomu posléze srdečně

zasmáti. Ale mnoho se nám tím objasnilo z té pravdy, že jestli má dojíti na nové věci, je třeba předem vymést to staré a každý před svým prahem.

Veliké větry — nám způsobily škodu. Máme dvě okna rozbitá. Rmoutí nás to, ježto se to stalo neopatrností. Každý za-
jisté, kdo okno otevře, jest odpovědným za jeho upevnění a i pořádné uzavření. Ale této svědomitosti je poskrovnu při dospělých a ovšem i při dětech.

BŘEZEN.

Stavitelé míru. Tak jsme tedy pořídili košťata a každý den ráno před každým vchodem jest chvíle horlivého metení. Byla jsem svědkem zajímavého obrázku: Před růžovým domem metl chlapec, obyvatel růžového domu a současně před bílým domem metl chlapec, obyvatel bílého domu. Metli, metli vždy od domů dál a dál a tu se s tím smetím uprostřed dvora sešli. A postavili se, rozvažující, co nyní. Prvnímu se zdálo, že ukliditi smetí na patřičné místo má ten druhý, ale ten druhý soudil, že každý si musí odkliditi to své. Protože se však smetí pomíchalo, byla to tuze nesnadná věc. Což kdyby pak jeden odklidil také špetku smetí toho druhého —
A mně se z toho případu ujasnilo, že

jestli v tomto našem hospodářství máme ujítí takovýmto výjevům, které jsou jen zdržováním, to jest: postaviti se nad každou hromádkou smetí a uvažovati a hádati se, či to jest povinnost, aby to odklidil, ano, jestli nemá toto býti, pak musíme se dopracovati toho, aby v našich řadách byli tak zvaní: *stavitelé míru*. Četla jsem v jedné knize o nich, kteří to jsou: To jsou ti, kteří bez brčení a stýskání pustí se do práce, která vykonána býti má a musí, nestarajíce se o toho, kdo ji měl vykonati a nevykonat — udělají to beze slova sami. Ano, ti pracovníci a dělníci, kteří práci nadbíhají a podnikají všechno, co kde jiní ležeti nechali, to jsou ti praví *stavitelé míru*.

*

Zvon jsme pořídili. Při tom našem rozptýlení ukázala se tato potřeba. Zvoníme k práci a k jídlu. Svěřili jsme tento výkon kuchyni, ale neosvědčilo se to. Proč? Z té jednoduché příčiny, že nemá žaludek udávati v životě tón. Kde se toto děje, tam to kulhá. Tedy jsme zvonění předali *srdci*, totiž zelenému domu, kdež jest správa. A tam se té funkce tak ujali, že zvoní na minutu správně, takže lze podle zvonění rovnati hodiny ve všech místnostech a máme tedy všichni i jeden čas.

Zajímavé dostihy. Osvědčuje se nám, že máme dvě rodiny v jednom místě, růže a lilie v jedné zahrádce. Tato konkurence pobízí všechny k činnosti. Jestli jedna rodina v něčem vynikne, však se ta druhá rychle přičiní, aby vynikla také. A to jsou někdy tuze zajímavé dostihy.

Velikonoce, ty krásné dny, každým rokem zanechají požehnané stopy v našich srdcích. Tentokrát celý hlouček dětí projevil opravdovou touhu státi se ovečkami toho Pastýře, který na Golgotě položil duši za ovce. Díky Jemu, že On se svěřuje již i dětským srdcím. A tak začínáme jaro, opravdu krásné jaro.

DUBEN.

Váhu darem od paní Porterové jsme obdrželi. Jsme bohatší o jednu vzácnou událost, působící dětem veliké potěšení, když jednou za měsíc je všechny měříme a vážíme. My velcí při tom myslíme na tu nebeskou míru a váhu, jestli tím Božím vzrůstem rosteme.

*

Touha našich chlapců jest: mítí dobré kalhoty. Toužíme i my s nimi, abychom si mohli trochu odpočinouti od záplat. K všeobecnému potěšení obdrželi jsme látku. A tu jeden z chlapců večer při modlitbě

pravil: »Pane Bože, prosím tě, dej někomu to milosrdenství do srdce, aby nám ty kalhoty ušil.« Věříme, že ten někdo se brzo přihlásí.

*

Konečně urychlen průběh vyjednávání o to vedlejší pole. Jakým způsobem? Jednoduchým a zajímavým. Přišel pán, na jehož slově v té věci *záleží*. Přišel v této úřední záležitosti chladný, odměřený jako paragraf. Ale když si u nás všechno prohlédl, velice se rozehřál. Pojednou tónem neúředním, nýbrž přátelským mi řekl: »Poslechněte, nebolí vás hlava?« Odpověděla jsem s údivem: »Proč by mne měla bolet?« On se usmál a řekl: »Víte, já mám doma dva kluky, ale ti mi dají co proto. A vy zde těch dětí takové množství —« A slovo, kteréž ve vratech na odchodu pronesl, bylo: »Tady se *musí* pomoci.«

Zákony pro tuto naši republiku jak tvoříme? To se nám rozjasnilo v našich poradních hodinách. Paragrafů musí býti co možno málo a vše musí vyvěřati z potřeby. Všecko musíme dříve vyzkusiti než tomu dáme pečeť neproměnitelnosti. Zdálo se nám, že by to i ono tak a tak se dalo zařídit. Theorie byla dobrá, ale v praxi to nešlo provésti. A tak jsme se marnými pokusy netrápili. Nechali jsme i dobrou

theorii plavat a odplavat a zákonem činíme jen to, co s úspěchem v praxi provést lze. Pán dejž nám ve všem svou moudrost.

KVETEN.

Zahrada v květu. Je to vždy krásný pohled na naše jabloně, jsou-li květy v rozpuku, neboť vyhlíží jako veliké kytice růžových poupat. Tentokrát se u jedné jabloně větve tak zvláště utvořily, že vznikla podoba krásné lyry, které ani struny nechyběly. Když tento tvar právě růžovými květy vynikl, nemohli jsme se pohledu na tuto Boží báseň ani dost nasytiti.

*

Zvláštní pochoutka nám byla darována právě v den, když se nám chleba nedostalo, totiž upečený panák z rohlíkového dobrého těsta, vážící 2 a půl kg, bezvadně vypracovaný, že mu ani kravata nechyběla. Bylo veselé pro nás na ten dar pohledění, ale ještě veselejší toho daru snědení.

Ten »někdo« s milosrdenstvím v srdci se dostavil k naší veliké radosti, neboť 24 chlapcům ušil dobré kalhoty. Bůh mu velice požehnej!

ČERVEN.

Naše rodina v Bolevci jest obklopena přáteli v místě. Za jejich účinnou lásku

jsme vděční. Však ani jeden člověk, který podá číši vody studené učedníkům Pána Ježíše, neztratí odplaty své. — Zřídili jsme tam pravidelnou biblickou hodinu v týdnu, všem přístupnou. Návštěvníkům jest tím dána příležitost k poznání Boží pravdy, k uvěření v Boží lásku, k přijetí záchrany v Pánu Ježíši.

Výlet do Křenic. Je to něco, **nač** se děti velice těší. Máme z té obce jedno děcko zde, které jest stíženo epileptickými záchvaty. Každoročně jsou naše děti do té obce pozvány a rodiny závodí o jejich pohostění. Přívětivost jim prokážou i tím, že je až do Běchovic dovezou na voze a děti se vracejí s nejlepšími upomínkami na ten krásný den. Bůh, Otec sirotků, požehnejž všem našim přátelům v Křenicích.

Vlaštovčí hnízdo, to jest příbytek v podkroví, jsme konečně tou měrou uspořádali, že slouží již svému účelu. Ze dvora několik malých okének nikterak neprozrazuje, že by tam nahoře pěkný příbytek byl, ježto hlavní okna jsou na druhé straně k jihu do polí. Jeden z našich bratří nám pořídil výzdobu nad schody, totiž umělé vlaštovčí hnízdo s několika mládčátky a vlaštovičkou, držící se při okraji. Nad tím pak jest namalovaný verš: *»I ten vrabec*

nalezl sobě místo a vlaštovice hnízdo, v němž by schránila mladé své, při oltářích tvých, Hospodine zástupů, králi můj a Bože můj.« Žalm 84, 4. Vše to činí zvláště pěkný dojem i myslíme, že naše děvčátka, kteráž tam mají své bydlení, i naši milí hosté, kteréž tam obyčejně umístíme, cítí onu vzácnou blízkost Boží, žeť zmínka o oltářích Hospodinových není jen prázdným slovem na stěně, ale patrnou skutečností — díky Jemu, Jenž touží s lidmi přebývati.

ČERVENEC.

Konec naší činnosti v Novém Městě n. Met. Vidíme, že to byl z naší strany pochybený krok. Podlehli jsme nátlaku lidí, nečekající až Pán pokyne. Přineslo nám to mnoho bolesti. Proč vlastně jsme tam ukončili? Protože způsob naší práce a naše pozvolné pokračování, to vše nevyhovovalo těm přátelům, kteří nám propůjčili místnosti. Proto jsme raději zavčas ve vši dobrotě se rozešli.

Rejdiště jsme zařídili **dětem, že jsme** ohraničili část zahrady, čímž jsme jim způsobili velikou radost. Mohou tam dováděti podle libosti, což také plnou měrou činí.

Praporky na stromě objevily se v ten den, kdy jeden z chlapců toužil hovořiti se mnou o tom, že by rád se odevzdal Pánu Ježíši. Vlezl si ráno na strom, který ozdobil praporky a tam zpíval, ačkoliv teprve ten den u večer se Pánu Ježíši odevzdal a to v upřímnosti a s velikou vážností. — Mně při tomto jeho jednání přišel na mysl verš z Bible: »*Vesel se srdce těch, kteří hledají Hospodina.*» * Žalm. 105. 3. — Jak pozadu jsme my velcí za dětmi. Chlapec hledal a již se při tom veselil. V té radosti byla jistě důvěra, že najde. My však chceme dřív plnou jistotu všeho, vše míti v hrsti a potom teprve věřiti a se radovati. To ovšem jest vidění a nikoliv víra.

*

Vzácní hosté nás přišli navštívit, totiž celý hlouček pánů z Ameriky, mezi nimiž i biskupové z církve bratří Metodistů. Projevovali veliký zájem o tuto naši práci, ač se nám zdá, že jsme proti ústavům v Americe jen takovou českou Popelkou.

SRPEN.

Sprchy bylo nám umožněno poříditi tím způsobem, že trubkou jest vedena do koupelny bílého domu voda z blízkého rybníka. Vidíme v tom Boží dobrodiní, když v letošních horkých dnech jsme mohli tímto způsobem v půl hodině všechny naše

děti vykoupati a způsobiti jim nejen potěšení, ale i značnou posilu zdraví.

Strom modlitbami zalévaný. Vyrostl uprostřed dvora jakoby za jednu noc, k úžasu přátel, kteří nás častě ji navštěvují. Před lety zasadil nám totiž jeden přítel na zahradě ořech. Ježto jsme se letos domnívali, že ta část zahrady bude ještě zabrána pro stavbu, nechtěli jsme milý ořech ztratiti a tak jsme si řekli, že ho přesadíme doprostřed dvora, což jsme i provedli. Každý odborník nám při tomto činu prorokoval úplný nezdar, neboť jednak z nutnosti, jednak z neznalosti jsme při tom učinili několik chyb. Ořech byl k pře-sazení již starý. A přesazovali jsme ho nikoliv v zimě neb na jaře, ale začátkem léta. A při dobývání ze země, poněvadž se mu jaksi z místa nechtělo, víc než dost jsme mu kořeny zpřetrhaly. Proto kde kdo o zdaru pochyboval, jedině naše děti nikoliv. Ty viděly již v budoucnu stín koruny ořechu, kdež si budou hrávati a učinily přesazený strom předmětem svých každodenních modliteb. Vždy znovu a znovu jsme slyšeli prosbu: »Pane Ježíši, dej život tomuto stromu.« A tu k úžasu těch, kdož pochybovali, ořech se ujal a v tak parných dnech jako byly letošního léta, se zazelenal, ba dokonce i několik plodů přinesl. A roste a zelená se a pohled na něj

Foto: Lubert.

Archiv: Křesťanská služba.

**OŘECHOVÝ STROM MODLITBAMI
ZALÉVANÝ.**

jest nám občerstvením, jest nám důkazem, že u našeho všemohoucího Boha jest všecko možné.

*

Hora dluhů, způsobená stavbou, ač se snažíme co možno uplácti, přec jest dosud velmi vysokou. Ale věříme, že by mohla laskavostí Boha všemohoucího v jednom okamžiku zmizeti s povrchu.

ZÁŘÍ.

Neočekávaná pomoc. Naši přátelé z Ameriky z řad bratří Metodistů nabídli nám, že pomohou našim sirotkům tím způsobem, že na *neurčitou dobu* si nezávazně vezmou na péči vydání bílého domu, tedy jedné té naší rodiny dětí. Přijali jsme tuto nabídku s vděčností jako z ruky Boží.

Zpěchovali jsme se a nic nám to nebylo plátno. Zpěchovali jsme se míti zde větší počet chlapců než dívek, ale již jsou hoši opět ve většině a to proto, že osiřelá děvčátka spíše najdou opatření v rodinách, ježto se počítá s jejich pomocí v domácnosti. Ne tak ovšem chlapci. Pán rač nám při jejich výchově pomoci.

Doba prázdnin již jest zase za námi. Měli jsme zde několik dětí na zotavenou

a přičiňovali jsme se, aby spolu s našimi dětmi měly prázdniny veselé. Ježto jsme obdrželi přiděl čokolády, tak každý druhý den po obědě dostali všichni po kousku, ovšem malém, neboť jest nás mnoho. Ale děti z toho mála udělaly velice mnoho, neboť řekly, že každý druhý den jest čokoládový a přirozeně se na ten den těšily. — I jiné ještě zvláštnosti zavedli jsme o prázdninách k obšťastnění dětí. Mohli jsme je vesele ukončiti malou slavností na rozloučenou s díkůčiněním Bohu za Jeho vzácnou ochranu.

ŘÍJEN.

Za Otíkem. V krásném podzimním dnu položili jsme na chvalském hřbitově do hrobu zlomený květ, Otíka, sedmnácti letého syna bratra kazatele Urbánka. — Jako zahradník spolu se svým bratrem ne jednou posloužil i nám v sirotčinci ne zjištně, věrně, z lásky. Byl jedním z řídkých zjevů, hoch milující práci, jenž na pobídku, aby si již odpočinul, odpovídal: »Až to dodělám.« — Když ležel v rakvi, navždy ztichlý pro tuto zem, pohled na jeho ruce i nohy, svědčící o těžké, namáhavé práci, zvláště dojímá, nebylo možno ubrániti se slzám. — Ó, země, ztratilas mnoho, mnoho -----

Srdce všech, kteří jsme ho znali, krvácí, avšak koříme se před vůlí Pána, kterýž ho

tak miloval, že obmyv ho svou svatou krví, hned si ho přenesl v onen lepší kraj. — O, nebe, jak mnoho, mnoho jsi získalo, neboť nevýslovně drahá jest každá duše před očima Boha našeho. Nepravíme, že odešel od nás předčasně, neboť vystihující divnou radu Boha, jenž nikdy nechybuje, vidíme, že povolán byl, aby vůli Jeho posloužil svou smrtí. I posloužil již a věříme, že ještě poslouží. — A tak my, kteříž jsme tu zůstali, povolání jsouce vůli Boží sloužiti životem, nemůžeme jinak než chváliti Boha přelaskavého, v Němž v plné jistotě víry smíme volati za Otíkem: Na shledanou!!

*

Zájem o knihu knih — totiž o Bibli, projevily naše děti v míře hojné, když jsme oznámili, aby každé dítě, které čísti dovede, mělo svou Bibli. Dali jsme proto do růžového i bílého domu pokladničky, kamž byl každý haléř vkládán se zápalem, jakého jen děti jsou schopny. — Ze pak nám i milí hosté značně pomohli, tak poměrně v krátké době mohli jsme koupiti několika dítkám Bible, k veliké jejich radosti. Pán rač požehnati tomuto nebeskému chlebu na srdcích těch maličkých.

Bez chleba. Než se to na úřadě i o nás rozhodlo, budeme-li platiti chléb draže neb

lacině ji, uplynula celá řada dnů bez chleba. Že to nebylo lehké, lze si domyslet. Ale překonali jsme tu zkoušku a tím více si všeho vážíme. Však jsme v ruce Boží a všechny věci nám musí napomáhati k dobremu.

LISTOPAD.

Harmonium, dar našeho vzácného přítele br. kaz. J. S. Portera, obdrželi jsme. Je krásné a velice libého zvuku. Když jsme ho umístili v jídelně bílého domu, kdež míváme nedělní shromáždění, cítili jsme všichni, jako by s harmoniem vešlo k nám něco z chrámového ovzduší. První píseň, která u nás na harmoniu zazněla, byla: »Tvá, Pane Kriste, věc to jest, jež nám zde svěřena.« — Znělo to velice slavnostně a radost naplňovala srdce malých i dospělých. Zvláště děti zpívaly tak přehorlivě, že ustavičně předbíhaly i musili jsme jim objasniti, aby se řídily podle harmonia a nečekaly opak, aby totiž ono se řídilo podle nich.

*

Dva hochy sirotky přijali jsme ze zdejší obce a ježto jsou již větší, máme s nimi těžkosti nemalé. Ó, kdyby nebylo našeho nebeského Pomocníka, jenž jest zřídlem naší síly, kdež bychom byli s naší silou i láskou i trpělivostí?

Pan Kulihrášek — což on jest ještě na světě? Ovšem, že jest. V té válce utrpěl sice pohromu a kdyby se neřídil příslovím, že mlčeti zlato, zvěděli bychom o jeho utrpeních, ale svůj úsměv neztratil a za žádnou cenu nechce býti řazen mezi invalidy — tak slouží dál. Při naší přestavbě musil i on měniti ustavičně místo, ale nyní má svůj stálý koutek. Nepřichází již mezi nás tak jako dříve, dokud jsme byli malou rodinou, neboť když se nyní všickni sejdem, jest té dětské energie soustředěno zvlášť na straně chlapců více, než by panu Kulihráškovu mohlo zdrávo býti. Jest tedy stále ve svém koutku a usmívaje se mluví nám beze slov, že jest potřebí vždy jasnou mysl si zachovati, že jest lépe na Pána všecku péči uvrhnouti než trudit se.

PROSINEC.

Tři fůry objevily se v tomto čase na našem dvoře a věru, že zásoby pro nás není možno již jinak svážeti než takto. Jest nás více a více, ale vždy ještě stačí nás opatřiti nebeský Otec náš.

Vasil a Simon se jmenují dva malí kloučkové. Byli k nám přivezeni z Podkarpatské Rusi ve velice bídném stavu. S Vasilem je možno se dorozuměti, ale Si-

mon nikde se dosud tak neohřál, aby mohl do své paměti přijati slova a podržeti je. Mluví nějakou svou řečí, které nikdo z nás nerozumí. Naše děti je s velikou láskou přijaly do svého středu i věříme, že v tomto ovzduší s Boží pomocí alespoň částečně bude při nich napraveno, oč válkou byli ochuzeni.

*

Různá krev koluje v žilách našeho dětského národa, jemuž zde sloužíme. Je to vliv Boží přítomnosti, že tyto děti ovládneme. Vedle krve české, moravské, slovenské, částečně pak i německé a ruské vloudilo se k nám i trochu maďarské krve v tom jednom dítěti. A když pak přijdou z vesnice ještě tři podle matky francouzské děti, ježto jejich otec nám z ochoty při těžších pracích pomáhá, tak jsme opravdu v malém měřítku *společností národů*.

Jedna zásilka za druhou přicházela v době předvánoční nejinak, než jako bychom to měli objednáno. Ale kdež bychom my mohli objednávat — to Pán Bůh sám objednal u našich milých dobrodinců a my jsme za vše jen děkovali a ještě děkujeme. Laskavou štědrostí jednoho milého přítele naší práce bylo nám umožněno šetřiti přání našich dětí, takže hoši byli obohaceni vlněnými svetry, děvčátka zá-

stěrkami a ještě každé našlo v balíčku buď hračku, buď knížku, tak jak po čem kdo toužil, obdržel — neboť tak si to onen přítel míti přál. Radost dětí byla veliká! Přítomno bylo několik hostů, kteří se potěšili i z přednesu zaslíbení, básní i písní. Zvláště dojemnou byla píseň: »Zaplesejte hory, stráně — blízkot' jesti nebes Pán — vzhůru na betlémské pláně — tam buď od nás uvítán«, kterážto píseň ve spojení se zaslíbením: »Pozdvihněte, ó brány, svrchků svých, pozdvihněte se vrata věčná, aby vjíti mohl král slávy« — a pochodem: »Blízko Pán, ó vstříc mu pojdme, s plešáním ho vítejme« — přednesena byla dětmi, mávajícimi zelenými ratolestmi, což mocně upomínalo na slavný vjezd Pána Ježíše do Jeruzaléma. — — Ano, jsme vděčni za všechno, nejvíce pak Bohu za nevymluvný dar, Pána Ježíše Krista, pro nějž nám vše dobré plyne, neboť jestliže nám Syna dal, jakž by nám s ním všech věcí ostatních nedal?

Spojenou snahou, upozorniti na velikost lásky Boží, uspořádali jsme slavnost v druhý vánoční svátek, totiž naše nedělní Besídka a Besídka v Počernicích. Učastenství malých i dospělých bylo tak četné, že jsme se do jídelny v bílém domě sotva vešli. Ještě i na chodbě stáli lidé. Hlavní část bohatého programu měly

dítky z Počernic a zpívaly i přednášely se zápalem, že dospělí byli mocně upozomeni na nutnost spasení v Pánu Ježíši Kristu. Pán opravdu z úst nemluvnátek mocně dokazuje Svou chválu.

Obraz desíti panen, pověšený na stěně, byl nám tentokrát textem v poslední večer v roce. Dětem se líbily ty panny opatrné, kteréž hotovy byly vyjítí vstříc ženichovi a vjíti s ním na svatbu. Takové krásné postavy, mající lampy v ruce, lampy jasně hořící. — Těmi druhými, které nazývá Písmo »bláznivými«, jichž lampy hasly, nechtěl z dětí nikdo býti. Z dospělých ovšem také ne. — Dejž nám to Pán, aby srdce všech nás jasně hořelo pro Něho.

**Kdo jest, ježto chodí v tem-
nostech a nemá žádného světla,
douvej ve jméno Hospodinovo a
spolehni na Boha svého.**

Izai. 50, 10.

LEDEN.

Valná hromada. Ačkoliv bylo počasí velice nepříznivé, přece účastenství bylo hojné a ovzduší zvláště pěkné. Bratr předseda mluvil na text: »Bůh jest naše útočiště i síla, ve všelikém soužení pomoc vždycky hotová.« Každé to slovo bylo jako vzácná perla. Bratr pokladník oznamoval, že náš příjem činil za minulý rok téměř 200.000 korun, což jest jistě veliká suma. Kdybychom mohli ještě říci, že jsme bez dluhu! Ale vstupujeme v nový rok opět s novými nadějemi vždy lepších a lepších věcí. Vždyť je tu náš Pán, ten silný, všemohoucí a my, opření o Něho, dokážeme mnoho.

*

Dort jsme obdrželi krátce po vánocích a to darem od jedné vzdálené, nemocné přítelkyně, která, sama tou lahůdkou obdařena, poslala ji nám. Tato láska činila dort dvojnásob sladkým. Měli jsme sice poněkud nesnáz s rozdělením, neboť měl každý z té veliké naší rodiny z dortu okusiti, ale třebaže nemáme dortového nože,

přece se nám podařilo všecky tak podělití, že dostal tentokrát díl i pan Kulihrášek, totiž cukrovou růžičku, která byla uprostřed. — I řekli jsme si, že ten rok sladce pro nás začíná a hledíce vzhůru, ve tvář věčné Lásky, věříme, že i sladce pro nás skončí.

*

Na květnaté louce stojící malé, skromné děcko. Byl nám ten obrázek doručen, prý jako fotografie naší práce. Ta svěžest barev, písmo i obsah biblických, velmi případných veršů, krásný rámeček a zvláště doprovod těmito slovy: »Snad se vám obrázek bude hoditi, aby všem těm, kdož k vám přijdou, připomenul, na jakém základě toto dílo spočívá, že jest neseno Bohem živým, jenž má péči o vás —. Toto vše na nás tak působilo jako úsměv Boží, jako Jeho ruky něžný, přátelský dotek —

Pamětným dnem zůstane nám 6. leden t. r. Obdrželi jsme listinu s vyrozuměním, že vedlejší pole, o které jsme požádali, může nám býti odprodáno. S touto novinou přispěchal jeden z bratří z výboru a změřili jsme ono pole, jdouce po zasněžených hroudách s blahým vědomím, že ta půda jest již naše. Potom jsme v jídelně s průvodem harmonia zazpívali píseň: »Tvá, Pane Kriste, věc to jest, jež nám zde svě-

řena« a pokleli jsme, abychom vzdali čest a chválu Bohu našemu, kterýž *vůli těch, kteří se ho bojí, činí a křik jejich slyší a pomáhá jim.*

ÚNOR.

Zvláštní cestička pro přijetí evangelia, toho radostného poselství pro duše lidské. Přicházejí lidé z vesnice s prosbou, aby naše sestra ošetřovatelka posloužila jejich nemocným dětem. A ježto ona svému povolání dobře rozumí a vše činí s modlitbou, měl doposud každý případ dobrý průběh k ozdravení. I jsou lidé nakloněni slyšeti také o lékařství Božím pro nemocné duše.

»Zavěsil zemi na ničemž« čteme v knize Jobově a to jest v malém měřítku správný obraz i naší práce. Ježto naše budovy jsou tak postaveny, že máme rozhled na všechny strany, k východu, západu, jihu i na sever, říkáme, že tvoříme zeměkouli v malém a existence této malé země, právě tak jako oné veliké, nemá opory v ničemž viditelném, i my jsme zavěšeni na ničemž, totiž: neseni jenom rameny neviditelného Boha.

Hora dluhů se snížila zase o **pět tisíc.** Čekáme s toužebností na ten její pád do

moře a děti jeví o to vřelý zájem spolu s námi.

Sebekázeň jsme zavedli. Kdybychom vytrvali, mělo by to dobrý výsledek při nás i při dětech, neboť bychom získali na charakteru. Ovšem, jen Pán Ježíš činí vše nové. Ale vždyť my právě s Ním počítáme.

Dílnu chlapcům bychom rádi v některém koutě pořídili, kde by mohli všelicos tvořiti. Zajímavé jest, že si ji chtějí chlapci sami postavit. Také touží po tělocvičném náradí. Rádi bychom jim dopřáli vše, čeho k zdraví a otužení potřebují.

Hospitantku, slečnu H. jsme zde měli na čas. Míni působiti mezi sirotky. Můžeme-li i tímto způsobem sloužiti dobré věci, jsme rádi. Ohotně sdělujeme potřebné vědomosti, získané za ta léta praxe.

BŘEZEN.

Simon aneb Ivan, nevíme vlastně, které jméno je pravé pro to ubožátko z Podkarp. Rusi, které jsme musili dáti ihned do nemocnice, odkudž se nám nyní vrátil. Vzpomínáme, když jsme ho přijali tak ubohého, že se na naše děti usmíval, ale jen oka-

mžik. Jakmile jsme mu podali jídlo, tu rychle levou ruku otočil kolem talíře jako ohradu, do pravé vzal lžící jako zbraň a zaujal velice bojovnou posici proti nám všem. Některé naše děti se smály, některé hleděly udiveně, ale vše nasvědčovalo tomu, že to ubohé děcko musilo v místě, odkud přišlo, sousto si před jinými hájiti. Jsme šťastni, že můžeme takovýmito dětem dopřáti, co potřebují.

Tělocvik sokolského rázu provozují nyní naši hoši, ježto se jich ujal jeden přítel z vesnice, který jim dává pravidelně jednu hodinu v týdnu. Má s nimi potíž, neboť je mezi nimi několik nezbedů. O, chlapcům rozuměti a je ovládnouti, to je umění.

Ještě **nikdy se nestalo** u nás to, co v těchto dnech, totiž, že odcházelo od nás dítě a všechny druhé děti nad tím jásaly. Měli jsme tu více než rok děvčátko, které za celou tu dobu u nikoho si nezjednalo přátelství. Byla denním trapidlem dětí a ovšem i nás dospělých. Těžká povaha, vzdorující každému dobrému vlivu. Když jsme oznámili, že půjde od nás, začaly všechny děti tleskati rukama dříve, než jsme jim v tom mohli zabrániti. — Ano, to se u nás ještě nestalo. *

Vrhla se do moře hora dluhů! Sláva a Halelujah Bohu našemu! Měli jsme vždy výši dluhu označenou na dveřích jídelny. Každodenně jsme tu věc předkládali Bohu, připomínajíce, že nechceme býti nikomu nic dlužni, než jen lásku. Věřili jsme, že Bůh mocen jest tuto horu snižovati pozvolna, ale i také poručiti, aby se rázem vrhla do moře. V skrytosti srdcí našich byla touha: kéž by učinil to druhé, neboť se nám to zdálo býti větším divem. A Bůh láskyplný vyšel vstříc naší touze. Když jsme postřehli tento Boží úmysl, výše dluhů označovala ještě 55 tisíc korun. Řekli jsme dětem: Zdá se, že hora, kterou tlačíme modlitbami víry, začíná se tak povážlivě hýbati, jako by rázem chtěla zmizeti v hlubinách moře, což by pro nás bylo velikou radostí. Co jen učiníme, jestliže zmizí? «

A děti podávaly návrhy. Ty nejmenší, u nichž se vše točí kolem žaludku, soudily, že v ten den má býti tuze dobrý oběd. Větší děti se povznesly částečně nad jídlo, navrhovaly vyvěšení praporu a výlet do okolí. — Inu, to i ono vážné i veselé bylo propověděno, až tu přišel ten žádoucí okamžik, kdy na pokyn Boží hora dluhů opravdu rázem vrhla se do moře. O celým našim zástupem malých i dospělých projelo radostné chvění a nemohli jsme jinak než zpívat a děkovat, a děkovat a zpívat: »Chvalte jméno Hospodina, velejte

jej výš a výš, Jeho slávy nechť jest
plná celá zem i nebes říš!«

DUBEN.

Jednu hodinu týdně věnujeme dětem, které se rozhodly jíti v šlépějích Pána Ježíše. Je to tichá chvílka, kde ze srdcí dětských vstupují vzhůru modlitby jako vůně jistě Bohu příjemná. Posledně jeden z našich chlapců nezbedů, který pomáhal nositi lavice do mé světnice za účelem té schůzky s dětmi, žádal druhého, aby, až všichni budou shromážděni, nechal dveře maličko pootevřené. Chtěl totiž za dveřmi naslouchati. Zpozorovala jsem to a řekla: »Děti, Jozef jest za dveřmi a má asi touhu býti mezi námi, co myslíte, máme ho pozvati dál?« Přítomným hloučkem dětí projelo vzrušení: »Ano,« volaly jednohlasně. I řekla jsem: »Jozefe, pojd' mezi nás.« Hned byl uvnitř, překvapen a udiven. Nabídly mu nejlepší místo a v modlitbách bylo znáti, jak touží, aby také tento hoch se rozhodl následovati Pána Ježíše. Byla to velice požehnaná chvíle. Cítili jsme přítomnost Toho, jenž přišel, aby hledal a spasil, co bylo zahynulo. Nejsme proto bez naděje ani pro tohoto chlapce.

*

Žalost nám připravili tři hoši tím, že přinesli na vysvědčení dvojky z mravů.

Promíjíme, jestliže v tom neb onom předmětu učebním pokulhávají, zvláště tam promíjíme, kde není nadání — ale špatné známky z mravů lze nám těžko promíjeti.

Velikonoce byly velice radostné. Pán nám dal slovo Své a při tom sám jako živé Slovo krácel u velikosti síly Své dostatečný k vysvobození. A tak u jedné duše mezi námi, doposud spoutané satanem, projevil se jako Ten, v Jehož blízkosti každé pouto padá. Sláva Jemu!

KVETEN.

Vlaštovky po několik dní obletovaly naše stavení, jako by si chtěly někde ustavěti hnízda. Každý jsme toužil, aby si vybraly náš příbytek. Konečně začaly stavěti na ventilaci ložnice v bílém domě. Přirozeně, že děti-lilie si to pokládaly za velikou přednost. Ale nedošlo k dokončení hnízda. Pojednou se vlaštovky rozmyslely a přestaly stavěti. Usuzujeme, že se jim nechtělo do blízkosti vrabců, kterých máme zde velikou hojnost.

Vanu jsme pořídili do koupelny růžového domu. Ani se nemůžeme dost vynadívati, jak je pěkná, protože je nová. Bo-

hatneme na ty dobré věci zemské, ale věříme, že i na nebeské.

V pátek večer míváme pravidelnou modlitební hodinu pro všechny. V poslední době se návštěva zvýšila. Již jsou v obci duše, které spolu s námi vzývají Jméno Hospodinovo, protože se radují ze spasení.

ČERVEN.

Tři kotle v kuchyni jsou velikým pokrokem v naší práci, neboť to znamená značnou úsporu paliva. Když jsme před lety začínali s hrstkou dětí, představující malou domácnost, soustředili jsme se v malé kuchyňce, tak jak to bývá. Tehdy jsme si nepomysleli, že práce naše tak zmožutní, že budeme velkou rodinou, jejíž kuchyně musí míti tři kotle. Ale našim vzrůstem stává se nám i náš Bůh den ode dne větším a mocnějším. Vydání máme veliká, ale vždy větší jest On ve své dobrotivosti a štědrosti, abychom vše uhraditi mohli.

Nedorozumění o přidělené nám chlebové mouce trvá již delší dobu mezi mlýnem ve Vysočanech a mlýnem v Satalicích. Následky tohoto sporu jsou pro nás toho

druhu, že musíme zase jen na modlitbách o vezdejší chléb bojovati.

Psací stroj jakožto vzácný a potřebný dar obdrželi jsme laskavostí p. kazatele J. S. Portera. Kéž možno na něm přátelům i úřadům jen dobré věci oznamovati. Ale i když se obzor zatemní, oslavujeme našeho dobrého Pána, neboť milujeme-li Jež, pak každý mrak má svůj stříbrný okraj.

ČERVENEC.

Na zotavenou přes prázdniny přijali jsme několik dětí. Jen tak je to možné, ježto několik našich jsme po ten čas umístili v rodinách na venkově, které o ně požádaly.

*

Ta část země, kterou jsme postoupili našim dětem k libovolnému použití každou chvíli má jiný vzhled. Dokonce ji i překopaly a srovnaly a to proto, že dostaly nápad, založiti svou obec. A tak přítomně již tam stojí několik malých domků, které z cihel a kamení a hlíny tak upěchovaly, že některý opravdu pěkně vyhlíží. I dveře má a okno a na okně záclony, ano i květinu k okrase. Naši hosté se velice pobaví, když je i touto obcí provádíme.

Představu o tom, co to znamená, když nás takový zástup denně ke stolu sedá, lze nejlépe učiniti tím způsobem, když maličko nahlédneme v počty kuchyně: Má-li v neděli každý okusiti pečivo ke kávě místo chleba, jest třeba zadělati v sobotu 20 kg mouky. Máme-li knedlíky se zelím, rozkrájíme 18 hlávek zelí, a 750 švestkových knedlíků když uděláme, jest dosti málo, neboť by každý ještě rád několik přijal. Spotřeba cukru jest průměrně 3 kg denně a brambor k jednomu jídlu musíme oloupati 40 kg. Lze si takto alespoň poněkud představit, že udržování tohoto díla již dávno přestalo býti maličností.

Sirotčinec z Bolevce přestěhovali jsme do Chval. Byl to těžký problém, netoliko tam ukončiti, ale i věci a děti z takové dálky přestěhovati. Učinili jsme tak z důvodu, že majíce sirotky soustředěné na jednom místě, můžeme snadněji dostáti povinnostem jejich výchovy a také i proto, že tímto způsobem docílíme menšího vydání, o čemž jsme se již přesvědčili, když jsme sirotčinec z Černošic spojili se sirotčincem ve Chvalech. Stěhování z Bolevce se neobešlo bez slz, neboť naše práce tam měla své místo v přátelském okolí a zvláště v srdci naší milé sestry Novákové. Poděkovali jsme jí vřele i druhým sestřám i panu kazateli Hochmanovi i celému sboru

v Plzni a všem přátelům v okolí za přívě-
tivost a lásku, prokazovanou za ta léta na-
ším sirotkům. I okolí byla práce naše ro-
sou. Týdenní biblické hodiny v sirotčinci
staly se střediskem lidí z okolí, toužících
duší po lepších věcech, z nichž mnohé
toho nejlepšího došly, totiž spasení v Kristu
Ježíši. Ze pak i po našem, odchodu v bib-
lických hodinách jest pokračováno, ano
i pro místní dívky nedělní Besídka zřízena,
těšíme se a toužíme, aby Pán oslavil Jméno
své v tom místě.

SRPEN.

Pekle srdce, na štěstí jen u zvonu, jímž
pro přesnost času šestkrát denně zvoníme.
Puklo tak, že jedna část odletěla, kdož
ví kam. Dali jsme zvonek spraviti a zají-
mavé jest, že to nové srdce má nyní na
řetízkou připevněnou, aby v podobném pří-
padě odletěti nemohlo.----- I uvažujeme
při tom: Jest nám dáno na tomto místě
každou neděli i v týdnu pravidelně ozna-
movati, že jest ještě doba milosti, ale že se
rychle blíží doba soudu, kdy času k pokání
již více nebude. Jsme při té zjevené pravdě
Boží celým srdcem, ale některé lidi nelze
vzbuditi tak, aby se jim zasnivil Kristus,
milují více tmu než světlo a to bolí. Srdce
si stýská v tom světě převráceném a rádo
by zaletělo, neboť umřítí a býti s
Kristem, což by mnohem lépe bylo.

----- Ale Pán praví, že tu ještě pozůstati jest potřebné pro ty, kdož jsou nám svěřeni a tak jest jistá podobnost mezi námi a naším zvonem, že totiž na této stráži, Jeho *svatou vůlí drženi*, sloužíme dále —

Povodeň na dvoře. Bylo to velice hrozné. U večer při průtrži mračen vedlejší rybník vystoupil ze svých mezí a voda vběhla do našeho dvora. Obávali jsme se, že nám zatopí dolejší místnosti, zvláště izolaci, ale proudy vod hrnuly se do zahrady, povalily zeď a rozlily se do pole. Skody máme dost na dvoře i na zahradě, ale jen když nikdo k úrazu nepřišel.

Karfiol. Tento rok jsme dobře zásobeni zeleninou, jednak, že se nám na zahradě urodila, jednak, že v naší blízkosti jest zahradník, přející hojně sirotkům. Vpravdě jsme jako páni, ježto si můžeme dopřáti i dostatek karfiolu. Ale nadšení nás dospělých nedochází ohlasu u dětí v té míře, jak by bylo žádoucí. Neoblibují zeleninu, ač jest právě pro ně zdravá. A tak dochází při tom až k směšným výjevům. Karfiol, ta pochoutka vzácná, straší, kdykoliv děti objeví, že bude k obědu, byt třeba byl jen v polévce. A tak v těchto dnech došlo k tomu, že jeden mladý rytíř

z Moravy, který přijel k nám na návštěvu, dny svého pobytu u nás zkrátil jen proto, aby unikl karfiolu.

Vyschlá studánka. Tak se posledně jevila naše pokladna. Nevěděli jsme proč, proč? Ale dnes víme. Kdybychom byli měli dost peněz, byli bychom nakoupili zásob potravin, čehož bychom však dnes byli litovali, protože ceny všeho klesly. Jsme ve velké výhodě, že naším pokladníkem jest Bůh, který vidí dále než my.

ZÁŘÍ.

Požehnání Boží v hojné míře spočinulo tentokrát na dětech, které tu byly na prázdninách. Odjely zdravé, osvěžené na těle i na duši a přicházejí o nich dobré zprávy z jejich domovů. Zvláště jedno děvčátko, které s celou vážností se zde Pánu zasvětilo, prý doma horlivě druhým dětem slouží. To jsou zvěsti potěšitelné.

Ne méně, než 54 dětí vypravujeme denně do školy. Těch školních potřeb! Co peněz, co myšlení a všeho shánění, neboť v zdejší škole nic nedostanou zdarma. Ježto jest školní budova nedostatečná a nás je mnoho, jsme tu jakoby z milosti trpěni. Cítíme se někdy v zdejším okolí

opravdu jako opuštění sirotkové. Ale díky Bohu, že nejsme opuštěni od Něho.

Touha po dospělosti projevila se u některých našich chlapců tím, že přestali používat šlí u kalhot a zřídili si pásky po způsobu, jak vidí u vesnických mužů. Ježto jim šle šijeme z látky, nepůsobilo jim to velkou námahu, omotati je kolem pasu a utáhnouti. A tak jsme každou chvíli objevili některého s touto známkou dospělosti, kterouž jsme mu bez milosrdenství odejmuli z ohledů zdravotních, ovšem k velikému jejich zármutku. Ale zakusili jsme i v této věci Boží pomoc. Přišla zásilka, obsahující větší počet pravých gumových šlí v důkladném provedení, kteréžto šle našim chlapcům tak imponují, že je ta pásková horečka opustila.

V učení máme nyní 6 hochů. To jest zkouška trpělivosti, neboť ne každý se na prvním místě také doučí. A páni mistři dnes neradi přijímají na celé zaopatření. Máme s tím starost nemalou.

Radostný den jsme zažili, neboť počet nás, kteří vyznáváme spasení skrze Pána Ježíše, rozmnožil se o pět členů. Králov-

ství Boží jest na pochodu v těchto končinách. Nestojíme tu nadarmo. Buď Bohu dík, čest a sláva!

*

Dítě bolesti, jak jsme ho nazývali, objevil se pojednou u nás, k našemu velikému překvapení, neboť nedal o sobě několik roků vědět. Měli jsme radost z jeho pořádného zevnějšku a moudré řeči. Zdá se, že zkaženosti světa vzdoroval. Jest odveden k vojsku. Kéž by se stal rytířem Božím.

ŘÍJEN.

Výroční slavnost v upomínku, že jsme na tomto místě již 14 let, uspořádali jsme jen tak v rodinném kruhu a hlavně jsme děkovali za soustředění naší činnosti, že všecky tři rodiny sirotků mohou nyní žít pod jednou střechou. Kéž jest tento příbytek chrámem Božím, v němž by On procházeti se mohl.

#

Rozšíření místnosti pro shromáždění v Počernicích jest pamětihodnou událostí. Ač jest zde nouze o byty, máme přece prostorné místo, kde se můžeme scházeti k slyšení evangelia. Není to bez protivenství, neboť jak by nepřítel satan mlčeti mohl při rozšiřování království Božího.

Včely a trubci. Ty děti, které přinesou na vysvědčení zlepšené známky z předmětů, vítáme jako včelky, ale kdo se zhoršil, je trubec. Kdo přinese samé jednotky, je hoden titulu presidenta, ale dvojky z mravů označují bolševiky, proti kterým vystupujeme se vší přísností.

Bratr Petr Kyška slíbil přijíti k pomoci na tom přikoupeném poli. Naši hoši velmi se o to zajímají a hotoví se, že budou pracovati s ním. Bude-li tak vůle Boží, aby přišel, nevíme.

»**Tatínku, ještě hrst,**« »ještě hrst« volaly jako jedním dechem tři milé děti, když jejich otec balil zásilku ořechů pro náš sirotčinec. A žádost svou, proč má ještě ořechů přidati, odůvodňovaly: »Jen si pomysli, kdyby my jsme tam byly jako sirotci.« — Pán těmto našim milým příznivcům rač jejich teplý domov zachovati.

LISTOPAD.

Těžkým problémem jest to, že nedostačné školní místnosti omezují nás; abychom tedy počet našich sirotků umenšovali. Zařídili jednu třídu v soukromém bytě při silnici a vždy je to ještě málo.

Ale věříme, že i v této těžkosti zakusíme Boží pomoc.

Do třetího a čtvrtého pokolení. Často, když některé z těch našich dětí ve službě neb v učení se hned neosvědčí, jest výtko činěna nám. Je tu rychlý soud a odsouzení bez vyšetření, které okolnosti k tomu zlu přispívaly. Uznáváme při výchově naší nedostatečnost, ale — kdyby ti, kteří tak rychle odsoudí, znali rodokmeny většiny těch dětí opuštěných, kdyby to viděli černé na bílém, že sklon k té i oné nepravosti se jevil již v otci, v matce, v dědovi neb pradědovi a že nyní jejich potomek jen rozměňuje ono hrozné dědictví, které mu zanechali, kdyby den ze dne měli před sebou ilustrace slova »Do třetího a čtvrtého pokolení«, tu by pochopili, jak velká je to těžkost a že ji nelze odstraniti souzením neb odsouzením.

Věru, není člověka ani anděla, kteříž by mohli odejmouti zlo, kteréž jest v krvi dítěte a potokové slz by téci musily, kdy bychom neznali Pomocníka Pána Ježíše, jenž přišel, aby hledal a spasil, což bylo zahynulo. ^

Hříčka slov. Navštívil nás br, J. A. Kohout z Ameriky. Zdrželi jsme ho přes noc slibující, že mu upravíme dobré odpočinití ve Vlastovčím hnízdě, kdež máme

místo pro hosty. Odpověděl s šelmovským úsměvem: »No, no, jen jestli se kohout do vlašťovčího hnízda směstná?«

Dne 12. t. m. otevřena byla slavnostním způsobem zvětšená místnost pro shromáždění v Hor. Počernicích za účasti četných hostů. Bylo to krásné, požehnané. Krásné písně a slova Božího, toho dobrého semene rozseto bylo v hojnosti. Kéž vzejde žeň Bohu ke cti a slávě!

PROSINEC.

Rybník překvapil nás opět svými vlnami a to s druhé strany při jeho odtoku naší zahradou. Že se to stalo v sobotu večer, způsobilo nám to mnoho nepříjemností. Musíme se o to vzít na místech příslušných, aby se tyto povodně neopakovaly. Co vše by se mohlo státi, kdybychom nepožívali Boží ochran¹⁷.

Nechce býti jmenován ten milý bratr. Pracoval nám zde po celé léto, vždy v sobotu, když mohl si odpočinouti po celotýdenní těžké práci u své rodiny, věnoval ten čas nezištně nám, aby všechno pospravil, co jsme potřebovali. Nechť mu Pán odplatí, aby se dožil radosti při svých dětech.

Palivo, svítivo a boty. Uspořádali jsme dětem v besídce zvláštní radost. Opatřili jsme stromek, pověsili naň 12 hvězd, na nichž byla napsána zaslíbení o příchodu Pána Ježíše a nad každou hvězdou upevnili jsme svíčku. Děti se horlivě učily zaslíbení nazpaměť a v nedělní besídce každé, které verš dobře odříkati dovedlo, smělo rozsvítiti svíčku na stromku, z čehož měly veliké potěšení. Zpívali jsme při tom i vánoční písně a děti přednášely též básně.

Při jedné básni, jednající o zimě, dovolila jsem si podotknouti, že já nejsem z těch, kteří se na zimu těší. Rekla jsem také hned proč. Protože se mi zima vždy ohlašuje v těch třech strašidelných bodech: »Palivo — svítivo — boty.« Ale hned jsem dodala, že se raduji z vánoc, z té zvěsti ó příchodu Pána Ježíše, neboť On jest rek udatný, Bůh silný, který na všecko stačí. -----

Sotva jsem toto vyslovila, byla jsem vyvolána ven listonošem. Přinesl tak veliký peněžní obnos, že v okamžiku naše prázdná pokladna byla naplněna. A tak tu pojednou byla možnost opatřiti i palivo, i svítivo i boty. Plná radosti vrátila jsem se do besídky k dětem a přítomným hostům a oznámila jsem, co se stalo v té chvíli, jak velikého a dobrého máme

Boha. Společně jsme pak Jemu z hloubi duše poděkovali.

Příliv, ne těch vln sousedního rybníka, ale příliv potravin do naší prázdné spíže laskavostí milých přátel z Uval a ze Kšel. Bůh jim všem odplat'! Právě v ten den jsme rokovali v kuchyni, kterak pořídit o svátcích oběd pro tolik žaludků a potěšovali jsme se vzpomínkou: Když Pán loni nám darovanou husu ještě zvětšil, mocen jest opatřit nás i letos. Konec porady tedy zněl: *»Jen věřme!«* A v tom okamžiku jsme uviděli, jak fůra vjíždí do dvora, přiváží dlouhý stůl, po němž jsme dávno toužili, přiváží brambory a jablka a vánočky a 4 husy a to všecko darem. O, veliká jest dobrotivost našeho Boha k nám.

Obdarování celého domu o Štědrém dnu záleželo v naplnění 70 talířů rozmanitými sladkostmi a 70 balíčků vytouženými věcmi. I zažili jsme div, jak častokrát se již u nás stalo, totiž: Když jsme začali naplňovati, neměli jsme z čeho, a když jsme skončili, tak nám ještě zbylo. Laskavostí jednoho bratra ze Slezska obdrželo každé dítě vánočku, on pak sám se svou manželkou přijel se podívat, jak jim chutnati bude. Přivezl ještě hojně cukroví a balíček kakaa, aby k vánočkám mohl být

upraven i lahodný nápoj. Ale ten balíček oproti velikosti naší rodiny ukázal se býti malým, takže milý host byl velmi starost-liv. Ještě i to ho rmoutilo, že chtěl cestou koupiti fíky, aby každé dítě alespoň jeden dostalo, ale nezbylo mu času. Ujišťovali jsme ho, aby si žádnou starost a znepokojení nepřipouštěl, protože se octnul na půdě, kde Otec nebeský pečuje.

A hle, druhý den zrána přišla zásilka, kdež mezi jiným nalézalo se několik ple-tenců fíků, a v poledne donesli chlapci z pošty až z Moravy zaslaných 5 kg kakaa. Ovšem, že náš milý host byl překvapen. Ale nás čekalo toho dne ještě jedno překvapení. Shledali jsme, že ještě jeden druh cukrátek chybí, které děti zvláště oblibují, totiž cukrátka zabalená do zlatého a stříbrného papíru, kteráž při svitu lampy tak slavnostně se na talířích lesknou. — Chtěli jsme přes to klidně přejíti, vděčni za to, co Pán poslati ráčil — ale vtom přišli na návštěvu dva manželé, smutní, že jsou osamělí, ježto jediná dceruška jim umřela, a že dětem našim přišli radost učiniti, jestliže ten dárek od nich přijmeme. Pozvali jsme je na večer, nechť ho prožijí s námi, což slíbili i splnili a když jsme jejich dárek rozbalili, byla to krabice plná cukrátek, v stříbrný a zlatý papír balených. Zůstali jsme státi v němém úžasu nad věrností a pečlivostí Boha našeho — a řekli jsme si: Když se Pánu

jedná tak o to, aby v těchto časných věcech nic nechybělo, co k radosti dětí i nás přispěti může — ó, čím více v těch věcech duchovních má On všecko hotovo pro jedno každé své dítě, cokoliv k plnosti života náleží.

A tak to byl vpravdě požehnaný Štědrý večer. Ač přirozeně mysl dětská vzrušena byla, přece vše z písní, básní, zaslíbení i her podařilo se jim přednésti ke spokojenosti naší i milých hostů — ano, podařilo se nám tentokrát, co se nám ještě nikdy nepodařilo, totiž udržeti všecko to množství dětí v klidu tak dlouho, že ještě s obdrženími balíčky, přivinutými k srdci, jsme podnikli pochod kolem stolu, zpívající: »Nechť nám srdce plný radost, blaženého vděku cit ----- « O, jak srdečně byla ta píseň zpívána. Jen tempo bylo příliš rychlé, aby již již dozpívána byla, aby mohlo dojít k žádostivému okamžiku: rozbalování dárků. To bylo radosti a já-sotu! Dík našemu Pánu a dík všem, kdož v Jeho ruce byli nástrojové k obšťastnění dětí, kteréž ztratily domov.

»A to město nepotřebuje slunce, ani měsíce, aby svítily v něm; nebo sláva Boží je osvětluje, a svíce jeho jest Beránek.« Zjevení 21, 23. Toto slovo o nebeském Jeruzalémě, kamž putujeme, nám zářilo v poslední večer v roce. — Dětem jsme

opět způsobili radost tím, že jsme šli pochodem kol stolu s rozsvícenými svíčkami v ruce. Dojemné bylo, jak malí i velcí úzkostlivě chránili to své světélko, aby jim při pochodu nezhaslo. — O, necht' nám o to jde v roce nastávajícím, abychom vždy kráčeli se světlem Božím v srdci, se světlem Jeho pravdy, lásky i svaté bázně, nedávaje si toto světlo žádným větrem tohoto světa zhasnouti, až bychom šťastně doputovali tam, kde svítiti nám bude sám Beránek.

Ale vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý, abyste zvěštovali ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své.

1. ep. Petra 2, 9.

Foto: Lubert.

Archiv: Křesťanská služba.

SIROTČINEC VE CHVALECH 1939. (Pohled ze zahrady.)

Váňná hromada byla tentokrát konána na Zizkově již v nových, prostornějších místnostech v Poděbradově třídě. Měli jsme se dobře při slově: »*Neplač. Aj zvíťazil' lev, ten kterýž jest z pokolení Judova kořen Davidův.*« Zjevení 5, 5. On jediný, ten vítěz Golgotský stačí na každou těžkost, stačí každý zármutek proměnit v radost. Nevíme, čemu jdeme vstříc, ale chceme pro každou bolest podržeti v mysli i srdci to Boží slovo: »*Neplač*«.

Ratolest, rostoucí Jozef, ratolest, rostoucí podle studnice. 1. Mojž. 49, 22. Při mé poslední návštěvě na Staré Turé mohla jsem tam mluvit s dětmi tak, že se roztožily utvořit mezi sebou sdružení, kteréž by ke cti Pána Ježíše se zelenalo a kvetlo i ovoce dobré přinášelo. Daly si jméno: »Ratolest«. I také na Kladně, působením jedné milé dívenky, která zde o prázdninách se rozhodla pro cestu Boží, vypočela mezi dětmi takováto ratolest a

prý utěšeně roste. A podobá se, že i zde, ano i v Počernicích mezi dětmi na podobné sdružení dojde. Pán rač zavlažiti tyto dobré snahy dětských srdcí.

Mezera ihned zaplněna. Dali jsme do učení jednoho z těch chlapců, kteří se rádi vymykají kázni, ale ihned na jeho místo byl nám přidělen druhý. Není možno zmenšiti počet chlapců a zvláště těch, kteří jsou příčinou našich vzdechů. Lásku, mající silné nervy, denně potřebujeme.

ÚNOR.

»**Budeš-li věřiti, uziš slávu Boží.**« Věřili jsme a vidíme. V r. 1912 jsme hleděli z naší rozhledny pod hruškou na všechno, co bylo naše a při pohledu na pole, sousedící s naší zahradou, jsme říkali: »A toto bude naše, až se v to vloží všemohoucí Bůh«, neboť podle lidského soudu to bylo úplně nemožné. Těšili jsme se, když nám tehdy v těch místech na hrušce vyrostl kříž. Přijali jsme to jako laskavý pokyn, abychom věřili i v nemožnosti. Neboť »zdaliž co nemožného bude před Hospodinem?« A dnes, ono pole ve výměře 3 korců jest již naše. Buď čest a sláva **Bohu** všemohoucímu!

Těžký případ onemocnění ve vesnici, končící smrtí. Malý chlapeček byl přenesen do nebeské vlasti. Naše sestra ošetřovatelka mu věrně sloužila a dosloužila. Nesli jsme všechny úzkosti s onou rodinou a neseme nyní i žal. Ale slovo Boží mohlo tam býti rozséváno. Kéž Pán dá, aby vzešlo a užitek přineslo.

BŘEZEN.

Den ze dne bláto. To vyžaduje z naší strany veliké sebezapření, abychom byli dobré mysli i když oči na ničem spočinouti nemohou než jen na blátě. Ty boty a ty podlahy, když takový počet dětí dvakrát denně musí jíti do školy blátivou cestou. Kdož by se i z této příčiny netěšil na nový Jeruzalém, kdež jest rynek města, zlato čisté jako sklo, kteréž se naskrze prohlédnouti může. Když zpíváme zde o tom nádherném svatém městě, že »toužívá po tobě srdce«, tak jest to plně pravdou.

Přiliv posluchačů slova Božího pozorujeme zde i v Počernicích. Z toho jest jistě radost v nebi. A nám vědomí, že se lidem dostává toho nebeského pokrmu, oslazuje hořkosti, které v přítomnosti zakoušíme.

Rozhodnuto, že získané pole bude pozvolna proměňováno v ovocný sad, aby ten dětský národ měl jednou dost ovoce, potřebného k zdraví. Ale k uskutečnění tohoto plánu nemáme v rukou nic, ani peněz na stromky ani člověka k zpracování půdy. Tak jsme nuceni zas pozdvihnouti oči k horám, odkudž přichází ta jistá pomoc.

DUBEN.

Smutný objev jsme učinili mezi našimi většími hochy. Spolčili se k zlým věcem. Pozorujeme i sklon k posměvačství vůči Božímu slovu. Ale není divu, když pan učitel ve škole dovoluje si předkládati žákům své názory, že není Boha, není nebe, není peklo, nic není. Ó, by uvážil následky tohoto neblahého povídání.

Míra bolesti naší, aby byla dovršena, zpozorovali jsme, že se nám ztrácejí věci, potraviny ano i peníze. Pátrali jsme a dopadli vinníka při činu. Chlapec, jemuž vždy chyběla upřímnost. Ach, ten jeho vliv na druhé-----Až jsme při tom, co vyšlo najevo, musili zaplakati. Jsme velice zkrušeni. Bůh rač nám býti radou i pomocí.

Vše marno — chlapec vypověděl poslušnost, ničeho se nechtěl leknouti. Sáhli

jsme tedy k radikálnímu prostředku: odvezli jsme ho k jeho matce. Náhlým zmizením zastrašení byli ostatní, i zdá se, že zase vše přejde do správných kolejí.

Velký Pátek byl tentokráte dnem vyznávání přestupků. Celou naši rodinou nesla se potřeba: pokání. Některé děti přišly za mnou se slzami v očích a se sliby, že nechtějí činiti zlé. Tak každý hřích, tohoto dne vyznaný, byl hned na pravé místo uvržen, totiž v soud Kristova kříže. I mohli jsme spolu s dětmi pociťovati to veliké dobrodiní očišťující moci krve Pána Ježíše a vyznávat: »Beránek svatý, nevinný, na dřevo kříže zvěšený, jenž za můj hřích se v oběť dal, Ont' jest můj Bůh, můj Pán i Král.«

KVETEN.

Tvrdá řeč Boží. Tak to bývá. Jestliže přeslechneme Jeho jemnou řeč v Bibli a i tu hlasitější řeč, když nás napomíná a varuje ústy našich spolublížních — pak musí dojít na tvrdou řeč, neboť se láskyplnému Bohu jedná o naše zachování. Jeden z chlapců, ignorující naše výstrahy, upadl a zlomil si pravou ruku na dvou místech. Žalostíme nad tím, ale toužíme, aby alespoň této tvrdé řeči porozuměl.

Nevděčnost za službu prokázanou jest našim častým údělem. Pamatuji se na ten okamžik, když jsme ve válce přijali tři děti sirotky, jichž se obec ráda zbavila. Ježto byly velmi zanedbané a plné svrabu a často potom nemocné, mnoho jsme s nimi těžkostí prodělali. Ale vyrostly a když vyrostly, přichází jejich poručník s plánem, že děti umístí v rodinách, kdež by je přijali za vlastní. Nic proti tomu nenamítáme. Ani to mu nezazlíváme, že naši kolikaletou námahu neuznal, ale — když se vyjádřil, jako bychom z těchto dětí měli hmotný užitek, to nás velice zabořelo.

Večer **mládeže**. Uspořádali jsme jej v Hor. Počernicích. Místnost byla plná mládí i stáří a ovzduší duchovně jarní. Slovo proslovu znělo o Jákobovi, kterak bojoval s Bohem ve Fanuel a tam: »Vzešlo mu slunce«. Rozcházeli jsme se slibující, že co nejdříve zase takovýto večer uspořádáme. Necht' jest tím poskytnuta příležitost k poznání Božích myšlenek o mládeži. »Kvetoucí mládí, ty naděje budoucích časů, slyš slovo lásky a poslechni libého hlasu, jímž tě Pán zve, aby ti v náruči své pokoj dal, radost a spásu.«

Z paměti 56 duchovních písní není maličkost a přec je malí i velcí umíme, ježto

při ranních i večerních pobožnostech nepoužíváme zpěvníků. Jaké to cenné bohatství jest tímto v naší mysli složeno!

ČERVEN

Strýček **Kyška** objevil se na dvoře. V okamžiku byl obklopen zástupem jása-
jících dětí. Navštívil nás z té veliké vzdá-
lenosti již po třikrát (z Rumunska) a došel
veliké obliby u našich chlapců. Přáli si
spolu s námi, kdyby alespoň nějaký čas
mohl ztráviti u nás jako pomocník na poli
letos získaném. Když psal, že má veliké
obtíže s dosažením pasu, tu děti ve svých
modlitbách prosily, aby obdržel ten žá-
doucí pas. Malé děti opakovaly prosby těch
větších, ale mimovolně udělaly z pasu kom-
pas. Když jsme nyní mu o tom vyprávěli,
byl dojat a řekl: »Však i ty malé děti
správně prosily. Jsem obklopen vlnami
jako člověk na moři rozbouřeném a potře-
bují kompas.«

Však není mu možno zdržeti se zde,
neboť mu Pán v Rumunsku pole činnosti
vykazuje. I čekáme a prosíme dále za
toho dobrého člověka v důvěře, že se brzo
dostaví.

Stavba školy. Nebude sice stavěna od
základu, nýbrž jen zvýšena o jedno po-
schodí. Zdálo se, že k tomu nedojde, ale
mohli jsme dopomoci k stavbě velikým

příspěvkem, který jsme právě pro tento účel obdrželi. A hledíme na tu stavbu jako na vyslyšení našich modliteb.

Pět chlapců z Ruska hostili jsme u nás, než se pro ně našla místa v rodinách. Tak jsme alespoň něco maličko mohli učiniti pro tu nešťastnou zemi.

Obzvláštní shoda. Sešli se u nás dva kloučkové z různých končin, jeden z Libně, druhý z Jilemnice, a přec ve všem tak sobě podobní, jako by to dvojčátka byla. Ta obzvláštní shoda záležela i v tom, že netoliko věkem stejní, postavou i v tváři velice podobní, ale i jméno křestní mají stejné a rovněž stejné i příjmení. Kdyby fotografický přístroj byl naším majetkem, mohli jsme je míti k upomínce na obrázku.

Ani jedna dvojka z mravů. K tomu ještě v růžovém domě president se samými jednotkami, a v bílém domě rovněž jeden. A počet občanů včel převyšuje počet občanů trubců. Tak jsme ukončili školní rok vítězně a slibujeme si šťastné prázdniny.

ČERVENEC.

Dva sběhové. To byla opravdu vzrušující událost. V sobotu k večeru jsme pohřešili dva hochy z těch dětí, které jsou zde na zotavenou. Ač jsme je ihned hledali a naše hochy vyslali na všechny strany, nepodařilo se nám nalézt je. A tak nastala noc pro nás bez spánku, úzkosti plná. Soudili jsme, že utekli asi domů, do Prahy a vyslali jsme časně ráno jednu z našich sester tam. Nemýlili jsme se. Dostihli domů, kdež ovšem byli přijati tak, jak zasloužili. Jednoho máme zase již zde zpět a druhý přijde prý až na druhý rok, až bude k přemáhání stesku po domově otužilejší. Tak nám sdělovala jeho matka, zarmoucená nad tím, co provedl. Děkujeme Bohu, že se těm hochům v jejich nemoudrosti nic zlého nestalo.

Abychom pochybovali, že tentokráte Bůh naše modlitby o ochranu dětí v době prázdnin nevyslýchá — došlo k úrazu. Jeden z našich chlapců si zlomil ruku a to právě ten, který o velikonocích ji měl na dvou místech zlomenou. Ale nepochybujeme o Boží lásce k nám i když těžkosti dopouští a jen prosíme, aby duše toho chlapce vzala z tohoto dopuštění užitek.

Švadlena ku pomoci nám v osobě jedné milé sestry se dostavila a brzo potom i krejčí v osobě jednoho mladíka sirotka, jehož malou sestřičku zde opatrujeme. Tak konečně nejen naše dívky, ale i hoši budou míti zevnějšek upravenější a to ze starých, darovaných věcí, nad kterými již dlouho vzdycháme, aby se proměnily v nové. Tuto vzácnou službu chtějí oba ti pracovníci prokázati nám zdarma, z čisté lásky k sirotkům. Nepochybujeme, že vezmou od Pána odplatu.

V nebi radost nemalá zavládla v tom slavném okamžiku, kdy náš milý, mladý přítel, pečující o oděv našich sirotků, sám se roztoužil po bílém rouchu spravedlnosti Pána Ježíše a bylo mu dáno. Zachráněný od věčné zkázy, chce zachraňovati druhé a zasvěcuje se cele Kristu. Nepochybujeme, že bude dobrým nástrojem v ruce Boží — a k jáсотu andělů připojujeme zde i jáсот náš. Halelujah!

SRPEN.

Potomek exulantů, velmi milý hoch, sirotek, byl přijat pod naši střechu. Jistě, že jeho duše přijme požehnání pod vlivem slova Božího, neboť modlitby otců za jejich potomky dojdou vyslyšení.

Neklidnou noc jsme opět prožili, neboť dva hoši, které jsme poslali večer na nádraží, báli se jít zpět a zůstali v čekárně přes noc. Ach, nepomyslí dítě nikdy, co svým činem způsobí dospělým za úzkosti. Jsou ty letošní prázdniny rozdílné od všech předešlých, bohaté na nemilé příhody, ale věříme, že je přec skončíme s díkyčiněním Bohu.

Velkou lítost způsobilo nám několik chlapců. Přistihli jsme je totiž, když ze sušeného listí si dělali cigarety a snažili se kouřiti. Zastyděli se a po domluvě všichni odprošovali a slibovali, že se to již nestane. Ale my nad tím bolestíme —

*

Dvě příčiny radostného zakončení prázdnin. Jedno děvčátko vrací se domů k rodičům jako ovečka, která se zde rozhodla věrně následovati dobrého Pastýře a družá dívka: Loni těžce nemocná, ale vrácená k životu k našim modlitbám; letos zase těžce nemocná, ba beznadějně, ale opět vrácená do života k našim modlitbám. Jak dobrý jest Bůh! Sláva, čest Mu buď!

ZÁŘÍ.

Děšť cukrátek laskavostí našich hostů nás svlažoval po celou dobu prázdnin,

takže jsme mohli i po této stránce činiti dětem dny příjemné.

*

Přítelkyně naší práce, která často nám pomohla darováním věcí potřebných, pozvala mne k sobě v touze, slyšeti něco o Spasiteli Pánu Ježíši. Šla jsem a s radostí svědčila o NĚm, kterýž ke každému dobrý jest. Při rozchodu měla ona duše slzy v očích a podávala mi balíček se slovy: »Přijměte toto pro sirotky. Dávám to ve jménu Ježíše Krista.« — Poděkovala jsem. Když jsem pak na cestě do Chval otevřela balíček, viděla jsem, že ten dar obsahoval několik tisíc korun. Ježto v přítomné době nahromadilo se nám několik větších účtů, jest tento obnos přímo z ruky Boží k jejich zaplacení. Díky, díky Bohu!

*

Konec přátelství, velice něžného, dojemného. Jeden z našich malých chlapců, Mirek, si velice zamiloval Simonka, toho hošíka z Podkarp. Rusi, který se u nás ze všech následků podvýživy vykřesal. Mirek má ještě matku, chudou vdovu, která občas přichází na návštěvu a vždy nějakou sladkost mu přináší. Šimonek ovšem neměl nikoho, kdo by za ním přišel. A tu Mirek žádal maminku, aby měla i Simonka za svého hochu, aby jí směl říkati: »ma-

minko«, a aby sladkosti přinášela dvěma, což ona od té chvíle opravdu činila, k radosti obou dětí. — Ale ach, přišlo něco, čeho se nikdo nenadal. O dítě, zcela opuštěné, začalo se pojednou hlásiti příbuzenstvo, snad dokonce matka, a tak prostřednictvím jedné slečny mělo býti dopraveno opět na Podkarp. Rus. To byla ovšem žalost nad žalost. Simonek nechtěl jíti, že prý se schová. A když v době, pro odchod určené, nikdo se nedostavil, a den již se chýlil k večeru, oddychlo si dítě, potěšovalo se, že prý již nikdo nepříjde, a v té radosti se uložilo do své milé postýlky. Ale slečna přece přišla a Simonek, ačkoliv se postýlky držel, ačkoliv plakal, i jeho okolí plakalo, musil jíti. A dnes ten stesk malého Mirka: »Už nemám Simonka, ne mám -----«

Zahradníka v osobě br. Chyby poslal nám Pán a těšíme se, že naše zahrada to pocítí i naše pole a také i naši hoši, kteří užitečným způsobem mohou spotřebovati přebytek energie.

ŘÍJEN.

Umělkyni v malování veršů i v zasklí-vání obrázků ano i ve vazbě knih uvítali jsme v milé Slávince L. Děti se velmi těší, neboť jim slíbila, že je do různých

práci z tohoto oboru zasvětit. **Tak každá** hřivna zde přichází k platnosti. Kéž jednou nade všemi námi zazní to slovo našeho Pána: »To dobře služebnice věrný a dobrý —«

*

Věřme evangelium, že ono i dnes jest mocí k záchraně. Byla u nás několik dní na návštěvě mladá dívka, které se život stal břemenem. Nevěděla proč žítí a vyjádřila se, že se jí u nás hlavně ten vedlejší rybník zamlouvá. Ale když jsme jí svědčili o Pánu Ježíši, že jí miluje, že jí hledá, aby Jemu svěřila sebe a přijala Ho za osobního Spasitele a Vůdce, tu jí vzešlo světlo. Docela jinak nyní smýšlí i na život hledí. Díky Pánu, který vždy ještě jest v činnosti, aby hledal a spasil, což bylo zahynulo.

Jubileum patnáctiletého trvání této naší práce oslavili jsme si v úzkém kroužku. Zajímavé bylo, že přítomen byl i náš první chovanec, který jest již statným mužem a přítomna byla i naše první chovanka, která jest již naší pomocnicí v práci. Vzpomínek na skrovné naše začátky bylo hojně a také vděčnosti a díkůčinění za to, čím nás ruka Boží až po tento okamžik obdařila. Ne nám, ale Jeho jménu čest!

LISTOPAD.

Šedesát metráků brambor podařilo se nám opatřiti. Ježto mrazy hrozí, tísnila nás obava, zdali včas tuto cennou potravinu dostaneme do bezpečí, do sklepa. Ale uvrhli jsme tu těžkost na Otce našeho v nebesích a On slavně pomohl. Brambory jsme dostali dobré a poměrně laciné, počasí bylo příznivé a v celém domě ochota k přebírání brambor. A tak za jeden den všecka ta práce byla vykonána. Ježto ihned na to se počasí zhoršilo, velmi děkujeme Bohu, že má péči o nás.

Narozeniny milé sestry Šimáčkové, přítelkyně naší práce, slavili jsme zde, ježto si tak přála. Přijela velmi nemocná, ale zde obdržela to krásné slovo: »Vám pak, kteříž se bojíte jména mého, vzejde slunce spravedlnosti, a *zdraví* bude na paprscích jeho. (Mat. 4, 2.) Spolehla u víře na toto Boží zaslíbení a v tu chvíli její choroba vzala obrat, což jí i nám všem způsobilo velikou radost. A tak nám tyto narozeniny nevymizí z paměti, neboť byly zvláště krásné.

»**Aby se o něm mluvilo**«, tak zmizel na dva dny jeden z těch našich hochů, zvláště nerozumný. Bez ohledu, co nám tím způ-

Foto: Hrubeš.

Křesťanská služba.

SIROTČINEC VE CHVALECH 1939. (Pohled ze dvora.)

sobí, jen pouze veden touhou po popularitě, učinil tak, ale návrat zpět byl znemožněn tím, že jsme se zdráhali ho znovu přijmouti z obavy, aby tento čin neopakoval. Leč domovská obec a příbuzní chlapce nás velice prosili, abychom ho přijali a tak jest vinník opět mezi námi. O, jak velmi při těchto dětech potřebujeme tu Boží lásku, která všecko snáší, všemu věří, všeho se naděje, všeho trpělivě čeká.

PROSINEC.

Ohlášená návštěva pana Dra Straky k prohlídce zubů vyvolala veliké obavy v dětském národě, neboť bylo jisté, že pan doktor přijde s kleštičkami. Ale nebylo vyhnutí. Pan doktor opravdu přišel učiniti v ústech pořádek a tak každý zkažený, beznadějný zub musil ven. O, to bylo strachu, vzdechů, slz, neboť těch zubů bylo přes 40. Velice jsme děkovali panu doktorovi, neboť tu službu, nervy vyčerpávající, učinil sirotkům z lásky.

Svatba s námi souvisící, neboť nevěstou byla jedna z našich chovanek. Přijeli nás oba krátce potom navštívit a my, jak dalece jsme mohli, obohatili jsme různými věcmi jejich skrovnou domácnost. — Kéž

jim jde o to, aby byla Betanií, kdež by Pán Ježíš rád přebýval.

Vzácné ovoce. Dnes jsme se zúčastnili pohřbu ve vesnici, při kterém v slzy zármutku se mísily i slzy radosti. Zemřela žena, jejíž děti jsme před lety v opatrovně ošetřovali, zemřela v plné jistotě víry v Spasitele, Pána Ježíše. Tak práce naše mezi těmi maličkými, s jejichž matkami jsme o Božích věcech hovořovali, přinesla toto ovoce. A věříme, že jest ho v našem okolí více. Buď Pánu dík!

Vánoce jsme prožili v míru a radosti z té andělské zvěsti: »Nebo narodil se vám dnes Spasitel.« — Na Štědrý večer 9 našich chlapců přednášelo báseň, mající 9 dlouhých veršů. Bylo to velmi pěkné. I v Horních Počernicích jsme uspořádali slavnost, při níž děti, chodící pilně do nedělní Besídky, obdržely dárky, což jejich radost ještě zvýšilo. Tak krásně jest mezi dětmi! Bůh jim všem požehnej! Jejich jest království nebeské.

»Jste, jako byste nebyli.« — Tuto výtku jsme i během tohoto roku uslyšeli jednou. Prý neužíváme ve prospěch naší

práce žádné reklamy a nepodnikáme ni čeho, čím bychom upozornili na naše potřeby. Proč? — — Vzpomínám na svou návštěvu v Brně, u slečny Stejskalové, ředitelky několika podniků pro dobro opuštěných dětí. Právě cvičila s dětmi zpěv a tanec, neboť pořádali často představení pro obecenstvo, aby se tak do mohli příspěvků. Pravila mi: »Tolik a tolik dostáváme na děti od obcí, tolik a tolik od korporací — je to úžasně málo — nuž, to co chybí, musíme si *vydupati ze země*. A jak vy?« Odpověděla jsem: »My rovněž: tolik a tolik dostáváme na děti od obcí, tolik a tolik od korporací, na ně které děti vůbec nic a ani na jedno tolik, mnoho-li nás stojí — Ale to co chybí, *do plňuje Bůh*, na Něhož očekáváme.«-----

Končíme i tento rok bez dluhů. Veliké byly potřeby, ale všecko se uhradilo. Je nám potřeby reklamy? — Kdykoliv se někdo z našich hostů diví, že jsme i nejtěžší válečnou dobou vítězně prošli, vedeme ho k hrobu pohřbených starostí a ukazujeme na slova Písma, napsaná na pomníku: »Hleďte *nejprve* království Božího a spravedlnosti jeho a toto vše bude vám *přidáno*«, a pravíme: »Tu jest *tajemství* života naší práce a vzrůstu.« — Ne reklamy, ale více poslušnosti tohoto Božího příkazu, to jest, co *potřebujeme*.

Tvát' jest, ó Hospodine,
velebnost i moc i sláva i
vítězství i čest, ano i
všecko, což jest v nebi i v
zemi. Tvé jest, ó Hospodine,
království, a ty jsi vyšší nad
všelikou vrchnost. I bohatství
i sláva od tebe jest, a ty
panuješ nade vším, a v ruce
tvé jest moc a síla, a v ruce
tvé jest i to, kohož chceš
zvelebiti a upevniti.

1. Paral. 29, 11—12.

DOSLOV.

Byl jsem požádán, abych napsal několik slov jako doslov. Nemohu nic jiného říci, než to, že práce v sirotčinci pokračuje. Heslem naší práce od počátku bylo slovo: »Bůh láska jest.« A třeba osoby odcházejí, které v Boží lásce sloužily, Boží láska sama nepřestává. S tím také souvisí i to druhé, že jako dříve, tak i nyní se nám osvědčuje, abychom pracovali u víře. Nepořádáme sbírky na ulici, neútočíme na lidi, ale zápasíme na modlitbách o dětské duše. A v tom je zahrnuto také, že zápasíme o jejich záchranu tělesnou. Po všechna léta jsme zakoušeli mnoho Boží milosti a jsme rádi, že můžeme napsati, že jsme zakoušeli také mnoho lásky od přátel naší práce. Jsem o tom ujištěn, že naši dřívější přátelé na nás nezapomínají a že naše duchovní spojení projeví se i tak, že práce »Křesťanské služby« pro opuštěné děti bude i nadále s pomocí našich přátel prospívati. Když jsme zakládali spolek, vyjádřili jsme to hned v jeho jménu: »Evangeličtá jednota«, že chceme na prvním místě i při službě tělu sloužit Evangeliiem, že má rozhodovat v našem životě i v naší práci pravda a láska. Poněvadž někdy však vzniklo nedorozumění, jako bychom

sloužili jenom dětem z evangelických církví, změnili jsme jméno a pracujeme nyní jako: »Křesťanská služba«. Když jsme roku 1937 v září dokončili přestavbu všech tří budov, měli jsme tu jednu touhu, abychom měli nejenom novou budovu, nýbrž aby nový duch víry a lásky nás při této práci vždycky ovládal a aby z celé práce pro opuštěné děti byla vzdána Pánu Bohu čest a chvála.

29. VIII. 1939. František Urbánek.

OBSAH:

	Str.
Začátek	7
Z deníku sirotčince	11
1908.....	11
1909	17
1910.....	33
1911.....	44
1912	64
1913	83
1914.....	106
1915.....	126
1916.....	147
1917.....	169
1918.....	184
1919.....	204
1920.....	222
1921.....	243
1922	265
1923	289
Doslov	300